COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 27.10.2021
COM(2021) 663 final

2021/0341 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2013/36/UE în ceea ce privește competențele de supraveghere, sancțiunile, sucursalele entităților din țări terțe și riscurile de mediu, sociale și de guvernanță, precum și de modificare a Directivei 2014/59/UE

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SEC(2021) 380 final} - {SWD(2021) 320 final} - {SWD(2021) 321 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Propunerea de modificare a Directivei 2013/36/UE („Directiva privind cerințele de capital” sau „CRD”) face parte dintr-un pachet legislativ care include, de asemenea, modificări ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013 („Regulamentul privind cerințele de capital” sau „CRR”)[1].

Ca răspuns la marea criză financiară din 2008-2009, Uniunea a implementat reforme substanțiale ale cadrului prudențial aplicabil băncilor, pentru a le spori reziliența și a contribui astfel la prevenirea repetării unei crize similare. Reformele respective s-au bazat în mare parte pe standardele internaționale adoptate începând cu 2010 de Comitetul de la Basel pentru supraveghere bancară (BCBS)[2]. Aceste standarde sunt cunoscute în mod colectiv sub denumirea de „standardele Basel III”, „reformele Basel III” sau „cadrul Basel III”[3].

Standardele globale elaborate de BCBS au devenit din ce în ce mai importante datorită caracterului tot mai global și mai interconectat al sectorului bancar. Deși caracterul globalizat al sectorului bancar facilitează comerțul și investițiile internaționale, aceasta generează, de asemenea, riscuri financiare mai complexe. Dacă n-ar exista standarde globale uniforme, băncile ar putea alege să își stabilească activitățile în jurisdicția cu cele mai permisive regimuri de reglementare și supraveghere. Acest lucru ar putea duce la o uniformizare la un nivel inferior a reglementărilor cu scopul de a atrage băncile, sporind, în același timp, riscul de instabilitate financiară la nivel mondial. Coordonarea internațională privind standardele globale limitează în mare măsură acest tip de concurență riscantă și este esențială pentru menținerea stabilității financiare într-o lume globalizată. Standardele globale le simplifică, de asemenea, viața băncilor active la nivel internațional – printre care se numără un număr mare de bănci din UE – deoarece acestea garantează că în cele mai importante centre financiare din lume se aplică norme în linii mari similare.

UE a fost unul dintre principalii susținători ai cooperării internaționale în domeniul reglementării bancare. Primul set de reforme post-criză care fac parte din cadrul Basel III a fost implementat în două etape:

- în iunie 2013, prin adoptarea CRR[4] și a CRD IV[5];
- în mai 2019, prin adoptarea Regulamentului (UE) 2019/876[6], cunoscut și sub denumirea de „CRR II”, și a Directivei (UE) 2019/878, cunoscută și sub denumirea de „CRD V”[7].

---

1 COM(2021) 664.

2 Membrii BCBS sunt bănci centrale și autorități de supraveghere bancară din 28 de jurisdicții din întreaga lume. Dintre statele membre UE, Belgia, Franța, Germania, Italia, Luxemburg, Țările de Jos și Spania, precum și Banca Centrală Europeană sunt membre ale BCBS. Comisia Europeană și ABE participă la reuniunile BCBS în calitate de observatori.

3 Cadrul Basel III consolidat este disponibil la adresa https://www.bis.org/bcbs/publ/d462.htm.

4 Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 321, 26.6.2013, p. 6).

5 Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

Reformele implementate până în prezent s-au axat pe creșterea calității și a cantității capitalului reglementat pe care băncile trebuie să îl dețină pentru acoperirea pierderilor potențiale. În plus, acestea au vizat reducerea efectului de levier excesiv al băncilor, creșterea rezilienței băncilor la șocurile de lichiditate pe termen scurt, reducerea dependenței acestora de finanțarea pe termen scurt și a riscului lor de concentrare, precum și abordarea problemelor legate de entitățile care sunt prea mari pentru a fi lăsate să eșueze[8].

Prin urmare, noile norme au consolidat criteriile privind capitalul reglementat eligibil, au sporit cerințele minime de capital și au introdus noi cerințe pentru riscul aferent ajustării evaluării creditului[9] (CVA) și pentru expunerile față de contrapărțile centrale[10]. În plus, au fost introduse o serie de măsuri prudențiale noi: o cerință privind indicatorul minim al efectului de levier, un indicator de lichiditate pe termen scurt (denumit „indicator de acoperire a necesarului de lichiditate”), un indicator de finanțare stabilă pe termen mai lung (denumit „indicator de finanțare stabilă netă”), limite ale expunerilor mari[11] și amortizoare macroprudențiale de capital[12].

Datorită acestui prim set de reforme implementate în Uniune[13], sectorul bancar din UE a devenit mult mai rezistent la șocurile economice și, atunci când a intrat în criza provocată de pandemia de COVID-19, a fost mult mai stabil în comparație cu situația sa de la începutul marii crize financiare.

În plus, autoritățile de supraveghere și legiuitorii au luat măsuri temporare de scutire de îndeplinirea anumitor obligații la începutul crizei provocate de pandemia de COVID-19. În Comunicarea sa interpretativă din 28 aprilie 2020 privind aplicarea cadrelor contabile și prudențiale pentru facilitarea creditării bancare în UE - Sprijinirea întreprinderilor și a gospodăriilor în contextul COVID-19[14], Comisia a confirmat flexibilitatea inclusă în normele prudențiale și contabile, evidențiată de autoritățile de supraveghere europene și de organismele internaționale. Pe această bază, în iunie 2020, colegiuitorii au adoptat modificări temporare specifice ale anumitor aspecte ale cadrului prudențial – așa-numitul „pachet CRR

---

6 Regulamentul (UE) 2019/876 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește indicatorul efectului de levier, indicatorul de finanțare stabilă netă, cerințele privind fondurile proprii și pasivele eligibile, riscul de credit al contrapărții, riscul de piață, expunerile față de contrapărți centrale, expunerile față de organisme de plasament colectiv, expunerile mari și cerințele referitoare la raportare și la publicarea informațiilor, și a Regulamentului (UE) nr. 648/2012.

7 Directiva (UE) 2019/878 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Directivei 2013/36/UE în ceea ce privește entitățile exceptate, societățile financiare holding, societățile financiare holding mixte, remunerarea, măsurile și competențele de supraveghere și măsurile de conservare a capitalului.

8 A se vedea https://www.bis.org/publ/bcbs189.htm.

9 CVA este o ajustare contabilă a prețului unui instrument derivat pentru a ține cont de riscul de credit al contrapărții.

10 Acestea au fost singurele modificări semnificative ale părții din standarde care se referă la cerințele de capital bazate pe risc care au fost introduse ca parte a primei etape a reformei Basel III.

11 Impunerea unei cerințe minime privind limitele expunerilor mari făcea deja parte din legislația Uniunii, dar constituia o noutate pentru standardele Basel.

12 Mai precis, amortizorul de conservare a capitalului (CCB), amortizorul anticiclic de capital (CCyB), amortizorul de risc sistemic (SRB) și amortizoarele de capital pentru băncile de importanță sistemică globală și pentru alte bănci de importanță sistemică (G-SII și, respectiv, O-SII).

13 Acest prim set de reforme au fost implementate, de asemenea, în majoritatea jurisdicțiilor de la nivel mondial, astfel cum se poate observa din Al optsprezecelea raport intermediar privind adoptarea cadrului de reglementare Basel, publicat în iulie 2020(a se vedea https://www.bis.org/bcbs/publ/d506.htm).

14 A se vedea https://ec.europa.eu/info/publications/200428-banking-package-communication_en.

de soluții pe termen scurt”[15]. Alături de măsurile[16] ferme de politică monetară și fiscal-bugetară, acest fapt a ajutat băncile să continue să acorde împrumuturi gospodăriilor și întreprinderilor în timpul pandemiei. Acest lucru, la rândul său, a contribuit la atenuarea șocului economic[17] provocat de pandemie.

Deși nivelul general al capitalului în sistemul bancar al UE este considerat, în medie, a fi satisfăcător în prezent, unele dintre problemele identificate în urma marii crize financiare nu au fost încă soluționate. Analizele efectuate de ABE și BCE au arătat că cerințele de capital calculate de băncile din UE utilizând modele interne au demonstrat un nivel semnificativ de variabilitate care nu este justificat de diferențele existente la nivelul riscurilor subiacente și care, în ultimă instanță, subminează fiabilitatea și comparabilitatea ratelor de capital ale acestor bănci. În plus, lipsa sensibilității la risc a cerințelor de capital calculate pe baza abordărilor standardizate duce la cerințe de capital fie insuficiente, fie nejustificat de ridicate pentru anumite produse sau activități financiare (și, prin urmare, pentru anumite modele de afaceri bazate în principal pe acestea). În decembrie 2017, BCBS a convenit asupra unui set final de reforme[18] ale standardelor internaționale pentru a aborda aceste probleme. În martie 2018, miniștrii de finanțe și guvernatorii băncilor centrale din cadrul G20 au salutat aceste reforme și și-au confirmat în mod repetat angajamentul de a le pune în aplicare integral, în timp util și consecvent. În 2019, Comisia și-a anunțat intenția de a prezenta o propunere legislativă de implementare a acestor reforme în cadrul prudențial al UE[19].

Din cauza pandemiei de COVID-19, activitatea de pregătire a acestei propuneri a suferit întârzieri. Întârzierile au reflectat decizia BCBS din 26 martie 2020 de a amâna cu un an termenele de punere în aplicare convenite anterior a ultimelor elemente ale reformei Basel III. [20]

Având în vedere cele de mai sus, prezenta inițiativă legislativă are două obiective generale: de a contribui la stabilitatea financiară și de a contribui la finanțarea constantă a economiei în contextul redresării după criza provocată de pandemia de COVID-19. Aceste obiective generale pot fi subîmpărțite în patru obiective mai specifice:

(1) de a consolida cadrul cerințelor de capital bazate pe riscuri, fără ca acest lucru să ducă la creșteri semnificative ale cerințelor de capital în ansamblul lor;

(2) de a spori accentul pus în cadrul prudențial pe riscurile de mediu, sociale sau de guvernanță;

(3) de a armoniza și mai mult competențele și instrumentele de supraveghere; și

(4) de a reduce costurile administrative ale băncilor legate de publicarea de informații și de a îmbunătăți accesul la datele prudențiale ale băncilor.

(1) Consolidarea cadrului cerințelor de capital bazate pe riscuri

---

15 A se vedea https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=CELEX:32020R0873&from=RO.

16 CERS a întocmit o listă cuprinzătoare a acestor măsuri. A se vedea în acest sens documentul Policy measures in response to the COVID-19 pandemic.

17 În analiza vulnerabilității la pandemia de COVID-19, publicată în iulie 2020, BCE a arătat că cele mai mari bănci din zona euro ar fi capitalizate suficient pentru a face față unei recesiuni profunde de scurtă durată și că numărul băncilor cu resurse de capital insuficiente în cazul unei recesiuni mai grave ar fi limitat (a se vedea https://www.bankingsupervision.europa.eu/press/pr/date/2020/html/ssm.pr200728_annex~d36d893ca2.en.pdf).

18 A se vedea https://www.bis.org/bcbs/publ/d424.htm

19 A se vedea https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/SPEECH_19_6269.

20 Mai precis, data de începere a aplicării a fost amânată până la 1 ianuarie 2023, iar data aplicării integrale a ultimelor elemente ale reformei a fost amânată până la 1 ianuarie 2028.

Condițiile economice perturbate temporar nu au modificat necesitatea realizării acestei reforme structurale. Finalizarea reformei este necesară pentru a aborda chestiunile nesoluționate, pentru a consolida în continuare soliditatea financiară a băncilor din UE, plasându-le într-o poziție mai bună pentru a sprijini creșterea economică și a face față eventualelor crize viitoare, precum și pentru a facilita comparabilitatea nivelurilor de capital între bănci. Punerea în aplicare a elementelor finale ale reformei Basel III este, de asemenea, necesară pentru a le oferi instituțiilor certitudinea în materie de reglementare necesară, finalizând astfel o reformă a cadrului prudențial care va fi durat zece ani.

Nu în ultimul rând, finalizarea reformei este conformă cu angajamentul UE față de cooperarea internațională în materie de reglementare și cu acțiunile concrete pe care unii dintre partenerii săi le-au anunțat sau le-au întreprins deja pentru a pune în aplicare reforma în timp util și conform angajamentelor.

(2) Sporirea accentului pus în cadrul prudențial pe riscurile de mediu, sociale sau de guvernanță

O altă nevoie de reformă, la fel de importantă, decurge din activitatea în curs a Comisiei ce vizează efectuarea tranziției către o economie durabilă. Comunicarea Comisiei privind Pactul verde european[21] și Comunicarea Comisiei privind îndeplinirea obiectivului climatic al UE pentru 2030 („Pregătiți pentru 55”)[22] stabilesc în mod clar angajamentul Comisiei de a transforma economia UE într-o economie durabilă, abordând totodată consecințele inevitabile ale schimbărilor climatice. De asemenea, Comisia a anunțat o strategie privind finanțarea durabilă[23], care se bazează pe inițiative și rapoarte anterioare, cum ar fi Planul de acțiune privind finanțarea creșterii durabile[24] și rapoartele Grupului de experți tehnici privind finanțarea durabilă[25], dar care consolidează eforturile întreprinse de Comisie în acest domeniu pentru a le alinia la obiectivele ambițioase ale Pactului verde european.

Tranziția către obiectivele de sustenabilitate ale Comisiei necesită eforturi de finanțare fără precedent pentru atenuarea schimbărilor climatice și adaptarea la acestea, pentru reconstruirea capitalul natural și consolidarea rezilienței și a capitalului social în sens larg. Fondurile publice nu vor fi însă suficiente. Pentru a se obține resursele care se estimează că sunt necesare a fi mobilizate pentru a atinge aceste obiective, trebuie să crească investițiile private alocate tranziției către o economie durabilă, neutră din punctul de vedere al emisiilor de dioxid de carbon, circulară și justă. Plasarea finanțării verzi și durabile în centrul sistemului financiar este obiectivul Strategiei Comisiei privind finanțarea verde. Prin urmare, intermedierea bancară va avea un rol crucial în finanțarea tranziției către o economie mai durabilă. În același timp, este probabil ca această tranziție să implice riscuri pe care băncile vor trebui să le gestioneze în mod corespunzător pentru a asigura minimizarea riscurilor la adresa stabilității financiare. În acest domeniu reglementarea prudențială este necesară și poate juca un rol crucial. Strategia UE a recunoscut acest lucru și a subliniat necesitatea includerii unei integrări mai bune a riscurilor de mediu, sociale și de guvernanță în cadrul prudențial al UE. Cerințele legale actuale sunt insuficiente pentru a oferi stimulente pentru o gestionare sistematică și consecventă a riscurilor de mediu, sociale și de guvernanță de către bănci.

---

21 A se vedea https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?qid=1588580774040&uri=CELEX:52019DC0640.

22 A se vedea https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=COM:2021:550:FIN

23 A se vedea COM(2021) 390 final.

24 A se vedea https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX:52018DC0097.

25 A se vedea https://ec.europa.eu/info/publications/sustainable-finance-high-level-expert-group_en.

(3) Armonizarea suplimentară a competențelor și instrumentelor de supraveghere

Un alt domeniu de interes este asigurarea în mod corespunzător a respectării normelor prudențiale. Autoritățile de supraveghere trebuie să aibă la dispoziție instrumentele și competențele necesare în acest sens (de exemplu, competența de a autoriza băncile și activitățile acestora, de a evalua caracterul adecvat al conducerii lor sau de a le sancționa în cazul în care încalcă normele). Chiar dacă legislația UE asigură un nivel minim de armonizare, setul de instrumente și procedurile de supraveghere variază foarte mult de la un stat membru la altul. Acest peisaj de reglementare fragmentat în ceea ce privește definirea anumitor competențe și instrumente aflate la dispoziția autorităților de supraveghere și aplicarea acestora în statele membre subminează condițiile de concurență echitabile de pe piața internă și ridică semne de întrebare cu privire la gestionarea și supravegherea corectă și prudentă a băncilor din UE. Această problemă este deosebit de acută în contextul uniunii bancare. Diferențele dintre cele 21 de sisteme juridice împiedică mecanismul unic de supraveghere (MUS) să își îndeplinească în mod eficace și eficient funcțiile de supraveghere. În plus, grupurile bancare transfrontaliere se confruntă cu situația în care trebuie să aplice o serie de proceduri diferite pentru același aspect prudențial, ceea ce le sporește în mod nejustificat costurile administrative.

(4) Reducerea costurilor administrative ale băncilor legate de publicarea de informații și îmbunătățirea accesului la datele prudențiale ale băncilor

Prezenta propunere este necesară și pentru a consolida suplimentar disciplina de piață. Aceasta este un alt instrument important pentru ca investitorii să își poată exercita rolul de monitorizare a comportamentului băncilor. În acest scop, investitorii trebuie să aibă acces la informațiile necesare. Dificultățile actuale legate de accesul la informații prudențiale îi privează pe participanții la piață de informațiile de care au nevoie cu privire la situațiile prudențiale ale băncilor. În cele din urmă, acest lucru reduce eficacitatea cadrului prudențial pentru bănci și poate crea îndoieli cu privire la reziliența sectorului bancar, în special în perioadele de criză. Din acest motiv, propunerea vizează centralizarea publicării de informații prudențiale, în vederea creșterii accesului la datele prudențiale și a comparabilității la nivelul întregii industrii. Centralizarea publicării de informații într-un punct de acces unic instituit de ABE vizează, de asemenea, reducerea sarcinii administrative pentru instituții, în special pentru cele mici și cu un grad redus de complexitate.

Un alt obiectiv transsectorial, constând în oferirea unui cadru al UE solid pentru grupurile din țările terțe care oferă servicii bancare în UE, a căpătat o importanță deosebită după Brexit. Înființarea de sucursale ale entităților din țări terțe (*third country branches* - TCB) face, în principiu, doar obiectul legislației naționale și este armonizată într-o măsură foarte limitată de CRD. Raportul recent al ABE[26] către instituții arată că actualul cadru de reglementare fragmentat pe de o parte le oferă sucursalelor entităților din țări terțe oportunități semnificative de arbitraj de reglementare și de supraveghere pentru a-și desfășura activitățile bancare, iar pe de altă parte duce la o lipsă a supravegherii prudențiale și la riscuri sporite la adresa stabilității financiare pentru UE.

Adesea, autoritățile de supraveghere nu dispun de informațiile și competențele de care au nevoie pentru a aborda în mod corespunzător riscurile respective. Din cauza lipsei unor cerințe comune în materie de supraveghere prudențială, guvernanță și raportare detaliată în

[26] EBA/REP/2021/20. CRD prevede obligația ABE de a raporta cu privire la arbitrajul de reglementare rezultat din actualele tratamente diferite aplicate TCB. Raportul în cauză trece în revistă regimurile naționale aplicabile TCB și confirmă faptul că persistă diferențe semnificative în ceea ce privește tratamentul național aplicat acestor sucursale și gradul de implicare a autorității de supraveghere a țării-gazde.

scopuri de supraveghere, precum și a schimbului insuficient de informații între autoritățile responsabile cu supravegherea diferitelor entități/activități ale grupurilor dintr-o țară terță, există unghiuri moarte. UE este singura jurisdicție majoră în care autoritatea responsabilă cu supravegherea pe bază consolidată nu are o imagine completă a activităților grupurilor din țări terțe care își desfășoară activitatea atât prin intermediul filialelor, cât și al sucursalelor. Aceste deficiențe nu numai că creează riscuri pentru stabilitatea financiară și integritatea pieței UE, dar au și un impact asupra condițiilor de concurență echitabile pentru grupurile din țări terțe care își desfășoară activitatea în diferite state membre, precum și între acestea și băncile cu sediul în UE.

- **Coerența cu dispozițiile deja existente în domeniul de politică vizat**

O serie de elemente ale propunerilor privind CRD și CRR reflectă activitatea desfășurată la nivel internațional sau de către ABE, în timp ce alte adaptări ale cadrului prudențial au devenit necesare ca urmare a experienței practice dobândite de la transpunerea și aplicarea la nivel național a CRD, inclusiv în contextul mecanismului unic de supraveghere.

Propunerea introduce modificări ale legislației existente și asigură compatibilitatea deplină a acesteia cu dispozițiile de politică existente în domeniul reglementării prudențiale și al supravegherii băncilor. Revizuirea CRR și a CRD vizează finalizarea implementării reformei Basel III în UE, care introduce măsurile necesare pentru a consolida și mai mult reziliența sectorului bancar.

- **Coerența cu alte domenii de politică ale Uniunii**

Au trecut aproape zece ani de când șefii de stat și de guvern europeni au convenit să creeze o uniune bancară; au fost înființați doi piloni ai uniunii bancare – supravegherea unică și rezoluția unică – care se întemeiază pe baza solidă reprezentată de un cadru unic de reglementare pentru toate instituțiile UE.

Prezenta propunere urmărește să asigure aplicarea în continuare a unui cadru unic de reglementare pentru toate instituțiile UE, atât în interiorul, cât și în afara uniunii bancare. Obiectivele generale ale inițiativei, astfel cum sunt descrise mai sus, sunt pe deplin consecvente și coerente cu obiectivele fundamentale ale UE de promovare a stabilității financiare, de reducere a probabilității și a amplorii sprijinului din partea contribuabililor în cazul rezoluției unei instituții, precum și de contribuție la o finanțare durabilă și armonioasă a activității economice, care să favorizeze un nivel înalt de competitivitate și protecție a consumatorilor.

În fine, prin recunoașterea riscurilor de mediu, sociale și de guvernanță și prin încorporarea elementelor aferente riscurilor de mediu, sociale și de guvernanță în cadrul prudențial, prezenta inițiativă completează strategia mai amplă a UE de realizare a unui sistem financiar mai sustenabil și mai rezilient.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temei juridic**

Propunerea are în vedere acțiuni care să încadreze accesul la activitatea bancară, precum și desfășurarea și supravegherea acesteia în cadrul Uniunii, cu scopul de a asigura stabilitatea pieței interne. Sectorul bancar este una dintre componentele fundamentale ale sistemului financiar al Uniunii, fiind, în prezent, principala sursă de finanțare pe piața internă. Uniunea

are un mandat clar de a acționa în domeniul pieței interne, iar temeiul juridic adecvat constă în articolele[27] relevante din tratat care prevăd competențele Uniunii în acest domeniu.

Modificările propuse se bazează pe același temei juridic ca actele legislative care fac obiectul modificărilor, și anume articolul 114 din TFUE pentru propunerea de regulament de modificare a CRR și articolul 53 alineatul (1) din TFUE pentru propunerea de directivă de modificare a CRD.

- **Subsidiaritatea (în cazul competenței neexclusive)**

Temeiul juridic se încadrează în domeniul pieței interne, considerat a face obiectul competenței partajate, astfel cum este definită la articolul 4 din TFUE. Majoritatea acțiunilor avute în vedere reprezintă actualizări și modificări ale legislației existente a Uniunii și, ca atare, vizează domenii în care Uniunea și-a exercitat deja competența și nu intenționează să înceteze exercitarea acestei competențe. Câteva acțiuni (în special cele care modifică CRD) vizează introducerea unui grad suplimentar de armonizare pentru a atinge în mod consecvent obiectivele definite de directiva menționată.

Având în vedere că obiectivele urmărite de măsurile propuse vizează completarea unor acte legislative ale UE existente, pot fi realizate mai bine la nivelul UE, nu prin inițiative naționale diferite. Măsurile naționale care ar viza, de exemplu, implementarea unor norme care conțin elemente cu un caracter internațional inerent – cum ar fi un standard global precum Basel III sau o mai bună abordare a riscurilor de mediu, sociale și de guvernanță – sub formă de legislație aplicabilă nu ar fi la fel de eficace în asigurarea stabilității financiare ca normele UE. În ceea ce privește măsurile de supraveghere, publicarea de informații și sucursalele entităților din țări terțe, dacă inițiativa ar fi lăsată doar la nivel național, acest lucru ar putea duce la reducerea transparenței și la creșterea costurilor de arbitraj, conducând la o potențială denaturare a concurenței și afectând fluxurile de capital. În plus, adoptarea de măsuri naționale ar fi dificilă din punct de vedere juridic, având în vedere că CRR reglementează deja aspecte bancare, inclusiv ponderile de risc, raportarea și publicarea de informații, precum și alte cerințe legate de CRR.

Prin urmare, modificarea CRR și a CRD este considerată cea mai bună opțiune. Se asigură astfel un echilibru adecvat între armonizarea normelor și menținerea flexibilității la nivel național atunci când aceasta este esențială, fără a aduce atingere cadrului unic de reglementare. Modificările ar promova și mai mult aplicarea uniformă a cerințelor prudențiale și convergența practicilor de supraveghere, asigurând, totodată, condiții de concurență echitabile pe întreaga piață unică a serviciilor bancare. Acest lucru este deosebit de important în sectorul bancar, în care numeroase instituții de credit își desfășoară activitatea pe întreaga piață unică a UE. Cooperarea și încrederea deplină în cadrul mecanismului unic de supraveghere (MUS) și în cadrul colegiilor de supraveghetori și al autorităților competente din afara MUS sunt esențiale pentru asigurarea unei supravegheri eficace pe bază consolidată a instituțiilor de credit. Normele naționale nu ar realiza aceste obiective.

- **Proporționalitatea**

Proporționalitatea a făcut parte integrantă din evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere. Modificările propuse în diferite domenii de reglementare au fost evaluate

[27] Articolele relevante din tratat care îi conferă Uniunii dreptul de a adopta măsuri sunt cele privind libertatea de stabilire (în special articolul 53 din TFUE), libertatea de a presta servicii (articolul 59 din TFUE) și apropierea normelor care au ca obiect instituirea și funcționarea pieței interne (articolul 114 din TFUE).

individual în raport cu obiectivul proporționalității. În plus, lipsa proporționalității normelor existente a fost evaluată în mai multe domenii și au fost analizate opțiuni specifice care vizează reducerea sarcinii administrative și a costurilor de asigurare a conformității pentru instituțiile mai mici.

De exemplu, modificările care introduc cerințe de notificare *ex-ante* pentru bănci cu privire la evenimente cu relevanță prudențială fac obiectul unor praguri de semnificație sub care evenimentele respective nu trebuie notificate. În temeiul noului cadru privind sucursalele entităților din țări terțe, sucursalele care îndeplinesc criteriile pentru a fi calificate drept mici și mai puțin riscante (sucursale ale entităților din țări terțe de clasa a 2-a) fac obiectul unor cerințe prudențiale și de raportare care sunt, comparabil, mai puțin stricte. În fine, noile cerințe privind evaluarea *ex-ante* a competenței și onorabilității au fost calibrate pentru a viza doar instituțiile financiare mari.

- **Alegerea instrumentului**

Se propune ca măsurile să fie puse în aplicare prin modificarea CRR printr-un regulament, iar a CRD printr-o directivă. Într-adevăr, măsurile propuse se referă la sau dezvoltă suplimentar dispoziții existente deja care sunt incluse în instrumentele juridice respective (și anume cadrul pentru calcularea cerințelor de capital bazate pe risc, competențele și instrumentele puse la dispoziția autorităților de supraveghere din întreaga Uniune).

Unele dintre modificările propuse ale CRD care afectează competențele de sancționare le-ar lăsa statelor membre o anumită flexibilitate în privința menținerii unor norme diferite în etapa transpunerii în legislația națională.

3. REZULTATE ALE EVALUĂRILOR *EX-POST*, CONSULTĂRILOR PĂRȚILOR INTERESATE ȘI EVALUĂRII IMPACTULUI

- **Evaluări *ex-post*/verificarea adecvării legislației existente**

Comisia a luat mai multe măsuri și a întreprins o serie de inițiative pentru a evalua dacă actualul cadru prudențial bancar al UE și punerea în aplicare a standardelor internaționale restante sunt adecvate pentru a contribui la asigurarea faptului că sistemul bancar al UE este stabil și rezilient la șocuri economice și rămâne o sursă durabilă de finanțare constantă pentru economia UE.

Comisia a colectat opiniile părților interesate cu privire la subiecte specifice din domenii precum riscul de credit, riscul operațional, riscul de piață, riscul aferent ajustării evaluării creditului (CVA) și operațiunile de finanțare prin instrumente financiare, precum și în legătură cu pragul minim al modelelor interne. Pe lângă aceste elemente legate de punerea în aplicare a Basel III, Comisia a efectuat consultări și cu privire la câteva alte subiecte, în vederea asigurării convergenței și consecvenței practicilor de supraveghere în întreaga Uniune și a reducerii sarcinii administrative a instituțiilor.

O consultare publică desfășurată între luna octombrie 2019 și începutul lunii ianuarie 2020[28] a fost precedată de o primă consultare exploratorie desfășurată în primăvara anului 2018[29], în care s-a solicitat o primă rundă de puncte de vedere unui grup specific de părți interesate cu

[28] A se vedea https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/12015-Alignment-EU-rules-on-capital-requirements-to-international-standards-prudential-requirements-and-market-discipline-/public-consultation_en.

[29] A se vedea https://ec.europa.eu/info/consultations/finance-2018-basel-3-finalisation_en

privire la acordul internațional. Rezultatele celor două consultări au fost utilizate la pregătirea inițiativei legislative la care se referă evaluarea impactului.

Toate inițiativele menționate mai sus au furnizat dovezi clare cu privire la necesitatea actualizării și completării normelor actuale pentru (i) a reduce și mai mult riscurile din sectorul bancar și (ii) a spori capacitatea instituțiilor de a canaliza o finanțare adecvată către economie.

În anexa 2 la evaluarea impactului este prevăzut un rezumat al consultării.

- **Obținerea și utilizarea expertizei**

Comisia a utilizat expertiza ABE, care a pregătit o evaluare a impactului privind punerea în aplicare a procesului de finalizare a reformei Basel III[30]. În plus, serviciile Comisiei au ținut cont de analiza macroeconomică a BCE. Aceasta este prezentată în evaluarea impactului și actualizează analiza macroeconomică anterioară, publicată în decembrie 2019.

- **Evaluarea impactului[31]**

Pe lângă situația de referință în care nu se întreprinde nicio acțiune la nivelul Uniunii, evaluarea impactului a luat în considerare o serie de opțiuni de politică pentru patru dimensiuni-cheie de politică. După cum arată analiza cu rol de simulare și modelarea macroeconomică prevăzute în evaluarea impactului, se preconizează că punerea în aplicare a opțiunilor preferate și luarea în considerare a tuturor măsurilor din propunere vor duce la o creștere medie ponderată a cerințelor minime de capital ale băncilor din UE între +6,4 % și +8,4 % pe termen lung (până în 2030), după perioada de tranziție preconizată. Pe termen mediu (la nivelul anului 2025), se preconizează că creșterea va varia între +0,7 % și +2,7 %.

Conform estimărilor furnizate de ABE, acest impact ar putea duce la necesitatea ca un număr limitat de bănci mari din UE (10 din cele 99 de bănci din eșantionul pe care s-a făcut testarea) să mobilizeze capital suplimentar în valoare de mai puțin de 27 de miliarde EUR pentru cele 10 bănci pentru a îndeplini noile cerințe minime de capital prevăzute în cadrul opțiunii preferate. Pentru a înțelege ce înseamnă această sumă, trebuie precizat că cele 99 de bănci incluse în eșantion (reprezentând 75 % din activele bancare din UE) dețineau în total capital reglementat în valoare de 1 414 miliarde EUR la sfârșitul anului 2019 și aveau, luate împreună, profituri de 99,8 miliarde EUR în 2019.

Băncile ar trebuie să suporte o singură dată costuri administrative și operaționale pentru punerea în aplicare a modificărilor aduse normelor, preconizându-se că simplificările introduse de mai multe dintre opțiunile preferate (de exemplu, eliminarea abordărilor bazate pe modele interne) vor reduce costurile recurente în comparație cu situația actuală.

---

30 În raportul său publicat în decembrie 2020, ABE a prezentat impactul asupra aceluiași eșantion de 99 de bănci, dar bazat de această dată pe datele din T2 2018 care au fost utilizate în evaluarea impactului anterioară. Din T2 2018 până în T4 2019, creșterea totală a cerințelor minime de capital a scăzut cu peste 5 puncte procentuale (și anume de la +24,1 % la +18,5 %), în timp ce deficitul de capital al acestor bănci s-a redus cu mai mult de jumătate (de la 109,5 miliarde EUR la 52,2 miliarde EUR).

31 SWD(2021) 321 (RIA). Evaluarea impactului nu a inclus o evaluare a propunerii privind sucursalele entităților din țări terțe, întrucât raportul ABE pe care se bazează analiza a fost publicat la 23 iunie 2021. În prezenta expunere de motive a fost inclusă o evaluare a impactului propunerii bazată pe raportul ABE, ca parte a secțiunii privind sucursalele entităților din țări terțe.

- **Adecvarea reglementărilor și simplificarea**

Prezenta inițiativă vizează finalizarea punerii în aplicare de către UE a standardelor prudențiale internaționale pentru bănci convenite de BCBS în perioada 2017-2020. S-ar finaliza, astfel, implementarea de către UE a reformei Basel III, care a fost lansată de Comitetul de la Basel în urma marii crize financiare. Reforma respectivă a fost în sine o revizuire cuprinzătoare a cadrului prudențial existent înainte și în timpul marii crize financiare, și anume cadrul Basel II (în UE, acest cadru a fost pus în aplicare prin Directiva 2006/48/CE, cu alte cuvinte CRD inițială). Comisia a utilizat în activitatea sa de punere în aplicare rezultatele revizuirii cuprinzătoare a cadrului prudențial efectuate de BCBS, precum și contribuțiile furnizate de ABE, BCE și alte părți interesate. Având în vedere că reformele finale ale Basel III nu au fost implementate încă în UE, nu s-a efectuat un exercițiu de verificare a adecvării sau a caracterului adecvat și funcțional al reglementării.

- **Drepturile fundamentale**

UE s-a angajat să respecte standarde ridicate de protecție a drepturilor fundamentale și este semnatară a numeroase convenții privind drepturile omului. În acest context, nu este probabil ca propunerea să aibă un impact direct asupra acestor drepturi, astfel cum au fost enumerate în principalele convenții ale ONU privind drepturile omului, în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care este parte integrantă a tratatelor UE, și în Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO).

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului Uniunii.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planurile de implementare și mecanismele de monitorizare, evaluare și raportare**

Se preconizează că intrarea în vigoare a modificărilor propuse va începe cel mai devreme în 2023. Modificările sunt strâns legate de alte dispoziții ale CRR și CRD care sunt deja în vigoare și sunt monitorizate din 2014, respectiv, în ceea ce privește măsurile introduse prin pachetul de măsuri de reducere a riscurilor, din 2019.

BCBS și ABE vor continua să colecteze datele necesare pentru monitorizarea indicatorilor-cheie (ratele de adecvare a capitalului, indicatorul efectului de levier, măsurile privind lichiditatea). Acest lucru va permite efectuarea unei evaluări viitoare a impactului noilor instrumente de politică. Exercițiile regulate efectuate în cadrul procesului de supraveghere și evaluare (SREP) și al simulărilor de criză vor contribui, de asemenea, la monitorizarea impactului noilor măsuri propuse asupra instituțiilor vizate și la evaluarea caracterului adecvat al flexibilității și al proporționalității prevăzute pentru a ține cont de caracteristicile specifice ale instituțiilor mai mici. În plus, ABE, împreună cu MUS și cu autoritățile naționale competente, lucrează în prezent la un instrument integrat de raportare (EUCLID), care se preconizează că va fi un instrument util pentru monitorizarea și evaluarea impactului reformelor. În fine, Comisia va continua să participe la grupurile de lucru din cadrul BCBS și la grupul operativ comun instituit de Banca Centrală Europeană (BCE) și de ABE, care monitorizează dinamica fondurilor proprii ale instituțiilor și a pozițiilor de lichiditate, la nivel global și, respectiv, la nivelul UE.

- **Documente explicative (în cazul directivelor)**

Nu sunt considerate necesare documente explicative.

- **Explicații detaliate cu privire la dispozițiile specifice ale propunerii**

Independența autorităților competente

Evoluțiile recente au demonstrat necesitatea unor dispoziții mai clare și mai operaționale privind principiul independenței autorităților competente. Prin urmare, se modifică articolul 4 pentru a clarifica modul în care statele membre trebuie să asigure menținerea independența autorităților competente, inclusiv a personalului și a organismelor de guvernanță ale acestora. Sunt introduse cerințe minime pentru a preveni conflictele de interese în ceea ce privește sarcinile de supraveghere ale autorităților competente, ale personalului și ale organismelor de guvernanță ale acestora, iar ABE este împuternicită să elaboreze orientări în acest sens, ținând seama de cele mai bune practici internaționale.

Competențele de supraveghere

Pentru a fi eficientă, uniunea bancară se bazează pe convergența practicilor de supraveghere și, în ultimă instanță, pe un grad suficient de armonizare a diferitelor norme naționale care vizează acțiunile de supraveghere. O serie de discrepanțe între statele membre sunt considerate, în această privință, ca fiind foarte dăunătoare pentru buna funcționare a uniunii bancare. Este vorba, în special, de competențele de supraveghere. Deși CRD enumeră un set minim de competențe de supraveghere care trebuie puse la dispoziția autorităților competente din întreaga Uniune, unele dintre acestea au fost deja instituite în multe state membre, dar lipsesc în altele. Această situație duce la condiții de concurență inechitabile și poate duce la arbitraj de reglementare. De asemenea, acest lucru face imposibilă intervenția unora dintre autoritățile competente în anumite tranzacții efectuate de o entitate supravegheată care pot suscita motive de îngrijorare serioase din punct de vedere prudențial și/sau cu privire la spălarea banilor/finanțarea terorismului.

Pentru a remedia această situație, propunerea Comisiei extinde lista competențelor de supraveghere de care dispun autoritățile competente la operațiuni precum achiziționarea de către o instituție de credit a unei participații semnificative într-o entitate financiară sau nefinanciară (noul capitol 3 din actualul titlu III), transferul semnificativ de active sau pasive (noul capitol 4) și fuziunile sau divizările (noul capitol 5). Aceste competențe de supraveghere vor asigura faptul că autoritățile competente sunt notificate în prealabil (articolele 27a, 27f și 27j), au la dispoziție toate informațiile necesare pentru a efectua o evaluare prudențială a acestor operațiuni și, în ultimă instanță, se pot opune finalizării operațiunilor care dăunează profilului prudențial al entităților supravegheate care le desfășoară (articolele 27b, 27g și 27k).

Aceste noi competențe de supraveghere sunt concepute de așa manieră încât să rămână proporționale și, mai ales, să se evite o sarcină administrativă suplimentară nejustificată pentru entitățile supravegheate și autoritățile competente. În primul rând, competențele legate de achiziționarea de către instituțiile de credit de participații calificate și de transferurile de active și pasive se aplică numai în cazul tranzacțiilor considerate semnificative. Este prevăzut un mecanism de aprobare tacită, similar celui în vigoare pentru achiziționarea de participații semnificative în instituțiile de credit, pentru a oferi securitate juridică entităților supravegheate și pentru ca autoritățile competente să nu fie nevoite să desfășoare o procedură standard de adoptare a deciziilor în cazul în care acestea nu sunt necesare. Numai în cazul fuziunilor și al divizărilor se impune în toate cazurile o aprobare prealabilă din partea autorităților competente (cu excepția situației în care operațiunea este efectuată în interiorul unui grup), atât timp cât operațiunea nu conduce la o situație în care noua entitate rezultată în urma fuziunii sau a divizării ar trebui să solicite o autorizație ca instituție de credit sau o aprobare ca societate financiară holding.

În plus, pentru a asigura o coordonare adecvată între diferitele evaluări (care ar putea implica mai multe autorități competente) care ar putea fi necesare pentru aceeași operațiune, se așteaptă ca autoritățile competente implicate să coopereze îndeaproape, această cooperare fiind încadrată de cerințele privind notificările încrucișate și schimbul de informații (articolele 27c, 27h și 27k). Pentru a facilita această cooperare, dar și pentru a asigura o raționalizare adecvată a proceselor de notificare și evaluare și pentru a evita sarcinile administrative nejustificate atât pentru entitățile supravegheate, cât și pentru autoritățile competente, sunt propuse un anumit număr de mandate ale ABE pentru a completa cadrul juridic prevăzut în CRD pentru aceste noi competențe de supraveghere. Aceste mandate se referă la aspecte precum informațiile care trebuie transmise autorităților competente, procesul de evaluare, adăugarea de detalii privind criteriile de evaluare relevante sau cooperarea dintre diferitele autorități competente care pot fi implicate.

Aceste modificări au făcut obiectul unor discuții specifice în cadrul Grupului de experți în materie de servicii bancare, asigurări și plăți.

Cadrul privind competența și onorabilitatea

Cadrul privind competența și onorabilitatea este unul dintre domeniile cel mai puțin armonizate din legislația UE în materie de supraveghere bancară și, în consecință, sunt considerate necesare modificări ale CRD pentru a asigura o supraveghere mai coerentă, mai eficientă și mai eficace a membrilor organului de conducere și a persoanelor care dețin funcții-cheie. În ciuda eforturilor depuse de autoritățile de reglementare și de supraveghere[32] pentru a asigura o convergență mai mare în materie de supraveghere, sunt necesare modificări legislative pentru a îmbunătăți activitatea de supraveghere a acestora. Cadrul actual pentru membrii consiliilor de administrație, bazat pe legislația națională de punere în aplicare a CRD, se bazează în mare măsură pe principii și, prin urmare, nu detaliază modul și momentul în care autoritățile de supraveghere ar trebui să efectueze evaluări ale îndeplinirii cerințelor privind competența și onorabilitatea. În ceea ce privește persoanele care dețin funcții-cheie, absența din CRD a unei definiții și a unui cadru privind acestea a făcut ca unele autorități de supraveghere să nu le identifice în mod corespunzător și, prin urmare, să nu efectueze o evaluare a capacității acestor persoane de a-și îndeplini sarcinile, în timp ce alte autorități fac acest lucru într-o varietate de moduri. Acest peisaj de reglementare fragmentat reprezintă o problemă acută, în special în uniunea bancară. Prin urmare, pe lângă criteriile privind competența și onorabilitatea de la articolul 91, se introduc articolele 91a și 91b pentru a clarifica rolul băncilor și al autorităților competente în verificarea conformității membrilor consiliului de administrație, inclusiv calendarul unei astfel de verificări. Se adaugă articolele 91c și 91d pentru a stabili cerințele minime pentru persoanele care dețin funcții-cheie.

Pentru a asigura stabilitatea financiară, în situații urgente de revocare din funcție sau de înlocuire a membrilor organului de conducere sau ai conducerii superioare în contextul aplicării măsurilor de intervenție timpurie sau al punerii în aplicare a măsurilor de rezoluție de către autoritățile competente și autoritățile de rezoluție, evaluarea îndeplinirii criteriilor privind competența și onorabilitatea ar trebui efectuată după ce persoanele respective și-au preluat atribuțiile.

---

[32] A se vedea https://www.eba.europa.eu/regulation-and-policy/internal-governance/joint-esma-and-eba-guidelines-on the-assessment-of-the-suitability-of-members-of-the-management-body.
A se vedea https://www.bankingsupervision.europa.eu/ecb/pub/pdf/ssm.fap_guide_201705_rev_201805.en.pdf.

Clarificarea interdependențelor dintre declarația privind intrarea în dificultate sau susceptibilitatea intrării în dificultate (*failing or likely to fail declaration* - FOLTF) și retragerea autorizației

Articolul 18 se modifică pentru a clarifica faptul că, în cazul în care autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție declară o instituție de credit ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate, autoritatea competentă este împuternicită să îi retragă autorizația bancară.

Unele cazuri recente au evidențiat o aliniere suboptimă între cadrele prudențiale și cele de rezoluție. De exemplu, în conformitate cu cadrul de rezoluție bancară al Uniunii, nu numai insolvența efectivă sau lipsa efectivă de lichidități, ci și insolvența probabilă și lipsa probabilă de lichidități constituie motive pentru a stabili că o instituție de credit este FOLTF. În schimb, legislația națională în materie de insolvență impune, de obicei, ca înainte să se poată deschide o procedură de insolvență să se fi produs deja insolvența efectivă și/sau lipsa efectivă de lichidități. Unele dintre elementele integrate în cadrul legislativ național privind insolvența nu pot fi abordate prin modificări ale CRD. Cu toate acestea, se propune să se clarifice la articolul 18 litera (g) că, în cazul în care o instituție de credit este FOLTF și, în același timp, nu îndeplinește celelalte condiții pentru a intra în rezoluție (prezența interesului public, absența unei alternative determinate de piață pentru rezolvarea crizei), aceasta ar trebui să își înceteze activitatea bancară și să fie lichidată în temeiul legislației naționale.

Riscurile de mediu, sociale și de guvernanță (MSG)

Se introduc noi dispoziții și se efectuează ajustări la mai multe articole din CRD și din CRR pentru a aborda riscurile semnificative cu care se vor confrunta instituțiile de credit din cauza schimbărilor climatice și a transformărilor economice profunde necesare pentru gestionarea acestui risc, precum și a altor riscuri MSG. Dispozițiile articolului 133 privind cadrul amortizorului de risc sistemic (SyRB) pot fi utilizate deja pentru a aborda diferite tipuri de riscuri sistemice, printre care se pot număra riscurile legate de schimbările climatice. Autoritățile competente sau desemnate relevante, după caz, le pot solicita instituțiilor de credit să mențină un amortizor de risc sistemic pentru a aborda riscurile care pot afecta grav sistemul financiar și economia reală ale statelor membre, atunci când impunerea unei rate a amortizorului de risc sistemic este considerată eficace și proporțională pentru atenuarea riscului. În conformitate cu articolul 133 alineatul (5), măsurile luate de autoritățile competente sau desemnate relevante în temeiul articolului 133 pot fi aplicate în cazul anumitor seturi sau subseturi de expuneri, de exemplu în cazul celor care prezintă riscuri fizice și de tranziție legate de schimbările climatice. Adecvarea cadrului macroprudențial pentru abordarea unor astfel de riscuri va fi evaluată în mod cuprinzător și structurat în cadrul revizuirii din 2022 a cadrului macroprudențial.

Articolele 73 și 74 din CRD sunt modificate pentru a impune includerea unor orizonturi pe termen scurt, mediu și lung ale riscurilor MSG în strategiile și procesele instituțiilor de credit de evaluare a nevoilor de capital intern, precum și o guvernare internă adecvată.

La articolul 76 se introduce, de asemenea, o trimitere la efectele actuale și prospective ale riscurilor MSG, precum și prevederea ca organul de conducere să elaboreze planuri concrete de abordare a acestor riscuri.

Articolul 87a din CRD introduce o dimensiune de sustenabilitate în cadrul prudențial, pentru a asigura o gestionare mai bună a riscurilor MSG și pentru a stimula o alocare mai bună a finanțării bancare către proiecte sustenabile, contribuind astfel la tranziția către o economie mai durabilă. Articolul 87a le permite, de asemenea, autorităților competente să evalueze alinierea băncilor la obiectivele de politică relevante ale Uniunii sau la tendințele de tranziție

mai ample legate de factorii MSG și gestionarea de către bănci a riscurilor MSG pe termen scurt, mediu și lung, ceea ce va duce la o mai bună înțelegere a acestor riscuri și le va permite autorităților competente să abordeze preocupările legate de stabilitatea financiară care ar putea apărea din cauza faptului că instituțiile de credit subevaluează impactul financiar al riscurilor MSG. Pentru a asigura coerența evaluărilor riscurilor MSG, articolul 87a împuternicește ABE să precizeze mai în detaliu criteriile de evaluare a riscurilor MSG, inclusiv modul în care acestea ar trebui identificate, măsurate, gestionate și monitorizate, precum și modul în care instituțiile de credit ar trebui să elaboreze planuri concrete pentru a aborda, inclusiv prin simulări interne de criză, reziliența la riscurile MSG și impactul negativ pe termen lung al acestora.

În ceea ce privește procesul de supraveghere și evaluare (SREP), prin articolul 98 ABE este împuternicită să emită orientări privind includerea uniformă a riscurilor MSG în SREP.

Având în vedere relevanța simulărilor de criză prospective pentru evaluarea riscurilor legate de mediu, precum și a altor riscuri MSG, în procesul de supraveghere și evaluare prevăzut la articolul 97, articolul 100 este modificat pentru a permite ABE, împreună cu celelalte autorități europene de supraveghere, să elaboreze standarde coerente pentru metodologiile de efectuare a simulărilor de criză în legătură cu aceste riscuri, acordând prioritate riscurilor legate de mediu, pe măsură ce datele și metodologiile privind riscurile MSG evoluează pentru a ține cont si de ceilalți factori.

Pentru a facilita procesul de supraveghere și evaluare a expunerilor instituțiilor de credit la riscurile MSG, precum și proceselor acestora de guvernanță și gestionare a riscurilor MSG, articolul 98 este modificat pentru a le impune autorităților competente să evalueze gradul de adecvare a expunerilor instituțiilor, precum și a dispozițiilor, strategiilor, proceselor și mecanismelor de gestionare a acestor riscuri în cadrul examinării și evaluării pe care o efectuează.

Pentru a facilita abordarea de către autoritățile competente a riscurilor MSG care afectează situația prudențială a băncii în cauză pe termen scurt, mediu și lung și pentru a reflecta particularitățile acestei categorii de riscuri, la articolul 104 se adaugă o competență de supraveghere concretă pentru abordarea riscurilor MSG.

Furnizarea directă de servicii bancare în UE de către întreprinderi din țări terțe

Instituțiile de credit fac obiectul reglementării și supravegherii prudențiale pentru a reduce la minimum riscul de intrare în dificultate și, atunci când acesta apare, pentru a evita ca acest risc să se răspândească într-un mod dezordonat la alte instituții de credit și la alți actori de pe piață și să ducă la colapsul sistemului financiar (risc de contagiune). Unul dintre principalele obiective ale reglementării și supravegherii prudențiale este de a proteja stabilitatea financiară a Uniunii și a statelor sale membre.

Având în vedere acest obiectiv, este esențial să se împiedice posibilitatea ca anumite domenii sau segmente de pe piață să nu intre în domeniul de aplicare sau sub incidența sistemului de reglementare și supraveghere prudențială, deoarece, în acest scenariu, riscurile s-ar putea acumula în aceste segmente într-un mod necontrolat și s-ar putea răspândi către alte părți ale sistemului financiar, cu efecte foarte dăunătoare. Acest lucru este deosebit de important pentru acele părți ale piețelor financiare în care instituțiile de credit sunt implicate îndeaproape.

Criza financiară din perioada 2008-2009 este cel mai recent precedent istoric care evidențiază modul în care segmentele de piață mici pot deveni sursa unor amenințări semnificative la adresa stabilității financiare a Uniunii și a statelor sale membre în cazul în care rămân în afara domeniului de aplicare al reglementării și supravegherii prudențiale.

Din acest motiv, prestarea de servicii bancare în Uniune necesită o prezență fizică într-un stat membru prin intermediul unei sucursale sau al unei persoane juridice, deoarece numai printr-o astfel de prezență fizică instituțiile de credit pot face obiectul unei reglementări și supravegheri prudențiale eficace în Uniune. *A sensu contrario,* furnizarea de servicii bancare în Uniune fără o sucursală sau o persoană juridică stabilită într-un stat membru contribuie la crearea unui tip de segment de piață care nu intră în domeniul de aplicare și nici sub incidența reglementării și supravegherii prudențiale a Uniunii, în care riscurile se pot acumula într-un mod necontrolat și, în cele din urmă, pot amenința stabilitatea financiară a Uniunii sau a statelor sale membre.

Prin urmare, întreprinderile din țări terțe trebuie să înființeze o sucursală într-un stat membru și să solicite autorizarea în temeiul titlului VI din CRD pentru sucursala respectivă, ca o condiție pentru a li se permite să înceapă să desfășoare activități bancare în statul membru respectiv. Articolul 21c este introdus în CRD pentru a stabili în mod explicit această cerință.

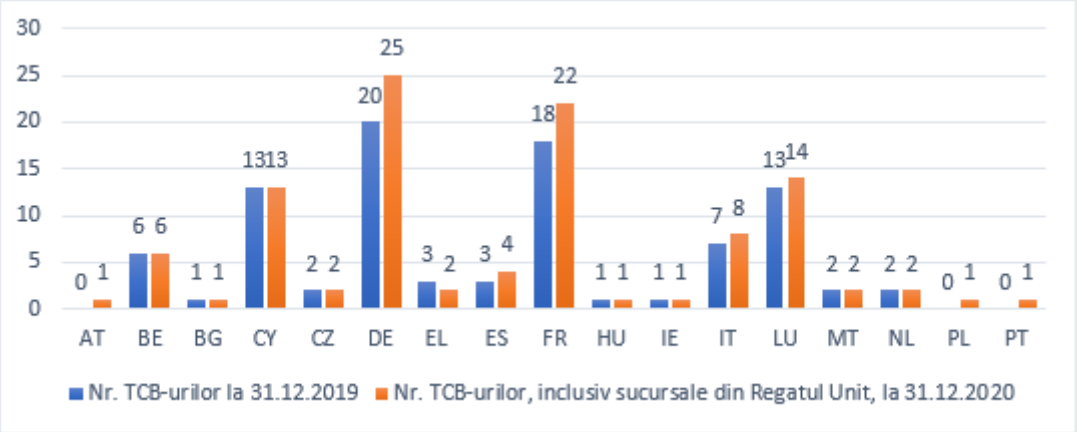
Totuși, această cerință nu trebuie să se aplice în cazurile în care astfel de întreprinderi din țări terțe furnizează servicii bancare clienților și contrapărților dintr-un stat membru prin solicitarea în sens invers a serviciilor, întrucât în astfel de cazuri clientul sau contrapartida relevantă este cel/cea care se adresează întreprinderii din țara terță pentru a solicita furnizarea serviciului.

Sucursalele entităților din țări terțe (*third country branches* - TCB)

Prezentare generală a TCB-urilor din UE[33]

La 31 decembrie 2020, existau în UE 106 TCB-uri, distribuite în 17 state membre. Cuantumul agregat al activelor totale deținute de acestea la data menționată anterior era cu puțin peste 510 miliarde EUR, 86 % din această sumă fiind concentrată în doar patru state membre (Belgia, Franța, Germania și Luxemburg).

Se pare că există o tendință de creștere a recurgerii la TCB pentru a avea acces la piețele bancare ale statelor membre, dat fiind că în 2020 numărul total de TCB-uri crescuse cu 14, iar valoarea activelor deținute de acestea cu 120,5 miliarde EUR, față de 2019.

Sursă: Raportul ABE privind sucursalele entităților din țări terțe

Dacă majoritatea TCB-urilor (70 din 106) dețineau active în valoare de mai puțin de 3 miliarde EUR, două TCB-uri dețineau, fiecare, active de peste 30 de miliarde EUR, iar alte 14 dețineau active cu o valoare cuprinsă între 10 miliarde EUR și 30 de miliarde EUR (comparativ cu 6 TCB-uri aflate în această situație la aceeași dată a anului precedent).

La 31 decembrie 2020, TCB-urile stabilite în UE proveneau din 23 de țări terțe, cele mai multe fiind din China (18), Regatul Unit (15), Iran (10), SUA (9) și Liban (9). Mai multe grupuri din țări terțe (23) au TCB-uri în mai mult de un stat membru. În plus, unele dintre aceste grupuri din țări terțe au, de asemenea, una sau mai multe filiale în UE. De exemplu, 14 grupuri din țări terțe au atât o TCB, cât și o filială în același stat membru. Dintre acestea, 9 grupuri din țări terțe au o filială și două sau mai multe TCB-uri în UE. Două grupuri din țări terțe au o prezență dublă, care cuprinde o TCB și o filială, în mai mult de un stat membru. Cele mai mari 15 grupuri din țări terțe care își desfășoară activitatea în UE dețin peste ¾ din activele lor din UE prin intermediul TCB-urilor. În ceea ce privește impactul prezenței TCB-urilor în UE, acesta poate fi măsurat cu ajutorul următorilor doi indicatori:

(a) procentajul din dimensiunea sistemului bancar național pe care îl reprezintă valoarea totală agregată a activelor TCB-urilor per stat membru la 31 decembrie 2019[34]. Acest

[33] Această secțiune se bazează pe Raportul ABE din 23 iunie 2021 privind tratamentul aplicat sucursalelor entităților din țări terțe în legislația națională a statelor membre (Report on third country branches.docx (europa.eu))

[34] Acest indicator este determinat pe baza datelor CBD2, care fac trimitere la datele publicate de BCE cu privire la „Grupurile bancare și băncile autonome interne, filialele aflate sub control străin (din UE și din afara UE) și sucursalele aflate sub control străin (din UE și din afara UE)” pentru luna decembrie 2019.

procentaj este mai mic de 1 % în 7 state membre, între 1 % și 10 % în 6 state membre și de peste 25 % în 1 stat membru;

(b) procentajul din PIB-ul național pe care îl reprezintă valoarea totală agregată a activelor TCB-urilor per stat membru la 31 decembrie 2019. Acest procentaj este mai mic de 1 % în 7 state membre, între 1 % și 10 % în 6 state membre și de peste 25 % în 1 stat membru.

În ceea ce privește modelele de afaceri, din informațiile disponibile rezultă că 50 de TCB-uri funcționează ca bănci universale, în timp ce 48 funcționează doar ca bănci care oferă servicii cu ridicata. Numai 4 TCB-uri funcționează ca bănci care oferă servicii cu amănuntul.

Provocările actuale

După cum se arată în secțiunea precedentă, prezența TCB-urilor în UE este deja foarte importantă. Într-o serie de cazuri, TCB-urile dețin în mod colectiv o cantitate foarte importantă de active în raport cu PIB-ul statului membru în care își au sediul și al sectorului bancar din statul membru respectiv. În cazul unora dintre TCB-uri, dimensiunea individuală a activelor acestora depășește pragul care le-ar califica drept instituții semnificative aflate sub supravegherea directă a Băncii Centrale Europene (BCE) în contextul mecanismului unic de supraveghere. Cu toate acestea, TCB-urile rămân în afara domeniului de aplicare al MUS și nu fac obiectul cerințelor de supraveghere prevăzute în CRD, deoarece nu sunt instituții de credit autorizate în temeiul titlului III capitolul 1 din directiva respectivă.

În acest context, stabilirea TCB-urilor pentru a furniza servicii bancare[35] în UE face, în esență, obiectul legislației naționale, întrucât doar obligațiile de informare la nivel înalt cu privire la acestea au fost armonizate recent ca parte a Directivei privind cerințele de capital. Acest lucru creează un peisaj de reglementare fragmentat, care generează pentru TCB-uri cerințe care diferă de la un stat membru la altul și provocări semnificative pentru autoritățile competente în privința monitorizării corespunzătoare a riscurilor care rezultă din activitățile pe care le desfășoară TCB-urile în UE. De exemplu:

(a) având în vedere absența totală a unui cadru comun de reglementare prudențială sau de guvernanță privind TCB-urile, unele dintre acestea sunt supuse doar unor cerințe limitate în anumite state membre;

(b) actualele mecanisme de cooperare în materie de supraveghere de la nivelul UE nu includ TCB-urile, ceea ce creează unghiuri moarte, dat fiind că TCB-urile generează riscuri care se pot propaga în mod neîngrădit către alte entități din grup sau către piață. De exemplu, întrucât nu există nicio cerință ca autoritățile competente să facă schimb de informații cuprinzătoare cu privire la TCB-uri, autoritățile care supraveghează un grup dintr-o țară terță într-un stat membru nu dispun de informații suficiente cu privire la TCB-urile aceluiași grup dintr-un alt stat membru și, în același timp, nu dispun de instrumente adecvate pentru a face față unor astfel de riscuri potențiale de contagiune;

(c) mai multe grupuri din țări terțe utilizează structuri juridice complexe printr-o combinație de filiale și sucursale sau, în funcție de serviciile furnizate, prin operațiuni transfrontaliere, pentru a-și desfășura activitățile în UE. Astfel de structuri

[35] Acestea se referă la oricare activități dintre cele enumerate în anexa I la CRD atunci când sunt efectuate de instituții de credit, la furnizarea de servicii de investiții la scară largă, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul (1) litera (b), și la furnizarea de activități bancare de bază [cele enumerate la punctele (1)-(3) și (6)] de către orice întreprindere dintr-o țară terță.

complexe pot fi opace și foarte dificil de supravegheat în mod adecvat de către autoritățile competente, având în vedere setul diferit și disociat de cerințe care se aplică fiecăreia dintre acestea. De exemplu, mandatul dublu al membrilor consiliilor de administrație poate duce la conflicte de interese, în timp ce o contabilizare și o contabilitate flexibile pot duce la transferul riscurilor de la o entitate la alta;

(d) deși TCB-urile ar trebui să furnizeze servicii numai în statele membre în care sunt stabilite[36], asigurarea respectării acestei cerințe nu numai că este dificilă, ci a devenit aproape imposibilă în actualul cadru, din cauza tendinței tot mai mari de digitalizare a serviciilor financiare.

TCB-urile ridică, de asemenea, probleme legate de arbitrajul de reglementare. Atunci când statul membru de stabilire are standarde prudențiale scăzute, TCB-urile le pot permite efectiv grupurilor din țări terțe să conturneze cerințele bancare ale UE în cazul în care sediul lor social face obiectul unor standarde prudențiale sau de supraveghere mai puțin stricte în țara terță în cauză.

Cadru armonizat pentru TCB-uri

Având în vedere amprenta semnificativă pe care TCB-urile o au deja pe piețele bancare din UE și faptul că cerințele prudențiale și de supraveghere actuale pe care trebuie să le îndeplinească sunt dispersate și disociate, există riscuri evidente la adresa stabilității financiare și integrității pieței UE, precum și oportunități de arbitraj de reglementare care trebuie abordate printr-un nou cadru armonizat pentru TCB-uri.

Deși menținerea statu quo-ului nu este o opțiune de dorit, ar putea fi disproporționat să li se impună TCB-urilor îndeplinirea întregului set de cerințe prudențiale și de supraveghere care se aplică instituțiilor de credit în temeiul CRR și CRD, deoarece nu ar ține seama în mod corespunzător de caracteristicile lor care le disting de instituțiile de credit cu sediul central în UE și ar avea un efect negativ semnificativ asupra acestor TCB-uri.

În schimb, o soluție mai adecvată ar fi crearea unui set ad-hoc de cerințe de armonizare minimă care să se bazeze pe cadrele naționale existente ale statelor membre care sunt în vigoare în prezent și care să asigure standarde minime și cerințe coerente în întreaga Uniune. Un astfel de cadru ar oferi claritatea, previzibilitatea și transparența necesare pentru întreprinderile din țări terțe care doresc să presteze servicii bancare prin intermediul sucursalelor în unul sau mai multe state membre. De asemenea, acesta ar alinia cerințele UE privind TCB-urile la practicile internaționale predominante, în măsura în care numeroase țări terțe aplică cerințe similare sau echivalente sucursalelor băncilor străine care își desfășoară activitatea pe teritoriile lor.

Prin urmare, titlul VI din CRD este modificat pentru a include dispoziții privind următoarele:

(a) **autorizare**: stabilirea TCB-urilor face obiectul unei proceduri de autorizare explicite și al unor cerințe minime. Aceste cerințe trebuie să includă mecanisme de cooperare și informare prin care autoritățile competente ale TCB-urilor (i) să aibă acces la suficiente informații privind întreprinderea din țara terță care este sediul social al

[36] În conformitate cu considerentul 19 din CRD: Sucursalele instituțiilor de credit autorizate în țări terțe nu ar trebui să beneficieze de libertatea de a presta servicii prevăzută la articolul 49 al doilea paragraf din tratat sau de libertatea de stabilire în alte state membre decât cele în care sunt stabilite. O TCB poate furniza servicii de investiții transfrontaliere clienților profesionali și contrapărților eligibile numai dacă serviciile sunt furnizate de sucursale autorizate în temeiul MiFID și în cazul unei decizii de echivalare în temeiul articolului 47 alineatul (3) din MiFIR (a se vedea anexa 3). Cu toate acestea, nu a fost luată și nici nu se preconizată să se ia în viitorul apropiat nicio decizie de echivalare.

sucursalei („întreprinderea principală” a TCB-ului) și (ii) să fie în măsură să coopereze cu autoritățile de supraveghere ale întreprinderii principale în măsura în care acest lucru este necesar sau relevant pentru a supraveghea în mod eficace TCB-ul în statul membru;

(b) **cerințe minime de reglementare**: printre acestea se numără obligațiile ca TCB-urile:

(i) să mențină un nivel minim de dotare cu capital, calculat ca procentaj din datoriile sucursalei în cazul TCB-urilor mai mari și mai riscante (de clasa 1) sau ca o sumă fixă în cazul TCB-urilor mai mici (de clasa a 2-a);

(ii) să îndeplinească o cerință de lichiditate care, pentru TCB-urile de clasa 1, trebuie să fie aceeași cu cerința de acoperire a necesarului de lichiditate care se aplică instituțiilor de credit în conformitate cu Regulamentul delegat (UE) 2015/61 al Comisiei;

(iii) să îndeplinească cerințele interne de guvernanță și de control al riscurilor și să pună în aplicare mecanisme de contabilizare pentru a urmări activele și pasivele legate de activitatea desfășurată de TCB în statul membru.

(c) **cerințe de raportare:** TCB-urile au obligația de a raporta periodic autorităților lor competente (i) informații privind respectarea de către acestea a cerințelor prevăzute în CRD și în legislația națională și (ii) informații financiare referitoare la activele și pasivele din registrele lor contabile;

(d) **supraveghere**: autoritățile competente au obligația de a efectua evaluări periodice ale îndeplinirii de către TCB-uri a cerințelor de reglementare care le vizează, inclusiv în scopul combaterii spălării banilor, și de a lua măsuri de supraveghere pentru a asigura sau a restabili conformitatea cu cerințele respective. Autoritățile competente ale TCB-urilor de clasa 1 trebuie să le includă pe acestea în colegiile de supraveghetori ale grupului relevant, în cazul în care există deja un astfel de colegiu, sau, dacă nu, să înființeze un colegiu ad-hoc pentru TCB-urile de clasa 1 din cadrul aceluiași grup care își desfășoară activitatea în mai mult de un stat membru.

Din motive de **proporționalitate** și, în special, pentru a evita orice sarcină administrativă suplimentară nejustificată pentru TCB-urile (mai) mici, domeniul de aplicare al cerințelor prudențiale și nivelul acestora sunt modulate pentru a face diferența între TCB-urile de clasa 1 și cele de clasa a 2-a. Prima categorie cuprinde TCB-urile mai mari (și anume cele care dețin active egale sau mai mari de 5 miliarde EUR), precum și TCB-urile autorizate să accepte depozite de la clienți de retail și TCB-urile considerate „a nu se califica”, ultimele două categorii fiind incluse indiferent de dimensiunea lor. Clasa a 2-a cuprinde toate TCB-urile care nu sunt clasificate în clasa 1.

Se consideră că o TCB „se califică” în cazul în care sediul său social este stabilit într-o țară (i) care dispune de un cadru de supraveghere și de reglementare pentru bănci și de cerințe de confidențialitate care au fost evaluate ca fiind echivalente cu cele ale Uniunii și (ii) care nu este inclusă pe o listă a țărilor terțe cu grad înalt de risc care au deficiențe strategice în regimul lor de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului.

Statele membre trebuie să se asigure că autoritățile lor competente dispun de competențele necesare pentru a le impune TCB-urilor stabilite pe teritoriul lor obligația de a solicita autorizarea în calitate de instituții care sunt filiale în temeiul CRD în cazuri specifice (**competența de a impune solicitarea statutului de sucursală**). De exemplu, această competență trebuie să poată fi utilizată cu privire la o TCB care efectuează tranzacții sau desfășoară activități cu contrapărți din alte state membre prin care încalcă normele pieței

interne. În plus, aceeași competență trebuie să fie disponibilă și pentru cazurile în care o TCB prezintă riscuri pentru stabilitatea financiară a statului membru relevant sau a UE, ținând seama de anumiți indicatori de risc sistemic prevăzuți în CRD și detaliați în standardele tehnice de reglementare.

În cazul în care TCB-urile au în registrele lor contabile active în valoare de cel puțin 30 de miliarde EUR, autoritățile competente trebuie să evalueze periodic dacă aceste TCB-uri prezintă un nivel de risc pentru stabilitatea financiară a statului membru respectiv și a UE similar cu cel al instituțiilor definite ca fiind „sistemice” în temeiul CRR și CRD (**evaluarea importanței sistemice**). La calcularea pragului de 30 de miliarde EUR trebuie să se ia în considerare activele contabilizate de către toate TCB-urile care aparțin aceluiași grup dintr-o țară terță în UE, fie în același stat membru, fie în mai multe state membre, măsurate fie ca medie pe o perioadă de trei ani consecutivi, fie ca prag minim absolut atins în cel puțin 3 ani dintr-o o perioadă de 5 ani consecutivi. În scopul efectuării evaluării importanței sistemice, autoritățile competente trebuie să aibă în vedere indicatorii de risc sistemic menționați în paragraful anterior. În cazul în care, în lumina acestor indicatori, autoritățile competente ajung la concluzia că TCB-urile relevante sunt sistemice, le pot impune acestor TCB-uri obligația de a solicita autorizarea ca instituții care sunt filiale în temeiul CRD pentru a continua să desfășoare activități bancare în statul membru respectiv și în UE (**cerința de** a **solicita statutul de sucursală**). Alternativ, autoritățile competente pot decide fie (i) să le solicite TCB-urilor să își restructureze activitățile sau activele, astfel încât acestea să nu mai îndeplinească criteriile importanței sistemice sau pragul de 30 de miliarde EUR (**cerința de restructurare**), fie (ii) să impună cerințe suplimentare din cadrul pilonului 2 pentru TCB-urile și instituțiile care sunt filiale ale grupului din țara terță în UE (de exemplu, cerințe suplimentare privind capitalul, lichiditatea, raportarea sau publicarea de informații), în cazul în care respectivele cerințe din cadrul pilonului 2 sunt adecvate și suficiente pentru a atenua riscurile potențiale la adresa stabilității financiare (**cerințe din cadrul pilonului 2**). Autoritățile competente pot decide să nu impună niciuna dintre cerințele de mai sus numai în cazul în care pot justifica faptul că riscurile pe care aceste TCB-uri le prezintă la adresa stabilității financiare și a integrității pieței nu vor crește în mod semnificativ în absența cerințelor respective (**decizie de amânare**). În termen de un an de la data la care a fost luată decizia, autoritățile competente trebuie să își reevalueze decizia de amânare.

Evaluarea importanței sistemice a TCB-urilor care aparțin unui grup dintr-o țară terță care are sucursale și filiale în întreaga UE trebuie să fie efectuată de (i) supraveghetorul consolidant al grupului relevant din Uniune, în cazul în care se aplică articolul 111 din CRD; (ii) autoritatea competentă care ar deveni supraveghetorul consolidant al grupului din UE în conformitate cu articolul respectiv dacă TCB-urile ar fi tratate ca instituții care sunt filiale sau (iii) ABE, în cazul în care autoritatea competentă principală nu a început evaluarea sau supraveghetorul consolidant ipotetic nu a fost stabilit în termen de trei luni. Decizia de a impune oricare dintre cerințele menționate mai sus sau de a amâna impunerea unor astfel de cerințe TCB-urilor evaluate ca fiind sistemice trebuie să fie o decizie comună a autorității competente principale și a autorităților competente responsabile cu supravegherea TCB-urilor și a filialelor aceluiași grup dintr-o țară terță.

În plus, noul cadru privind TCB-urile nu înlocuiește și nu împiedică nicio marjă de apreciere pe care statele membre ar putea-o avea în prezent de a impune o cerință cu aplicare generală întreprinderilor stabilite în anumite țări terțe de a desfășura activități bancare pe teritoriul lor prin intermediul unor filiale autorizate în conformitate cu titlul III capitolul 1 din CRD.

Impactul noului cadru

În conformitate cu noul cadru propus, TCB-urile care își desfășoară în prezent activitatea în UE vor trebui să fie reautorizate. Cu toate acestea, costurile de conformare și costurile de tranziție aferente acestei autorizări și continuării activității ar fi diminuate în mod semnificativ de următoarele circumstanțe:

(a) TCB-urile vor avea la dispoziție o perioadă de tranziție de 12 luni după perioada de transpunere de 18 luni a directivei pentru a obține autorizarea și, prin urmare, vor putea repartiza costurile de tranziție pe parcursul perioadei respective;

(b) cerințele de autorizare și prudențiale se bazează în mare măsură pe cerințele naționale existente în diferitele state membre și, având în vedere că noul cadru conține cerințe foarte similare acestora, TCB-urile vor trebui să suporte doar costuri limitate pentru a se adapta;

(c) pe baza datelor din 31 decembrie 2020, un număr de până la 40 din cele 106 de TCB-uri autorizate să își desfășoare activitatea în diferite state membre se încadrau în clasa 2 și, prin urmare, cele 40 de TCB-uri ar urma să fie supuse, comparativ, unor cerințe prudențiale și de raportare mai puțin stricte în temeiul noului cadru;

(d) pe baza informațiilor de la aceeași dată, numai 3 TCB-uri aveau în registrele lor contabile active de peste 30 de miliarde EUR și, prin urmare, urmau să facă obiectul evaluării importanței sistemice.

Deși este posibil ca TCB-urile să trebuiască să suporte costuri suplimentare pentru a se conforma noilor cerințe de raportare, acestea ar fi justificate pentru a îndeplini obiectivul de consolidare a protecției stabilității financiare și a integrității pieței.

Revizuirea regimului de sancțiuni administrative

Penalitățile cu titlu cominatoriu sunt introduse ca un nou instrument de asigurare a respectării legislației menit să asigure faptul că instituțiile de credit se conformează rapid normelor prudențiale. În plus, se face o distincție clară între penalitățile cu titlu cominatoriu și sancțiunile administrative. Lista încălcărilor care fac obiectul sancțiunilor și sancțiunilor administrative este completată cu cerințe prudențiale care în prezent lipsesc de pe lista încălcărilor care pot fi sancționate în temeiul articolului 67 din CRD. Articolele 66 și 67 din CRD se modifică pentru a clarifica termenul de „valoare totală netă anuală a cifrei de afaceri” și a-l defini prin trimitere la indicatorul de activitate de la noul articolul 314 din CRR.

Pentru a asigura condiții echitabile în ceea ce privește competențele de sancționare, statele membre au obligația de a prevedea sancțiuni administrative, penalități cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative pentru încălcarea dispozițiilor naționale de transpunere a CRD și a CRR. În plus, sunt introduse garanții procedurale pentru aplicarea eficace a sancțiunilor, în special în cazul aplicării atât de sancțiuni administrative, cât și de sancțiuni penale pentru aceeași încălcare. În acest scop, articolul 70 din CRD se modifică pentru a le impune statelor membre să stabilească norme privind cooperarea dintre autoritățile competente și autoritățile judiciare în cazurile de duplicare a procedurilor și sancțiunilor penale și administrative pentru aceeași încălcare. Aceste norme sunt menite să asigure un nivel suficient de protecție pentru persoana fizică sau juridică care face obiectul acestei duplicări a procedurilor, în conformitate cu principiul *ne bis in idem*.

Revizuirea componenței cerințelor din cadrul pilonului 2

Pentru a spori coerența internă a cadrului de reglementare, CRD V a aliniat tipul capitalului reglementat pe care băncile trebuie să îl dețină pentru a îndeplini cerința de capital din cadrul pilonului 2 cu compoziția minimă a capitalului prevăzută în cerința de capital din cadrul

pilonului 1. Prin derogare de la regula generală prevăzută la articolul 104a alineatul (4) din CRD, autoritățile de supraveghere au libertatea de a decide, de la caz la caz, să impună îndeplinirea cerințelor de capital din cadrul pilonului 2 cu un procentaj mai ridicat de fonduri proprii de nivel 1 sau de fonduri proprii de nivel 1 de bază. Acest nou tratament a fost pus în aplicare doar recent, în timpul crizei provocate de pandemia de COVID-19. Deși este încă prea devreme pentru a trage concluzii exhaustive privind alinierea efectuată recentă, o primă revizuire a confirmat utilitatea unei componențe standard coerente a cerințelor de capital minime (pilonul 1) și suplimentare (pilonul 2).

Ajustări care însoțesc introducerea pragului minim al modelelor interne

Introducerea pragului minim al modelelor interne (*output floor* - OF) în calculul cuantumului total al expunerii la risc (*total risk exposure amount* - TREA), astfel cum este prevăzut la articolul 92 din CRR, va avea un impact asupra cerințelor de fonduri proprii prevăzute în CRD al căror calcul depinde de TREA. Este vorba de cerința privind amortizorul de conservare a capitalului (CCB), cerința privind amortizorul anticiclic de capital (CCyB), cerințele privind amortizoarele de capital pentru instituțiile globale de importanță sistemică și pentru alte instituții de importanță sistemică (G-/O-SII), cerința privind amortizorul de risc sistemic (SyRB) și – în măsura în care o autoritate competentă utilizează o abordare care o stabilește ca procentaj din TREA încă de la început[37] – cerința de capital din cadrul pilonului 2 specifică instituției (*Pillar 2 requirement* - P2R).

Două dintre aceste cerințe, și anume P2R și SyRB, pot fi utilizate pentru a aborda riscuri de natură similară celor abordate de OF. Prin urmare, există posibilitatea ca anumite riscuri (de exemplu, riscul de model[38]) să fie contabilizate de două ori odată ce va începe să se aplice OF. Acest lucru trebuie evitat. Avizul ABE privind finalizarea Basel III include o recomandare specifică cu privire la această chestiune și le solicită, la un nivel mai general, autorităților competente și desemnate să reanalizeze dacă nivelurile P2R și al SyRB sunt adecvate odată ce va începe să se aplice OF.

Având în vedere cele de mai sus, propunerea modifică articolele 104a și 133 din CRD – care stabilesc normele privind P2R și, respectiv, SyRB – prin introducerea unor garanții menite să prevină creșterile nejustificate ale cerinței P2R și ale cerinței SyRB ca urmare a faptului că o instituție devine obligată să respecte OF[39]:

- cerințele P2R și SyRB vor fi „înghețate” pentru a evita creșterile automate (denumite și „aritmetice”) ale cuantumului capitalului reglementat necesar ca parte a acestor două cerințe. Această garanție este justificată de faptul că majorarea activelor ponderate în funcție de risc ca urmare a faptului că instituția devine obligată să respecte OF este, în contextul în care toți ceilalți factori rămân neschimbați, pur aritmetică și nu reflectă o creștere efectivă a riscurilor care să justifice solicitarea de capital suplimentar instituției;
- autoritatea competentă a instituției va trebui să revizuiască calibrarea P2R, iar autoritatea competentă sau desemnată, după caz, va trebui să revizuiască calibrarea

[37] În loc să stabilească P2R ca valoare nominală, care să fie exprimată ulterior ca procentaj din TREA pentru a se încadra în pachetul global de capital.

[38] În acest context, riscul de model ar trebui înțeles ca riscul ca cerința de fonduri proprii calculată utilizând modele interne să nu corespundă riscului inerent expunerii pentru care se calculează cerința.

[39] O instituție devine obligată să respecte OF atunci când TREA „plafonată” a instituției (cu alte cuvinte TREA calculată luând în considerare OF) este mai mare decât TREA „neplafonată” (cu alte cuvinte TREA calculată fără a lua în considerare OF). Pentru detalii suplimentare privind funcționarea OF, a se consulta expunerea de motive a Regulamentului de modificare a CRR.

cerinței SyRB pentru a stabili dacă se efectuează o dublă contabilizare a riscurilor și, în caz afirmativ, să recalibreze cerințele respective pentru a evita o astfel de dublă contabilizare;

- cele două cerințe vor rămâne înghețate până la finalizarea revizuirilor respective și până la anunțarea[40] deciziilor relevante privind calibrarea adecvată a cerințelor.

Articolele 104a și 133 din CRD sunt, de asemenea, modificate pentru a clarifica faptul că cerința privind P2R și cea privind SyRB nu pot fi utilizate pentru a acoperi riscuri care sunt deja acoperite integral de OF.

În fine, articolul 131 se modifică pentru a le impune autorităților competente sau desemnate, după caz, să revizuiască calibrarea cerinței privind amortizorul O-SII aferente unei O-SII atunci când respectiva O-SII devine obligată să respecte OF, pentru a se asigura faptul că calibrarea rămâne adecvată.

Publicarea informațiilor

Articolul 106 se modifică pentru a le permite statelor membre să împuternicească autoritățile de supraveghere să le solicite instituțiilor să transmită informații ABE într-un anumit termen. Această prevedere este urmarea modificărilor aduse articolelor 433 și 434 din CRR, care îi impun ABE să centralizeze publicarea informațiilor publicate de instituții. În plus, propunerea împuternicește autoritățile de supraveghere să le permită instituțiilor să utilizeze pentru publicare mijloace de informare și locuri de publicare specifice, altele decât site-ul web al ABE. Acest lucru este conform propunerii de modificare a CRR potrivit căreia, pe lângă publicarea centralizată de către ABE, instituțiile au libertatea de a-și publica propriile informații prin alte mijloace.

Analiza comparativă în scopuri de supraveghere a abordărilor privind calcularea cerințelor de fonduri proprii

Articolul 78 se modifică pentru a adăuga două tipuri de abordări pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii printre abordările incluse în domeniul de aplicare al analizei comparative în scopuri de supraveghere, și anume:

(a) abordări de modelare utilizate pentru calcularea pierderilor așteptate din riscul de credit atât în cadrul Standardului Internațional de Raportare Financiară (IFRS) 9, cât și în cel al standardelor naționale de contabilitate; și

(b) abordarea standardizată alternativă privind riscul de piață prevăzută în partea a treia titlul IV capitolul 1a din CRR, având în vedere că instituțiile pot modela anumiți parametri în cadrul abordării respective.

Întrucât abordările utilizate la calcularea pierderilor așteptate din riscul de credit pot fi utilizate și de instituțiile care folosesc abordarea standardizată pentru riscul de credit prevăzută în partea a treia titlul II capitolul 2 din CRR, și aceste instituții sunt incluse în domeniul de aplicare al exercițiului de analiză comparativă în scopuri de supraveghere. Cu toate acestea, ABE trebuie să decidă care dintre aceste instituții trebuie incluse, ținând seama de principiul proporționalității.

[40] În cazul P2R, anunțul va lua forma unei scrisori din partea autorității competente adresate instituției supravegheate, care va conține rezultatele SREP și ale noului P2R al instituției (bineînțeles, în cazul în care nu se va identifica o dublă contabilizare, P2R va rămâne neschimbată). În cazul SyRB, anunțul va lua forma unei noi decizii a autorității competente sau desemnate, după caz, cu privire la calibrarea adecvată a ratei sau a ratelor SyRB.

Articolul 78 se modifică, de asemenea, pentru a prevedea posibilitatea de a reduce frecvența exercițiilor de analiză comparativă de la o frecvență anuală la una bienală, ca recunoaștere a faptului că, după efectuarea unui anumit număr de exerciții, este probabil ca o frecvență mai scăzută să fie suficientă pentru monitorizarea rezultatelor abordărilor instituțiilor. Acest lucru va reduce, de asemenea, sarcina administrativă pentru instituțiile care utilizează abordările incluse în analiza comparativă.

2021/0341 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2013/36/UE în ceea ce privește competențele de supraveghere, sancțiunile, sucursalele entităților din țări terțe și riscurile de mediu, sociale și de guvernanță, precum și de modificare a Directivei 2014/59/UE

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene[41],

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European[42],

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

(1) Autoritățile competente, personalul acestora și membrii organelor lor de guvernanță ar trebui să fie independenți de influența politică și economică. Riscurile de conflicte de interese subminează integritatea sistemului financiar al Uniunii și prejudiciază obiectivul unei uniuni bancare și a unei uniuni a piețelor de capital integrate. Directiva 2013/36/UE ar trebui să prevadă dispoziții mai detaliate pentru statele membre, pentru a se asigura faptul că autoritățile competente, inclusiv personalul și conducerea acestora, acționează în mod independent și obiectiv. În acest context, ar trebui stabilite cerințe minime pentru a preveni conflictele de interese. Autoritatea Bancară Europeană (ABE) ar trebui să emită orientări adresate autorităților competente cu privire la prevenirea conflictelor de interese, pe baza celor mai bune practici internaționale.

(2) Autoritățile competente ar trebui să aibă competența necesară de a retrage autorizația acordată unei instituții de credit în cazul în care o astfel de instituție de credit a fost declarată în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și, în același timp, nu a îndeplinit celelalte condiții de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului[43] sau în

41 JO C , , p. .

42 JO C , , p. .

43 Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a societăților de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE,

Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului[44]. Într-o astfel de situație, o instituție de credit ar trebui să fie lichidată conform procedurilor naționale de insolvență aplicabile sau conform altor tipuri de proceduri prevăzute pentru instituțiile respective în dreptul intern și, prin urmare, ar trebui să înceteze să efectueze activitățile pentru care i-a fost acordată autorizația.

(3) Prestarea de servicii bancare în Uniune de către instituțiile de credit este condiționată de obținerea în prealabil a unei autorizații de către acestea și de prezența fizică prin intermediul unei persoane juridice sau al unei sucursale pe teritoriul Uniunii. Numai în acest mod instituțiile de credit pot face obiectul unei reglementări și supravegheri prudențiale eficace, care sunt necesare pentru a reduce la minimum riscul de intrare în dificultate și, atunci când instituția intră în dificultate, pentru a gestiona intrarea în dificultate astfel încât să se împiedice răspândirea stării de dificultate într-un mod dezordonat și colapsul sistemului financiar (cu alte cuvinte riscul de contagiune, de exemplu din cauza unei retrageri masive de depozite sau a intrării în dificultate a unei bănci ca urmare a unor practici de creditare imprudente). Furnizarea de servicii bancare în Uniune fără o astfel de prezență fizică ar spori prezența și prevalența pe piețele financiare în care instituțiile de credit sunt strâns legate între ele a unor segmente de risc care nu fac obiectul reglementării și supravegherii prudențiale a Uniunii, lucru care ar putea amenința în ultimă instanță stabilitatea financiară a Uniunii sau a statelor sale membre. Criza financiară din perioada 2008-2009 este cel mai recent precedent istoric care evidențiază modul în care segmentele de piață mici pot deveni sursa unor amenințări semnificative la adresa stabilității financiare a Uniunii și a statelor sale membre în cazul în care nu sunt incluse în domeniul de aplicare al reglementării și supravegherii prudențiale. Prin urmare, este necesar să se prevadă în dreptul Uniunii o cerință explicită potrivit căreia întreprinderile stabilite într-o țară terță care doresc să presteze servicii bancare în Uniune ar trebui cel puțin să înființeze o sucursală într-un stat membru și ca sucursala respectivă să fie autorizată în conformitate cu legislația Uniunii, cu excepția cazului în care întreprinderea dorește să presteze servicii bancare în Uniune prin intermediul unei filiale. Cu toate acestea, cerința de a înființa o sucursală nu ar trebui să se aplice în cazurile de solicitare în sens invers a serviciilor, întrucât, în acest caz, clientul este cel care se adresează întreprinderii din țara terță pentru a solicita furnizarea serviciului.

(4) Autoritățile de supraveghere a instituțiilor de credit ar trebui să dispună de toate competențele necesare care să le permită să își îndeplinească sarcinile și care să acopere diferitele operațiuni desfășurate de entitățile supravegheate. În acest scop și pentru a spori condițiile de concurență echitabile, autoritățile de supraveghere trebuie să aibă la dispoziție toate competențele de supraveghere care să le permită să acopere operațiunile semnificative care pot fi efectuate de entitățile supravegheate. Prin urmare, Banca Centrală Europeană și autoritățile competente naționale ar trebui notificate în cazul în care o operațiune semnificativă efectuată de o entitate supravegheată, inclusiv achizițiile de către entitățile supravegheate de deținere semnificative în entități financiare sau nefinanciare ori transferuri semnificative de

---

2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

[44] Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1).

active și pasive de la sau către o entitate supravegheată și fuziunile și divizările care implică o entitate supravegheată, suscită îngrijorări cu privire la profilul său prudențial sau la posibile activități de spălare a banilor și de finanțare a terorismului. În plus, BCE și autoritățile competente naționale ar trebui să aibă competența de a interveni în astfel de cazuri.

(5) În ceea ce privește fuziunile și divizările, Directiva (UE) 2017/1132 stabilește norme și proceduri armonizate, în special pentru fuziunile și divizările transfrontaliere ale societăților comerciale pe acțiuni. Prin urmare, procedura de evaluare de către autoritățile competente prevăzută în prezenta directivă ar trebui să fie complementară Directivei (UE) 2017/1132 și nu ar trebui să contravină niciuneia dintre dispozițiile acesteia. În cazul fuziunilor și divizărilor transfrontaliere care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2017/1132, avizul motivat emis de autoritatea de supraveghere competentă ar trebui să facă parte din evaluarea respectării tuturor condițiilor relevante și a îndeplinirii corespunzătoare a tuturor procedurilor și formalităților necesare pentru eliberarea certificatului prealabil fuziunii sau divizării. Avizul motivat ar trebui, prin urmare, să fie transferat autorității naționale desemnate responsabile cu emiterea certificatului prealabil fuziunii sau divizării în temeiul Directivei 2017/1132.

(6) Pentru a se asigura că autoritățile competente pot interveni înainte de efectuarea uneia dintre aceste operațiuni semnificative, acestea ar trebui notificate *ex ante*. Notificarea respectivă ar trebui să fie însoțită de informațiile care le sunt necesare autorităților competente pentru a evalua operațiunea planificată dintr-o perspectivă financiară prudențială care vizează combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului. Evaluarea de către autoritățile competente ar trebui să înceapă la momentul primirii notificării, inclusiv a tuturor informațiilor solicitate, și, în cazul achiziționării unei participații semnificative sau al transferului semnificativ de active și pasive, ar trebui să fie limitată în timp.

(7) În cazul achiziției unei participații calificate sau al unui transfer semnificativ de active sau pasive, concluzia evaluării ar putea determina autoritatea competentă să decidă să se opună operațiunii. În cazul în care autoritățile competente nu se opun operațiunii într-un termen dat, aceasta ar trebui considerată aprobată.

(8) Pentru a asigura proporționalitatea și a evita sarcinile administrative nejustificate, respectivele competențe suplimentare ale autorităților competente ar trebui să se aplice numai în cazul operațiunilor considerate semnificative. Numai operațiunile care constau în fuziuni sau divizări ar trebui tratate automat ca operațiuni semnificative, deoarece se poate aștepta ca entitatea nou-creată să prezinte un profil prudențial care diferă în mare măsură de cel al entităților implicate inițial în fuziune sau divizare. De asemenea, entitățile implicate în fuziuni sau divizări nu ar trebui să realizeze aceste operațiuni înainte de a primi un aviz favorabil din partea autorităților competente. Alte operațiuni (inclusiv achiziționarea de participații și transferurile de active și pasive), atunci când sunt considerate semnificative, ar trebui să fie evaluate de autoritățile competente pe baza unei proceduri de aprobare tacită.

(9) În unele situații (de exemplu, atunci când sunt implicate entități stabilite în state membre diferite), ar putea fi nevoie ca operațiunile să facă obiectul unor notificări și evaluări multiple din partea unor autorități competente diferite, lucru care necesită o cooperare eficientă între aceste autorități. Prin urmare, este necesar să se precizeze obligațiile de cooperare, în special efectuarea de notificări reciproce din timp, un schimb de informații care să se desfășoare fără impedimente și coordonarea evaluării.

(10) Este necesar să se alinieze dispozițiile referitoare la achiziționarea unei participații calificate într-o instituție de credit cu dispozițiile privind achiziționarea unei participații calificate de către o instituție, în eventualitatea că ambele evaluări trebuie efectuate pentru aceeași operațiune. Într-adevăr, dacă nu vor fi formulate în mod clar, aceste dispoziții ar putea duce la inconsecvențe în evaluarea efectuată de autoritățile competente și, în cele din urmă, în deciziile luate de acestea. Prin urmare, este necesară, de asemenea, acordarea unui termen suplimentar autorităților competente pentru a confirma primirea notificării atunci când operațiunea este considerată complexă.

(11) ABE ar trebui să fie împuternicită să elaboreze standarde tehnice de reglementare și standarde tehnice de punere în aplicare pentru a asigura o încadrare adecvată a utilizării acestor competențe de supraveghere suplimentare. Respectivele standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare ar trebui, în special, să precizeze informațiile care trebuie transmise autorităților competente, elementele care trebuie evaluate și modul de cooperare, în cazul în care sunt implicate mai multe autorități competente. Aceste elemente sunt esențiale pentru a se asigura că o metodologie de supraveghere suficient de armonizată permite punerea în aplicare eficientă a dispozițiilor privind competențele suplimentare, cu o sarcină administrativă suplimentară cât mai mică posibil.

(12) Este esențial ca instituțiile de credit, societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte să respecte cerințele prudențiale pentru a se asigura siguranța și soliditatea acestora și pentru a menține stabilitatea sistemului financiar, atât la nivelul Uniunii, în ansamblul său, cât și în fiecare stat membru. Prin urmare, BCE și autoritățile competente naționale ar trebui să aibă competența de a lua măsuri prompte și decisive în cazul în care respectivele instituții de credit, societăți financiare holding și societăți financiare holding mixte și administratorii lor efectivi nu respectă cerințele prudențiale sau deciziile în materie de supraveghere.

(13) Pentru a asigura condiții de concurență echitabile în ceea ce privește competențele de sancționare, statele membre ar trebui să aibă obligația de a prevedea sancțiuni administrative, penalități cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative eficace, proporționale și disuasive pentru încălcări ale dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive și ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului[45]. În particular, statele membre pot impune sancțiuni administrative în cazul în care încălcarea respectivă face, de asemenea, obiectul dreptului penal național. Aceste sancțiuni administrative, penalități cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative ar trebui să îndeplinească anumite cerințe minime, inclusiv în ceea ce privește competențele minime conferite autorităților competente pentru a fi în măsură să le impună, criteriile pe care să le ia în considerare autoritățile competente la aplicarea lor, cerințele de publicare sau nivelurile sancțiunilor administrative și ale penalităților cu titlu cominatoriu. Statele membre ar trebui să stabilească norme specifice și mecanisme eficace privind aplicarea penalităților cu titlu cominatoriu.

(14) Sancțiunile pecuniare administrative ar trebui să aibă un efect disuasiv, pentru a împiedica persoana fizică sau juridică care încalcă dispozițiile naționale de transpunere

[45] Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

a Directivei 2013/36/UE sau care încalcă Regulamentul (UE) nr. 575/2013 să aibă în viitor același comportament sau un comportament similar. Statele membre ar trebui să aibă obligația de a prevedea sancțiuni administrative eficace, proporționale și disuasive. În plus, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri administrative și nivelul sancțiunilor pecuniare administrative, autoritățile competente ar trebui să aibă în vedere orice sancțiuni penale anterioare care este posibil să fi fost impuse aceleiași persoane fizice sau juridice responsabile de aceeași încălcare. Acest lucru are scopul de a asigura că severitatea tuturor sancțiunilor și a altor măsuri administrative impuse în cazul cumulării procedurilor administrative și penale se limitează la ceea ce este necesar având în vedere gravitatea încălcării în cauză. În acest scop, este esențial să se consolideze cooperarea dintre autoritățile competente și autoritățile judiciare în cazul cumulării de proceduri administrative și penale împotriva acelorași persoane responsabile de aceeași încălcare. Statele membre ar trebui să stabilească norme și mecanisme specifice pentru a facilita o astfel de cooperare.

(15) Autoritățile competente ar trebui să poată impune sancțiuni administrative unei anumite persoane fizice sau juridice pentru aceleași acte sau omisiuni. Cu toate acestea, o astfel de cumulare de proceduri și de sancțiuni pentru aceeași încălcare trebuie să urmărească obiective de interes general diferite. Statele membre ar trebui să stabilească norme care să asigure o coordonare adecvată între procedurile administrative și cele penale. Aceste norme ar trebui să limiteze impunerea de sancțiuni cumulative pentru aceeași încălcare persoanei fizice sau juridice în cauză la strictul necesar pentru îndeplinirea acestor obiective diferite. În plus, statele membre ar trebui să stabilească norme care să asigure că severitatea tuturor sancțiunilor administrative și penale și a altor măsuri impuse în cazuri de cumulare de proceduri se limitează la ceea ce este necesar având în vedere gravitatea încălcării în cauză. Statele membre ar trebui, de asemenea, să se asigure că o astfel de duplicare a procedurilor și a sancțiunilor aferente respectă principiul *ne bis in idem* și că drepturile persoanei fizice sau juridice în cauză sunt protejate în mod corespunzător.

(16) Sancțiunile pecuniare administrative impuse persoanelor juridice ar trebui aplicate în mod consecvent, în special în ceea ce privește stabilirea cuantumului maxim al sancțiunilor administrative, care ar trebui să țină seama de valoarea totală netă anuală a cifrei de afaceri a întreprinderii în cauză. Cu toate acestea, definiția actuală a valorii totale nete anuale a cifrei de afaceri din Directiva 2013/36/UE nu este nici suficient de exhaustivă, nici îndeajuns de clară și de completă pentru a asigura condiții echitabile în aplicarea sancțiunilor administrative pecuniare. Prin urmare, este necesar să se clarifice mai multe elemente ale definiției actuale a valorii totale nete anuale a cifrei de afaceri, pentru a se evita o interpretare inconsecventă.

(17) Pe lângă sancțiunile administrative, autoritățile competente ar trebui să fie împuternicite să impună penalități cu titlu cominatoriu instituțiilor de credit, societăților financiare holding, societăților financiare holding mixte și administratorilor lor efectivi pentru nerespectarea obligațiilor care le revin în temeiul Directivei 2013/36/UE, al Regulamentului (UE) nr. 575/2013 sau al unei decizii emise de o autoritate competentă. Aceste măsuri de asigurare a respectării legislației ar trebui să fie impuse în cazul în care o încălcare a unei cerințe sau a unei decizii în materie de supraveghere a autorității competente persistă. Autoritățile competente ar trebui să poată impune respectivele măsuri de asigurare a respectării legislației fără a fi nevoite să adreseze în prealabil o cerere, un ordin sau un avertisment părții care încalcă normele. Întrucât scopul penalităților cu titlu cominatoriu este de a constrânge

persoanele fizice sau juridice să înceteze o încălcare în curs a normelor, aplicarea penalităților cu titlu cominatoriu nu ar trebui să împiedice autoritățile competente să impună sancțiuni administrative ulterioare pentru aceeași încălcare.

(18) Este necesar să se stabilească sancțiuni administrative, penalități cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative pentru a asigura o marjă de acțiune cât mai mare în urma unei încălcări și pentru a contribui la prevenirea unor încălcări viitoare, indiferent dacă sunt considerate sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative în temeiul dreptului intern. Statele membre ar trebui, prin urmare, să poată dispune sancțiuni suplimentare, precum și sancțiuni pecuniare administrative mai mari.

(19) Autoritățile competente ar trebui să impună penalități cu titlu cominatoriu proporționale și eficace. În consecință, autoritatea competentă ar trebui să țină seama de impactul potențial al penalității cu titlu cominatoriu asupra situației financiare a persoanei fizice sau juridice care încalcă normele și să încerce să evite să aplice sancțiuni care ar duce la insolvabilitatea persoanei fizice sau juridice care încalcă normele ori la dificultăți financiare grave ale persoanei fizice sau juridice sau care ar reprezinta un procentaj disproporționat de mare din cifra sa de afaceri anuală totală.

(20) În cazul în care sistemul juridic al unui stat membru nu permite aplicarea sancțiunilor administrative prevăzute în prezenta directivă, normele privind sancțiunile administrative pot fi aplicate de așa manieră încât sancțiunea să fie inițiată de autoritatea competentă și impusă de autoritățile judiciare. Prin urmare, este necesar ca statele membre respective să se asigure că aplicarea normelor și a sancțiunilor are un efect echivalent cu sancțiunile administrative impuse de autoritățile competente. Atunci când impun astfel de sancțiuni, autoritățile judiciare ar trebui să țină seama de recomandarea autorității competente care inițiază sancțiunea. Sancțiunile ar trebui să fie eficace, proporționale și disuasive.

(21) Pentru a prevedea sancțiuni adecvate pentru încălcarea dispozițiilor naționale de transpunere a Directivei 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013, ar trebui completată lista încălcărilor care fac obiectul sancțiunilor administrative, al penalităților cu titlu cominatoriu și al altor măsuri administrative. Prin urmare, lista încălcărilor prevăzute la articolul 67 din Directiva 2013/36/UE ar trebui modificată.

(22) Reglementarea sucursalelor înființate de întreprinderi dintr-o țară terță pentru a presta servicii bancare într-un stat membru face obiectul legislației naționale și este armonizată doar într-o măsură foarte limitată prin Directiva 2013/36/UE. Deși sucursalele entităților din țări terțe au o prezență semnificativă pe piețele bancare din Uniune, în prezent acestea fac obiectul doar al unor cerințe de furnizare de informații la nivel foarte înalt, nu și al unor standarde prudențiale la nivelul Uniunii sau al unor mecanisme de cooperare în materie de supraveghere la nivelul Uniunii. Ca urmare a absenței totale a unui cadru prudențial comun, sucursalele entităților din țări terțe fac obiectul unor cerințe naționale diferite, cu un nivel variabil de prudență și cu o rază de acțiune diferită. În plus, autoritățile competente nu dispun de informații exhaustive și de instrumentele de supraveghere necesare pentru a monitoriza în mod corespunzător riscurile specifice create de grupurile din țări terțe care își desfășoară activitatea într-unul sau mai multe state membre atât prin sucursale, cât și prin filiale. În prezent, nu există mecanisme de supraveghere integrate pentru acestea, iar autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea fiecărei sucursale a unui grup dintr-o țară terță nu este obligată să facă schimb de informații cu autoritățile competente care supraveghează celelalte sucursale și filiale ale aceluiași grup. Un astfel de cadru de reglementare fragmentat creează riscuri la adresa stabilității financiare și a integrității

pieței Uniunii, care ar trebui abordate în mod corespunzător printr-un cadru armonizat privind sucursalele entităților din țări terțe. Un astfel de cadru ar trebui să prevadă cerințe comune minime privind autorizarea, standardele prudențiale, guvernanța internă, supravegherea și raportarea. Acest set de cerințe ar trebui să se bazeze pe cele pe care statele membre le aplică deja sucursalelor entităților din țări terțe pe teritoriul lor și ar trebui să țină seama de cerințele similare sau echivalente pe care țările terțe le aplică sucursalelor entităților din străinătate, cu scopul de a asigura coerența între statele membre și de a alinia cadrul privind sucursalele entităților din Uniune la practicile internaționale care predomină în acest domeniu.

(23) Din motive de proporționalitate, cerințele aplicate sucursalele entităților din țări terțe ar trebui să fie pe măsura riscului pe care îl reprezintă acestea la adresa stabilității financiare și a integrității pieței Uniunii și ale statelor membre. Prin urmare, sucursalele entităților din țări terțe ar trebui clasificate fie în clasa 1, în cazul în care sunt considerate mai riscante, fie, în caz contrar, în clasa a 2-a, dacă sunt mici, au un grad redus de complexitate și nu reprezintă un risc semnificativ la adresa stabilității financiare [în conformitate cu definiția „instituțiilor mici și cu un grad redus de complexitate” din Regulamentul (UE) nr. 575/2013]. În consecință, sucursalele entităților din țări terțe ale căror active contabilizate în statul membru în cauză care au o valoare egală sau mai mare de 5 000 000 000 EUR ar trebui să fie considerate ca reprezentând un risc mai mare din cauza dimensiunii și a complexității lor mai mari, deoarece intrarea lor în dificultate ar putea duce la o perturbare semnificativă a pieței serviciilor bancare sau a sistemului bancar al statului membru respectiv. Sucursalele entităților din țări terțe autorizate să accepte depozite retail ar trebui, de asemenea, să fie considerate, de asemenea, ca fiind mai riscante, indiferent de dimensiunea lor, dat fiind că intrarea lor în dificultate ar afecta deponenți extrem de vulnerabili și ar putea duce la o pierdere a încrederii în faptul că sistemul bancar al statului membru în cauză este îndeajuns de sigur și solid pentru a proteja economiile cetățenilor. Prin urmare, ambele tipuri de sucursale ale entităților din țări terțe ar trebui clasificate în clasa 1.

(24) Sucursalele entităților din țări terțe ar trebui, de asemenea, clasificate în clasa 1 în cazul în care întreprinderea din țara terță care este sediul social al acestora („întreprinderea principală”) face obiectul unor reglementări, al unei supravegheri și al unei puneri în aplicare a unor astfel de reglementări care nu sunt considerate cel puțin echivalente cu Directiva 2013/36/UE și cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau în cazul în care țara terță în cauză este inclusă pe lista țărilor terțe cu grad înalt de risc care au deficiențe strategice în regimul lor de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului[46]. Respectivele sucursale ale entităților din țări terțe prezintă un risc semnificativ la adresa stabilității financiare a Uniunii și a statului membru de stabilire deoarece cadrele de reglementare bancară sau de combatere a spălării banilor care se aplică întreprinderii principale nu captează în mod adecvat sau nu permit o monitorizare adecvată a riscurilor specifice care decurg din activitățile desfășurate de sucursală în statul membru sau a riscurilor pentru contrapărțile din statul membru cauzate de grupul dintr-o țară terță. Pentru a stabili echivalența standardelor

[46] Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

prudențiale și de supraveghere bancare ale țării terțe în cauză cu standardele Uniunii, Comisia ar trebui să fie în măsură să solicite ABE să efectueze o evaluare în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. ABE ar trebui să se asigure că evaluarea este efectuată în mod riguros și transparent și în conformitate cu o metodologie solidă. În plus, ABE ar trebui să se consulte și să coopereze îndeaproape cu autoritățile de supraveghere și cu departamentele guvernamentale responsabile cu reglementarea bancară din țările terțe și, după caz, cu părțile din sectorul privat, străduindu-se să trateze aceste părți în mod echitabil și să le ofere posibilitatea de a prezenta documente și de a transmite observații în termene rezonabile. În plus, ABE ar trebui să se asigure că raportul emis în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 este motivat în mod corespunzător, prevede o descriere detaliată a aspectelor evaluate și este transmis într-un interval de timp rezonabil.

(25) Autoritățile competente ar trebui să aibă competența explicită de a le impune, de la caz la caz, sucursalelor entităților din țări terțe să solicite o autorizație în conformitate cu titlul III capitolul 1 din Directiva 2013/36/UE cel puțin în cazul în care sucursalele respective desfășoară activități cu contrapărți din alte state membre prin care încalcă normele pieței interne sau în cazul în care reprezintă un risc semnificativ la adresa stabilității financiare a Uniunii sau a statului membru în care sunt stabilite. În plus, autoritățile competente ar trebui să aibă obligația de a evalua periodic dacă sucursalele entităților din țări terțe care dețin în registrele lor contabile active în valoare de cel puțin 30 000 000 000 EUR sunt de importanță sistemică. Toate sucursalele entităților din țări terțe care aparțin aceluiași grup dintr-o țară terță care sunt stabilite într-un stat membru sau în întreaga Uniune ar trebui să facă în comun obiectul unei astfel de evaluări periodice. Evaluarea respectivă ar trebui să examineze, în conformitate cu anumite criterii, dacă sucursalele în cauză prezintă un nivel de risc la adresa stabilității financiare a Uniunii sau a statelor sale membre similar celui prezentat de instituțiile definite ca fiind „importante din punct de vedere sistemic” în temeiul Directivei 2013/36/UE și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013. În cazurile în care autoritățile competente concluzionează că anumite sucursale ale entităților din țări terțe sunt importante din punct de vedere sistemic, acestea ar trebui să le impună sucursalelor respective cerințe adecvate pentru atenuarea riscurilor la adresa stabilității financiare. În acest scop, autoritățile competente ar trebui să le poată impune sucursalelor entităților din țări terțe să solicite autorizarea pentru a funcționa în calitate de instituții care sunt filiale în temeiul Directivei 2013/36/UE pentru a continua să desfășoare activități bancare în statul membru în cauză sau în întreaga Uniune. În plus, autoritățile competente ar trebui să poată impune și alte cerințe, în special obligația de restructurare a activelor sau activităților din Uniune ale sucursalelor entităților din țări terțe, astfel încât sucursalele respective să înceteze să mai fie sistemice, sau să poată impune condiția de a respecta cerințe suplimentare privind capitalul, lichiditatea, raportarea sau publicarea informațiilor, în cazul în care acest lucru ar fi suficient pentru a elimina riscurile la adresa stabilității financiare. Autoritățile competente ar trebui să aibă posibilitatea de a nu impune niciuna dintre aceste cerințe sucursalelor entităților din țări terțe evaluate ca fiind sistemice, pentru o perioadă care să nu depășească un an, numai în cazul în care pot justifica faptul că riscurile pe care sucursalele respective le prezintă la adresa stabilității financiare și a integrității pieței Uniunii și a statelor membre nu ar crește în mod semnificativ în absența unor astfel de cerințe.

(26) Pentru a asigura coerența deciziilor în materie de supraveghere referitoare la un grup dintr-o țară terță care are sucursalele și filialele în întreaga Uniune, ar trebui desemnată o autoritate competentă principală care să efectueze evaluarea importanței sistemice.

Rolul respectiv ar trebui să fie îndeplinit de supraveghetorul consolidant din Uniune al grupului dintr-o țară terță, în cazul în care se aplică articolul 111 din Directiva 2013/36/UE, sau de autoritatea competentă care ar deveni supraveghetorul consolidant în conformitate cu articolul respectiv, în cazul în care sucursalele din țara terță ale grupului respectiv sunt tratate ca filiale ale acestuia. În cazul în care supraveghetorul consolidant relevant nu a fost stabilit sau în cazul în care autoritatea competentă principală nu a început evaluarea importanței sistemice în termen de trei luni, evaluarea ar trebui efectuată de ABE. Autoritatea competentă principală sau, după caz, ABE ar trebui să se consulte și să coopereze pe deplin cu autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor și a sucursalelor relevante din întreaga Uniune ale grupului din țara terță. Autoritatea competentă principală și autoritățile competente respective ar trebui să ia o decizie comună cu privire la impunerea sau nu de cerințe sucursalelor entităților din țări terțe evaluate ca fiind sistemice. Din motive de respectare a garanțiilor procedurale, autoritatea competentă principală sau, după caz, ABE ar trebui să se asigure că dreptul sucursalelor entităților din țări terțe de a fi audiate și de a transmite observații este respectat în cursul evaluării importanței sistemice.

(27) Autoritățile competente ar trebui să efectueze evaluări periodice ale conformității sucursalelor entităților din țări terțe cu cerințele relevante în temeiul Directivei 2013/36/UE și să ia măsuri de supraveghere cu privire la sucursalele respective pentru a asigura sau a restabili conformitatea cu cerințele respective. Pentru a facilita supravegherea eficace a cerințelor privind sucursalele entităților din țări terțe și pentru a putea avea o imagine de ansamblu cuprinzătoare a activităților desfășurate în Uniune de grupurile din țări terțe, ar trebui să se pună la dispoziția autorităților competente rapoarte financiare și de supraveghere comune, redactate pe baza unor modele standard. ABE ar trebui să fie împuternicită să elaboreze proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să stabilească aceste modele, iar Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare. În plus, este necesar să se implementeze mecanisme de cooperare adecvate între autoritățile competente pentru a se asigura că toate activitățile grupurilor din țări terțe care își desfășoară activitatea în Uniune prin intermediul sucursalelor din țări terțe fac obiectul unei supravegheri cuprinzătoare, pentru a preveni eludarea cerințelor aplicabile acestor grupuri în temeiul dreptului Uniunii și pentru a reduce la minimum riscurile potențiale la adresa stabilității financiare a Uniunii. În particular, sucursalele entităților din țări terțe de clasa 1 ar trebui incluse în domeniul de competență al colegiilor autorităților de supraveghere ale grupurilor din țări terțe din Uniune. În cazul în care nu există deja un astfel de colegiu, autoritățile competente ar trebui să înființeze un colegiu ad-hoc pentru toate sucursalele din țări terțe de clasa 1 ale aceluiași grup, dacă acesta își desfășoară activitatea în mai mult de un stat membru.

(28) Cadrul Uniunii privind sucursalele entităților din țări terțe ar trebui să se aplice fără a aduce atingere posibilității pe care o au în prezent statele membre de a impune, în general, ca întreprinderile din anumite țări terțe să desfășoare activități bancare pe teritoriul lor exclusiv prin intermediul unor instituții care sunt filiale autorizate în conformitate cu titlul III capitolul 1 din Directiva 2013/36/UE. Această cerință se poate referi la țări terțe care aplică standarde prudențiale și de supraveghere bancare care nu sunt echivalente cu standardele prevăzute de legislația națională a statului membru în cauză sau la țări terțe care au deficiențe strategice la nivelul regimului de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului.

(29) În urma introducerii IFRS 9 la 1 ianuarie 2018, rezultatul calculării pierderilor din credit preconizate, care se bazează pe abordări de modelare, afectează în mod direct valoarea fondurilor proprii și ratele de reglementare ale instituțiilor. Aceleași abordări de modelare reprezintă, de asemenea, baza de calcul a pierderilor din credit preconizate în cazul în care instituțiile utilizează cadre contabile naționale. Prin urmare, este important ca autoritățile competente și ABE să aibă o imagine clară a impactului pe care aceste calcule îl au asupra intervalului de valori ale activelor ponderate la risc și ale cerințelor de fonduri proprii aferente expunerilor similare. În acest scop, exercițiul de analiză comparativă ar trebui să acopere, de asemenea, aceste abordări de modelare. Având în vedere că instituțiile care calculează cerințele de capital în conformitate cu abordarea standardizată pentru riscul de credit pot utiliza, de asemenea, modele pentru calcularea pierderilor din credit preconizate în conformitate cu cadrul IFRS 9, instituțiile respective ar trebui, de asemenea, să fie incluse în exercițiul de analiză comparativă, ținând seama de principiul proporționalității.

(30) Regulamentul (UE) 2019/876[47] a modificat Regulamentul (UE) nr. 575/2013 prin introducerea unui cadru revizuit privind riscul de piață elaborat de Comitetul de la Basel pentru supraveghere bancară. Abordarea standardizată alternativă care face parte din noul cadru le permite instituțiilor să modeleze anumiți parametri utilizați la calcularea activelor ponderate la risc și cerințele de fonduri proprii pentru riscul de piață. Prin urmare, este important ca autoritățile competente și ABE să aibă o imagine clară a intervalului de valori ale activelor ponderate la risc și ale cerințelor de fonduri proprii aferente expunerilor similare nu numai în cadrul abordării bazate pe modele interne alternative, ci și în cadrul abordării standardizate alternative. Prin urmare, exercițiul de analiză comparativă a riscului de piață ar trebui să acopere atât abordările bazate pe modele interne, cât și abordările standardizate revizuite.

(31) Tranziția globală către o economie durabilă, în forma consacrată în Acordul de la Paris[48], astfel cum a fost încheiat de Uniune, și în Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă a Organizației Națiunilor Unite va necesita o transformare socioeconomică profundă și va depinde de mobilizarea unor resurse financiare semnificative din sectorul public și din cel privat. Prin Pactul verde european[49], Uniunea se angajează să devină neutră din punct de vedere climatic până în 2050. Sistemul financiar joacă un rol relevant în sprijinirea acestei tranziții, vizând nu numai valorificarea și sprijinirea oportunităților care vor apărea, ci și gestionarea adecvată a riscurilor pe care le poate implica.

(32) Amploarea fără precedent a tranziției către o economie durabilă, neutră din punct de vedere climatic și circulară va avea un impact considerabil asupra sistemului financiar. În 2018, Rețeaua băncilor centrale și a autorităților de supraveghere pentru

---

47 Regulamentul (UE) 2019/876 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește indicatorul efectului de levier, indicatorul de finanțare stabilă netă, cerințele privind fondurile proprii și pasivele eligibile, riscul de credit al contrapărții, riscul de piață, expunerile față de contrapărți centrale, expunerile față de organisme de plasament colectiv, expunerile mari și cerințele referitoare la raportare și la publicarea informațiilor, și a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 150, 7.6.2019, p. 1).

48 Decizia (UE) 2016/1841 a Consiliului din 5 octombrie 2016 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Acordului de la Paris adoptat în temeiul Convenției-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice (JO L 282, 19.10.2016, p. 4).

49 COM(2019) 640 final.

ecologizarea sistemului financiar[50] a recunoscut că riscurile legate de climă reprezintă o sursă de risc financiar. Strategia reînnoită a Comisiei privind finanțarea durabilă[51] subliniază faptul că riscurile de mediu, sociale și de guvernanță (MSG) și riscurile generate de impactul fizic al schimbărilor climatice, al declinului biodiversității și al degradării mai ample a mediului, în particular a ecosistemelor, reprezintă o provocare fără precedent pentru economiile noastre și pentru stabilitatea sistemului financiar. Aceste riscuri prezintă particularități precum caracterul lor orientat spre viitor și impactul lor distinctiv pe termen scurt, mediu și lung.

(33) Faptul că tranziția către o economie durabilă, neutră din punct de vedere climatic și circulară reprezintă un demers pe termen lung, precum și caracterul profund al acestei tranziții vor duce la schimbări semnificative ale modelelor de afaceri ale instituțiilor. Este necesară ajustarea adecvată a sectorului financiar și, în special, a instituțiilor de credit pentru a atinge obiectivul de zero emisii nete de gaze cu efect de seră în economia Uniunii până în 2050, menținând, în același timp, sub control riscurile inerente. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să fie în măsură să evalueze acest proces și să intervină în cazurile în care instituțiile gestionează riscurile climatice, precum și riscurile care decurg din degradarea mediului și din declinul biodiversității într-un mod care pune în pericol stabilitatea instituțiilor în sine sau stabilitatea financiară în general. Autoritățile competente ar trebui, de asemenea, să monitorizeze și să aibă competența de a acționa atunci când există o neconcordanță între, pe de o parte, modelele de afaceri și strategiile instituțiilor și, pe de altă parte, obiectivele de politică relevante ale Uniunii și tendințele mai ample ale tranziției către o economie durabilă, lucru care ar duce la riscuri la adresa modelelor de afaceri și a strategiilor lor sau a stabilității financiare. Riscurile climatice și, în sens mai larg, riscurile de mediu ar trebui luate în considerare împreună cu riscurile sociale și de guvernanță în cadrul unei singure categorii de riscuri, pentru a permite o integrare cuprinzătoare și coordonată a acestor factori, dat fiind că sunt adesea interconectați. Riscurile MSG sunt strâns legate de conceptul de durabilitate, deoarece factorii MSG reprezintă principalii trei piloni ai durabilității.

(34) Pentru a menține o reziliență adecvată la impactul negativ al factorilor MSG, instituțiile stabilite în Uniune trebuie să fie în măsură să identifice, să măsoare și să gestioneze în mod sistematic riscurile MSG, iar autoritățile lor de supraveghere trebuie să evalueze riscurile la nivelul fiecărei instituții, precum și la nivel sistemic, acordând prioritate factorilor de mediu și avansând către ceilalți factori de durabilitate, pe măsură ce metodologiile și instrumentele de evaluare evoluează. Instituțiile trebuie să evalueze alinierea propriilor portofolii la ambiția Uniunii de a deveni neutră din punct de vedere climatic până în 2050, precum și de a împiedica degradarea mediului și pierderea biodiversității. Instituțiile ar trebui să elaboreze planuri specifice pentru abordarea riscurile care decurg, pe termen scurt, mediu și lung, din nealinierea modelului și strategiei lor de afaceri la obiectivele de politică relevante ale Uniunii incluse în Acordul de la Paris și în pachetul „Pregătiți pentru 55”[52] [și la cadrul global

---

50 Lansată la 12 decembrie 2017, cu ocazia summitului de la Paris „O singură planetă”, această rețea este formată dintr-un grup de bănci centrale și autorități de supraveghere care doresc, pe bază de voluntariat, să facă schimb de bune practici și să contribuie la dezvoltarea gestionării riscurilor de mediu și climatice în sectorul financiar și să mobilizeze finanțare tradițională pentru a sprijini tranziția către o economie durabilă.

51 COM(2021) 390 final, 6.7.2021.

52 Comunicarea Comisiei COM(2021) 568 final, 14.7.2021, care cuprinde următoarele propuneri ale Comisiei: COM(2021)562 final, COM(2021)561 final, COM(2021)564 final, COM(2021)563 final,

post-2020 pentru biodiversitate]. Instituțiilor ar trebui să li se impună obligația de a avea mecanisme de guvernanță și procese interne solide pentru gestionarea riscurilor MSG, precum și strategii aprobate de organele lor de conducere care să țină seama nu numai de impactul actual, ci și de cel viitor al factorilor MSG. Cunoașterea și conștientizarea colectivă a factorilor MSG de către organul de conducere și alocarea capitalului intern al instituțiilor pentru a aborda riscurile MSG vor fi, de asemenea, esențiale pentru a determina schimbarea în absolut fiecare instituție. Particularitățile riscurilor MSG, precum și noutatea relativă a acestora înseamnă că interpretarea, măsurarea și practicile de gestionare a acestora pot diferi în mod semnificativ de la o instituție la alta. Pentru a asigura convergența în întreaga Uniune și o înțelegere uniformă a riscurilor MSG, reglementările prudențiale ar trebui să prevadă definiții și standarde minime adecvate pentru evaluarea acestor riscuri. Pentru a atinge acest obiectiv, sunt prevăzute definiții în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, iar ABE este împuternicită să specifice un set minim de metodologii de referință pentru evaluarea impactului riscurilor MSG asupra stabilității financiare a instituțiilor, acordând prioritate impactului factorilor de mediu. Dată fiind natura prospectivă a riscurilor MSG, analiza scenariilor și simulările de criză, împreună cu planurile de abordare a acestor riscuri, sunt instrumente de evaluare deosebit de informative, astfel că ABE ar trebui, de asemenea, să fie împuternicită să elaboreze criterii uniforme pentru conținutul planurilor de abordare a riscurilor respective și pentru elaborarea scenariilor și aplicarea metodelor de simulare a crizelor. Riscurile legate de mediu, inclusiv riscurile care decurg din degradarea mediului și pierderea biodiversității, și, în particular, riscurile legate de climă ar trebui să aibă prioritate, având în vedere caracterul urgent al acestora și relevanța deosebită a analizei scenariilor și a simulărilor de criză pentru evaluarea lor.

(35) Riscurile MSG pot avea implicații ample atât pentru stabilitatea instituțiilor individuale, cât și pentru sistemul financiar în ansamblul său. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să țină seama în mod consecvent de aceste riscuri în activitățile lor de supraveghere relevante, inclusiv în procesul de evaluare și revizuire în scopuri de supraveghere și în simulările de criză privind riscurile respective. Comisia Europeană, prin intermediul Instrumentului său de sprijin tehnic, oferă sprijin autorităților competente naționale în elaborarea și punerea în aplicare a metodologiilor de simulare a crizelor și este pregătită să ofere în continuare sprijin tehnic în acest sens. Cu toate acestea, până în prezent, metodologiile de simulare a crizelor pentru riscurile MSG au fost aplicate în principal în mod exploratoriu. Pentru a integra în mod ferm și consecvent în procesul de supraveghere simulările de criză aferente MSG, ABE, Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale (EIOPA) și Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA) ar trebui să elaboreze în comun orientări pentru a asigura considerații coerente și metodologii comune pentru simulările de criză pentru riscurile MSG. Simulările de criză pentru aceste riscuri ar trebui să înceapă cu factorii legați de climă și mediu, iar pe măsură ce vor deveni disponibile mai multe date și metodologii privind riscurile MSG în sprijinul dezvoltării unor instrumente suplimentare de evaluare a impactului lor cantitativ asupra riscurilor financiare, autoritățile competente ar trebui să evalueze din ce în ce mai mult impactul acestor riscuri în evaluările lor privind adecvarea instituțiilor de credit. Pentru a asigura convergența practicilor de supraveghere, ABE ar trebui să

COM(2021)556 final, COM(2021)559 final, COM(2021)558 final, COM(2021)557 final, COM(2021)554 final, COM(2021)555 final, COM(2021)552 final.

emită orientări privind includerea uniformă a riscurilor MSG în procesul de supraveghere și evaluare (SREP).

(36) Dispozițiile privind cadrul amortizorului de risc sistemic de la articolului 133 din Directiva 2013/36/UE pot fi utilizate deja pentru a aborda diferite tipuri de riscuri sistemice, inclusiv riscurile legate de schimbările climatice. În măsura în care autoritățile competente sau desemnate relevante, în funcție de autoritățile responsabile, consideră că riscurile legate de schimbările climatice pot avea consecințe negative grave pentru sistemul financiar și economia reală ale statelor membre, acestea ar trebui să introducă o rată a amortizorului de risc sistemic pentru riscurile respective în cazul în care consideră că introducerea unei astfel de rate este o soluție eficace și proporțională pentru atenuarea riscurilor respective.

(37) Membrii organului de conducere pot fi supuși evaluării caracterului adecvat numai după o perioadă semnificativă de timp după numirea lor sau, în cazul persoanelor care dețin funcții-cheie, niciodată. Astfel, este posibil ca membri ai organului de conducere care nu îndeplinesc criteriile de eligibilitate să își fi exercitat deja atribuțiile o perioadă îndelungată, lucru problematic în special pentru instituțiile mari. În plus, instituțiile transfrontaliere trebuie să navigheze printr-o mare diversitate de norme și procese naționale, ceea ce face ca sistemul actual să fie ineficient. Existența unor cerințe diferite în ceea ce privește evaluarea caracterului adecvat în Uniune este o problemă deosebit de acută în contextul uniunii bancare. Prin urmare, este important să se prevadă un set de norme la nivelul Uniunii pentru a institui un cadru coerent și previzibil în materie de competență și onorabilitate. Acest lucru va favoriza convergența în materie de supraveghere, permițând instaurarea unui climat de mai mare încredere între autoritățile competente și oferindu-le instituțiilor mai multă securitate juridică. Existența unui cadru solid în materie de competență și onorabilitate pentru evaluarea caracterului adecvat al membrilor organului de conducere și al persoanelor care dețin funcții-cheie este un factor esențial pentru a asigurarea faptului că instituțiile sunt administrate în mod adecvat și că riscurile lor sunt gestionate în mod corespunzător.

(38) Scopul evaluării caracterului adecvat al membrilor organelor de conducere este de a se asigura faptul că membrii respectivi sunt calificați să își îndeplinească rolul și au o bună reputație. Dat fiind că instituțiile sunt cele care au responsabilitatea principală pentru evaluarea caracterului adecvat al fiecărui membru al organului de conducere, acestea ar trebui să efectueze evaluarea adecvării, iar aceasta ar trebui să fie urmată de o verificare de către autoritățile competente, care pot efectua această verificare înainte sau după preluarea funcției de către membrul organului de conducere. Cu toate acestea, din cauza riscurilor prezentate de instituțiile mari, care rezultă în special din potențiale efecte de contagiune, membrii nepotriviți ai organului de conducere ar trebui împiedicați să influențeze funcționarea unor astfel de instituții mari, influență ce poate avea efecte negative grave. Prin urmare, este oportun ca, cu excepția unor circumstanțele excepționale, autoritățile competente să evalueze caracterul adecvat al membrilor organului de conducere al instituțiilor mari înainte ca membrii respectivi să își preia funcțiile.

(39) Nu numai membrii organului de conducere, ci și persoanele care dețin funcții-cheie au o influență semnificativă în asigurarea unei gestionări curente sănătoase și prudente a unei instituții. Întrucât Directiva 2013/36/UE nu definește în prezent persoanele care dețin funcții-cheie, practicile statelor membre sunt divergente, ceea ce împiedică o supraveghere eficace și eficientă și împiedică crearea unor condiții de concurență echitabile. Prin urmare, este necesară definirea persoanelor care dețin funcții-cheie. În

plus, responsabilitatea evaluării caracterului adecvat al persoanelor care dețin funcții-cheie ar trebui să le revină în primul rând instituțiilor. Cu toate acestea, având în vedere riscurile pe care le reprezintă activitățile instituțiilor mari, caracterul adecvat al coordonatorilor funcțiilor de control intern și al directorului financiar ai unor astfel de instituții mari ar trebui să fie evaluat de autoritățile competente înainte ca persoanele respective să își preia funcțiile.

(40) Pentru a asigura securitatea juridică și previzibilitatea pentru instituții, este necesar să se instituie un proces eficient și rapid de verificare de către autoritățile competente a caracterului adecvat al membrilor organului de conducere și al persoanelor care dețin funcții-cheie. Acest proces ar trebui să le permită autorităților competente să solicite orice informații suplimentare, dacă este necesar, dar și să asigure faptul că autoritățile competente respective sunt în măsură să efectueze evaluările caracterului adecvat în termenul prevăzut. Instituțiile, la rândul lor, ar trebui să le furnizeze autorităților competente informații corecte și complete în intervalul de timp alocat și să răspundă rapid și cu bună-credință la cererile de informații suplimentare ale autorităților competente.

(41) Având în vedere rolul evaluării caracterului adecvat pentru administrarea corectă și prudentă a instituțiilor, este necesar să se pună la dispoziția autorităților competente noi instrumente, cum ar fi declarații privind responsabilitățile și o cartografiere a sarcinilor, pentru a evalua dacă membrii organului de conducere și persoanele care dețin funcții-cheie au un caracter adecvat. Aceste noi instrumente vor sprijini, de asemenea, activitatea autorităților competente de revizuire a mecanismelor de guvernanță ale instituțiilor ca parte a procesului de supraveghere și evaluare. Fără a aduce atingere responsabilității generale a organului de conducere în calitate de organ colegial, instituțiile ar trebui să aibă obligația de a întocmi declarații individuale și o cartografiere care să clarifice atribuțiile membrilor organului de conducere și ai conducerii superioare, precum și ale persoanelor care dețin funcții-cheie. Atribuțiile individuale ale acestora nu sunt întotdeauna stabilite în mod clar sau consecvent și pot exista situații în care două sau mai multe roluri se suprapun sau în care unele domenii de responsabilitate sunt trecute cu vederea deoarece nu intră în mod clar în sfera de competență a unei singure persoane. Sfera de competență a fiecărei persoane ar trebui să fie bine definită și nu ar trebui trecut cu vederea niciun domeniu de activitate. Aceste instrumente ar trebui să asigure un grad mai mare de responsabilizare a membrilor organului de conducere și ai conducerii superioare, precum și a persoanelor care dețin funcții-cheie.

(42) Pentru a proteja stabilitatea financiară, autoritățile competente ar trebui să fie în măsură să ia decizii și să le pună în aplicare rapid. În contextul măsurilor de intervenție timpurie sau al măsurilor de rezoluție, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție pot considera oportun să revoce din funcție sau să înlocuiască membri ai organului de conducere sau ai conducerii superioare. Pentru a reflecta astfel de situații, autoritățile competente ar trebui să efectueze evaluarea caracterului adecvat al membrilor organului de conducere sau al persoanelor care dețin funcții-cheie după ce respectivii membri ai organului de conducere sau persoanele care dețin funcții-cheie în cauză și-au preluat funcția.

(43) În momentul în care o instituție va intra sub incidența obligației de a respecta pragul minim al modelelor interne prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, valoarea nominală a cerinței de fonduri proprii suplimentare a instituției, stabilită de autoritatea sa competentă în conformitate cu articolul 104 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2013/36/UE pentru a aborda alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive

a efectului de levier, nu ar trebui să crească imediat, în contextul în care toți ceilalți factori rămân neschimbați. În plus, într-un astfel de caz, autoritatea competentă ar trebui să revizuiască cerința de fonduri proprii suplimentare a instituției și să evalueze, în special, dacă și în ce măsură o astfel de cerință reflectă riscul de model care decurge din utilizarea modelelor interne de către instituție. În acest caz, ar trebui să se considere că cerința de fonduri proprii suplimentare a instituției se suprapune cu riscurile reflectate de pragul minim al modelelor interne în cerința de fonduri proprii a instituției și, în consecință, autoritatea competentă ar trebui să reducă cerința respectivă atât cât este necesar pentru a elimina orice astfel de suprapunere, atât timp cât instituția rămâne obligată să respecte pragul minim al modelelor interne.

(44) În mod similar, în momentul în care o instituție intră sub incidența obligației de a respecta pragul minim al modelelor interne, valoarea nominală a fondurilor proprii de nivel 1 de bază pe care trebuie să le dețină instituția în conformitate cu cerința privind amortizorul de risc sistemic nu ar trebui să crească dacă riscurile macroprudențiale sau sistemice aferente instituției nu au crescut. În astfel de cazuri, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, ar trebui să examineze calibrarea ratelor amortizorului de risc sistemic pentru a se asigura că acestea rămân adecvate și conduc la o luare în considerare de două ori a riscurilor care sunt deja acoperite de faptul că instituția intră sub incidența obligației de a respecta pragul minim al modelelor interne. În general, autoritățile competente și desemnate, după caz, nu ar trebui să impună cerințe privind amortizorul de risc sistemic pentru riscurile care sunt deja acoperite integral de pragul minim al modelelor interne.

(45) În plus, atunci când o instituție inclusă în categoria „alte instituții de importanță sistemică” intră sub incidența obligației de a respecta pragul minim al modelelor interne, autoritatea sa competentă sau autoritatea desemnată, după caz, ar trebui să examineze calibrarea ratelor amortizorului de risc sistemic aferent O-SII pentru a se asigura că această calibrare este în continuare adecvată.

(46) Pentru a permite activarea rapidă și eficace a amortizorului de risc sistemic, este necesar să se clarifice aplicarea dispozițiilor relevante și să se simplifice și alinieze procedurile aplicabile. Ar trebui să fie posibil ca autoritățile desemnate din toate statele membre să poată stabili amortizoare de risc sistemic, pentru a permite recunoașterea ratelor amortizoarelor de risc sistemic stabilite de autoritățile altor state membre și pentru a se asigura că autoritățile sunt împuternicite să abordeze riscurile sistemice rapid și eficace. Recunoașterea unei rate a amortizorului de risc sistemic stabilită de un alt stat membru ar trebui să necesite doar o notificare din partea autorității care recunoaște rata. Pentru a evita procedurile de autorizare nejustificate în cazul în care decizia de a stabili o rată a amortizorului duce la o scădere sau nu modifică în niciun fel vreuna dintre ratele stabilite anterior, procedura prevăzută la articolul 131 alineatul (15) din Directiva 2013/36/UE trebuie aliniată la procedura prevăzută la articolul 133 alineatul (9) din directiva respectivă. Procedurile prevăzute la articolul 133 alineatul (11) din directiva respectivă ar trebui să fie clarificate și să devină mai coerente cu procedurile aplicabile altor rate ale amortizorului de risc sistemic, în cazurile relevante,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 2013/36/UE

Directiva 2013/36/UE se modifică după cum urmează:

(1) La articolul 3, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) se introduce punctul (8a) cu următorul text:

„(8a) «organ de conducere în exercitarea funcției sale de conducere» înseamnă organul de conducere care acționează în rolul său de conducere efectivă a instituției și include persoanele care conduc activitatea instituției;”;

(b) punctul (9) se înlocuiește cu următorul text:

„(9) «conducere superioară» înseamnă persoanele fizice care exercită funcții de conducere în cadrul unei instituții și care răspund direct în fața organului de conducere al instituției, dar nu sunt membri ai organului respectiv, și care sunt responsabile de gestionarea curentă a instituției sub conducerea organului de conducere al instituției;”;

(c) se introduc următoarele puncte (9a)-(9d):

„(9a) «persoane care dețin funcții-cheie» înseamnă persoanele care au o influență semnificativă asupra conducerii instituției, dar nu sunt membri ai organului de conducere, fiind incluși aici și coordonatorii funcțiilor de control intern și directorul financiar, în cazul în care respectivii coordonatori sau directorul financiar în cauză nu sunt membri ai organului de conducere;

(9b) «director financiar» înseamnă persoana responsabilă cu gestionarea resurselor financiare, planificarea financiară și raportarea financiară a instituției;

(9c) «coordonatori ai funcțiilor de control intern» înseamnă persoanele de la cel mai înalt nivel ierarhic responsabile cu gestionarea efectivă a desfășurării zilnice a funcțiilor independente de gestionare a riscurilor, de asigurare a conformității și de audit intern ale instituției;

(9d) «funcții de control intern» înseamnă funcțiile de gestionare a riscurilor, de asigurare a conformității și de audit;”;

(d) punctul (11) se înlocuiește cu următorul text:

„(11) «riscul de model» înseamnă riscul de model astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul (52b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;”;

(e) se introduce punctul (29a) cu următorul text:

„(29a) «instituție de sine stătătoare din UE» înseamnă o instituție de sine stătătoare din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul (33a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;”;

(f) se introduce punctul (47a) cu următorul text:

„(47a) «capital eligibil» înseamnă capitalul eligibil astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul (71) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;”;

(g) se adaugă următoarele punctele (66)-(69):

„(66) «instituție mare» înseamnă o instituție astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul (146) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(67) «filială relevantă» înseamnă o filială semnificativă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul (135) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau o filială mare astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul (147) din regulamentul respectiv;

(68) «penalități cu titlu cominatoriu» înseamnă penalitățile zilnice care au scopul de a pune capăt încălcărilor în curs și de a obliga persoanele fizice sau juridice să revină la respectarea obligațiilor care le revin în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013;

(69) «risc de mediu, social și de guvernanță» înseamnă riscul de mediu, social și de guvernanță astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul (52d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;";

(2) la articolul 4, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de cunoștințele de specialitate, resursele, capacitatea operațională, competențele și independența necesare pentru îndeplinirea funcțiilor având legătură cu supravegherea prudențială și cu investigațiile, precum și de competențele de a impune penalitățile cu titlu cominatoriu și sancțiunile prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

În scopul menținerii independenței autorităților competente în exercitarea competențelor lor, statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că autoritățile competente respective, inclusiv personalul acestora și membrii organelor lor de guvernanță, pot acționa independent și obiectiv, fără a solicita sau a primi instrucțiuni ori a fi supuse unei influențe din partea instituțiilor supravegheate, din partea vreunui guvern al unui stat membru ori al unui organism al Uniunii sau din partea oricărui alt organism public sau privat. Aceste măsuri nu aduc atingere drepturilor și obligațiilor autorităților competente care decurg din faptul că fac parte din Sistemul european de supraveghere financiară, astfel cum rezultă acestea din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010[*1], din faptul că fac parte din mecanismul unic de supraveghere, astfel cum rezultă acestea din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013[*2] și din Regulamentul (UE) nr. 468/2014 al Băncii Centrale Europene din 16 aprilie 2014[*3], și din faptul că fac parte din Comitetul unic de rezoluție, astfel cum rezultă acestea din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014[*4].

Statele membre se asigură, în special, că autoritățile competente au instituit toate măsurile necesare pentru a preveni conflictele de interese în rândul personalului lor și al membrilor organelor lor de guvernanță. În acest scop, statele membre stabilesc norme proporționale cu rolul și responsabilitățile personalului și ale membrilor organelor de guvernanță în cauză și le interzic cel puțin:

(a) tranzacționarea instrumentelor financiare emise de sau raportate la instituțiile supravegheate de autoritățile competente, întreprinderile-mamă directe sau indirecte ale acestora ori filialele sau entitățile afiliate acestora;

(b) după încetarea activității lor în cadrul autorității competente, le este interzisă angajarea sau acceptarea oricărui tip de acord contractual de prestare de servicii profesionale cu oricare dintre următoarele:

(i) instituțiile pe care le-au supravegheat în mod direct, inclusiv întreprinderile-mamă directe sau indirecte, filialele sau entitățile afiliate

acestora, în cel puțin ultimii doi ani anteriori datei la care preiau orice rol nou;

(ii) firmele care furnizează servicii oricăreia dintre întreprinderile menționate la punctul (i) care au fost supravegheate în mod direct în cel puțin ultimii doi ani anteriori datei la care preiau orice rol nou, cu excepția cazului în care le este strict interzis să participe la orice prestare a serviciilor respective atât timp cât interdicția menționată rămâne în vigoare.

Membrii personalului și ai organelor de guvernanță care fac obiectul interdicțiilor prevăzute la al treilea paragraf litera (b) au dreptul la o compensație corespunzătoare pentru incapacitatea de a-și asuma un rol interzis.

În vederea aplicării proporționale a prezentului articol, ABE emite orientări adresate autorităților competente, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, privind prevenirea conflictelor de interese în cadrul autorităților competente și independența acestora, ținând seama de cele mai bune practici internaționale.”;

_____

[*1] Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

[*2] Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

[*3] Regulamentul (UE) nr. 468/2014 al Băncii Centrale Europene din 16 aprilie 2014 de instituire a cadrului de cooperare la nivelul Mecanismului unic de supraveghere între Banca Centrală Europeană și autoritățile naționale competente și cu autoritățile naționale desemnate (Regulamentul-cadru privind MUS) (BCE/2014/17) (JO L 141, 14.5.2014, p. 1).

[*4] Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1).

(3) la articolul 18 se adaugă următoarea literă (g):

„(g) îndeplinește toate condițiile următoare:

(i) s-a stabilit că este în curs de a intra în dificultate sau că este susceptibilă de a intra în dificultate în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2014/59/UE sau în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 806/2014;

(ii) autoritatea de rezoluție consideră că este îndeplinită condiția prevăzută la articolul 32 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2014/59/UE sau la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 în ceea ce privește instituția de credit respectivă;

(iii) autoritatea de rezoluție consideră că nu este îndeplinită condiția prevăzută la articolul 32 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2014/59/UE sau la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 în ceea ce privește instituția de credit respectivă.”;

(4) Articolul 21a se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Societățile financiare holding-mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mixte mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mamă din UE și societățile financiare holding mixte mamă din UE solicită aprobarea în conformitate cu prezentul articol. Alte societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte solicită aprobarea în conformitate cu prezentul articol atunci când au obligația să respecte prezenta directivă sau Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pe bază subconsolidată.

Autoritățile competente efectuează o examinare a întreprinderilor-mamă ale unei instituții sau ale întreprinderilor-mamă ale unei entități care solicită o autorizație în temeiul articolul 8 pentru a detecta dacă este vorba sau nu de o întreprindere care îndeplinește criteriile pentru a fi considerată societate financiară holding mamă dintr-un stat membru, societate financiară holding mixtă mamă dintr-un stat membru, societate financiară holding mamă din UE sau societate financiară holding mixtă mamă din UE.

În sensul celui de al doilea paragraf, în cazul în care societățile-mamă sunt situate în alte state membre decât statul membru în care este stabilită instituția sau entitatea care solicită o autorizație în temeiul articolului 8, autoritățile competente ale celor două state membre cooperează îndeaproape pentru a efectua examinarea.

Autoritățile competente publică rezultatul examinării menționate la al doilea paragraf.”;

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) în primul paragraf, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) informații privind numirea a cel puțin două persoane care conduc efectiv societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă și privind respectarea cerințelor prevăzute la articolul 91 alineatul (1);”;

(ii) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care aprobarea unei societăți financiare holding sau a unei societăți financiare holding mixte are loc în același timp cu evaluarea menționată la articolul 22 și la articolul 27a, autoritatea competentă în sensul articolului respectiv se coordonează, după caz, cu supraveghetorul consolidant și, în cazul în care aceasta este diferită de supraveghetorul consolidant, cu autoritatea competentă din statul membru în care este stabilită societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă. În acest caz, termenul de evaluare menționat la articolul 22 alineatul (3) al doilea paragraf și la articolul 27a alineatul (6) se suspendă pentru o perioadă mai lungă de 20 de zile lucrătoare, până la încheierea procedurii prevăzute la prezentul articol.”;

(5) la articolul 21b alineatul (6), se adaugă un al doilea și un al treilea paragraf, cu următorul text:

„ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formatele, definițiile și soluțiile informatice uniforme care trebuie aplicate în Uniune pentru raportarea informațiilor menționate la primul paragraf.

ABE îi prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la [OP: a se introduce data =12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al doilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”;

(6) se introduce următorul nou articol 21c:

„Articolul 21c

Cerința de a înființa o sucursală pentru furnizarea de servicii bancare de către întreprinderi din țări terțe și excepția pentru solicitarea în sens invers a serviciilor

(1) Statele membre impun întreprinderilor stabilite într-o țară terță, astfel cum sunt menționate la articolul 47 alineatele (1) și (2), obligația de a înființa o sucursală pe teritoriul lor și de a solicita autorizarea în conformitate cu titlul VI pentru a începe sau a continua desfășurarea activităților menționate la alineatul (1) din articolul respectiv în statul membru relevant.

(2) În cazul în care un client de retail, o contraparte eligibilă sau un client profesional în sensul secțiunilor I și II din anexa II la Directiva 2014/65/UE stabilit sau situat în Uniune abordează o întreprindere stabilită într-o țară terță exclusiv din inițiativa sa pentru furnizarea oricărui serviciu sau a oricărei activități menționate la articolul 47 alineatul (1), cerința prevăzută la alineatul (1) din prezentul articol nu se aplică furnizării către respectiva persoană a serviciului sau a activității în cauză, inclusiv în ceea ce privește relația legată în mod specific de furnizarea serviciului sau a activității respective. Fără a aduce atingere relațiilor din interiorul unui grup, situația în care o întreprindere dintr-o țară terță, inclusiv prin intermediul unei entități care acționează în numele acesteia sau care are legături strânse cu o astfel de întreprindere dintr-o țară terță sau cu orice altă persoană care acționează în numele unei astfel de întreprinderi, contactează clienți sau clienți potențiali din Uniune nu se consideră a fi un serviciu furnizat din inițiativa exclusivă a clientului.

(3) Inițiativa unui client sau a unei contrapărți, astfel cum se menționează la alineatul (2), nu îi conferă întreprinderii dintr-o țară terță dreptul să comercializeze alte categorii de produse, activități sau servicii decât cele solicitate de client sau de contraparte, altfel decât prin intermediul unei sucursale dintr-o țară terță stabilită într-un stat membru.”;

(7) În titlul III, se adaugă următoarele capitole 3, 4 și 5:

„CAPITOLUL 3

Achiziționarea sau cesionarea unei participații calificate

Articolul 27a
Notificarea și evaluarea achizițiilor

(1) Statele membre prevăd obligația ca instituțiile, societățile financiare holding mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mixte mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mamă din UE, societățile financiare holding mixte mamă din UE sau alte societăți financiare holding ori societăți financiare holding mixte supuse cerinței de solicitare a aprobării pe bază subconsolidată în conformitate cu articolul 21a alineatul (1) («achizitorul») să notifice autorității competente intenția lor de a achiziționa direct sau indirect o participație calificată care depășește 15 % din capitalul eligibil al achizitorului («proiectul de achiziție»), indicând dimensiunea participației pe care intenționează să o achiziționeze și informațiile relevante, astfel cum sunt specificate la articolul 27b alineatul (5).

(2) Autoritățile competente confirmă în scris potențialului achizitor primirea notificării prevăzute la alineatul (1) sau a informațiilor suplimentare prevăzute la alineatul (5) imediat și, în orice caz, în termen de două zile lucrătoare de la primire.

Prin derogare de la alineatul (2) al prezentului articol și de la articolul 22 alineatul (2), în cazul în care proiectul de achiziție menționat la alineatul (1) din prezentul articol sau la articolul 22 alineatul (1) este considerat complex de către autoritățile competente, confirmarea de primire a notificării oricăror informații suplimentare se face cu promptitudine și, în orice caz, în termen de zece zile lucrătoare de la primirea notificării respective.

(3) Autoritățile competente au la dispoziție 60 de zile lucrătoare de la data confirmării scrise de primire a notificării și a primirii tuturor documentelor, inclusiv a celor solicitate de statul membru ca anexă la notificare în conformitate cu articolul 27b alineatul (4) («termenul de evaluare») pentru a efectua evaluarea prevăzută la articolul 27b alineatul (1) («evaluarea»).

În cazul în care proiectul de achiziție constă într-o participație calificată într-o instituție de credit, astfel cum se menționează la articolul 22 alineatul (1), achizitorul continuă să fie supus obligației de notificare și evaluare prevăzute la articolul respectiv.

(4) În momentul transmiterii confirmării de primire menționate la alineatul (3), autoritățile competente comunică potențialului achizitor data de expirare a termenului de evaluare.

(5) În cursul termenului de evaluare, dar nu mai târziu de cea de a 50-a zi lucrătoare a termenului respectiv, autoritățile competente pot, dacă este necesar, să solicite informațiile suplimentare necesare pentru finalizarea evaluării. O astfel de solicitare se face în scris, precizându-se informațiile suplimentare necesare.

(6) Termenul de evaluare se suspendă pe perioada cuprinsă între data solicitării de informații suplimentare de către autoritățile competente și data primirii de la achizitor a răspunsului la această solicitare, prin care se oferă toate informațiile solicitate. Suspendarea nu poate depăși 20 de zile lucrătoare. Orice solicitări suplimentare formulate de autoritățile competente în vederea completării sau

clarificării informațiilor sunt la discreția autorităților competente, dar nu conduc la suspendarea termenului de evaluare.

(7) Autoritățile competente pot prelungi perioada de întrerupere menționată la alineatul (6) al doilea paragraf cu până la 30 de zile lucrătoare în cazul în care:

(a) entitatea achiziționată este situată sau reglementată într-o țară terță;

(b) pentru a efectua evaluarea prevăzută la articolul 27b alineatul (1) din prezenta directivă este necesar un schimb de informații cu autoritățile responsabile de supravegherea entităților obligate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctele (1) și (2) din Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului[*5].

(8) În cazul în care aprobarea unei societăți financiare holding sau a unei societăți financiare holding mixte în temeiul articolului 21a are loc în același timp cu evaluarea menționată la prezentul articol, autoritatea competentă în sensul articolului respectiv se coordonează, după caz, cu supraveghetorul consolidant și, în cazul în care este diferită de supraveghetorul consolidant, cu autoritatea competentă din statul membru în care este stabilită societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă. În acest caz, termenul de evaluare se suspendă pentru o perioadă de cel mult 20 de zile lucrătoare, până la încheierea procedurii prevăzute la articolul 21a.

(9) În cazul în care autoritățile competente decid să se opună proiectului de achiziție, acestea informează în scris achizitorul în termen de două zile lucrătoare de la finalizarea evaluării și fără a depăși termenul de evaluare, indicând motivele pentru care se opun. Sub rezerva dreptului intern, la cererea achizitorului, se poate pune la dispoziția publicului o motivare corespunzătoare a deciziei de opoziție față de proiectul de achiziție. În cazul în care dreptul intern nu prevede dispoziții cu privire la o motivare corespunzătoare a deciziei de opoziție față de proiectul de achiziție, acest lucru nu împiedică statul membru să permită autorității competente să publice informațiile respective în absența unei cereri a achizitorului.

(10) În cazul în care autoritățile competente nu se opun în scris proiectului de achiziție până la expirarea termenului de evaluare, aceasta se consideră aprobată.

(11) Autoritățile competente pot stabili un termen maxim pentru finalizarea proiectului de achiziție și îl pot prelungi, atunci când este necesar.

(12) Statele membre nu pot impune pentru notificarea autorităților competente sau pentru aprobarea de către acestea a unor achiziții directe sau indirecte de capital sau de drepturi de vot cerințe mai stricte decât cele prevăzute la articolul 89 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

[*5] Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

Articolul 27b

Criterii de evaluare

(1) În ceea ce privește notificarea proiectului de achiziție prevăzută la articolul 27a alineatul (1) și informațiile menționate la articolul 27a alineatul (5), autoritățile competente evaluează administrarea corectă și prudentă a achizitorului după achiziție și, în special, riscurile la care este sau ar putea fi expus achizitorul, în conformitate cu următoarele criterii:

(a) reputația suficient de bună și cunoștințele, aptitudinile și experiența suficiente, astfel cum se prevede la articolul 91 alineatul (1), ale oricărui nou membru al organului de conducere care va fi numit în urma proiectului de achiziție;

(b) dacă achizitorul va putea respecta și continua să respecte cerințele prudențiale prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, în alte acte ale dreptului Uniunii;

(c) dacă există motive rezonabile de a suspecta că, în legătură cu proiectul de achiziție, este în curs sau a avut loc o faptă sau o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a terorismului în sensul articolului (1) din Directiva (UE) 2015/849/CE sau că proiectul de achiziție ar putea crește riscul apariției unor asemenea fapte.

(2) În scopul evaluării criteriului prevăzut la alineatul (1) litera (c) și a criteriului prevăzut la articolul 23 alineatul (1) litera (e), autoritățile competente trebuie să consulte, în contextul verificărilor lor, autoritățile care au competențe de supraveghere a întreprinderilor în temeiul Directivei (UE) 2015/849.

(3) Autoritățile competente se pot opune proiectului de achiziție numai în cazul în care există motive rezonabile în acest sens, pe baza criteriilor stabilite la alineatul (1), sau în cazul în care informațiile furnizate de achizitor sunt incomplete în ciuda unei solicitări efectuate în conformitate cu articolul 27a.

În scopul acestui alineat și al articolului 23 alineatul (2) și în ceea ce privește criteriul prevăzut la alineatul (1) litera (c), o obiecție scrisă formulată de autoritățile care au competențe de supraveghere a întreprinderilor în temeiul Directivei (UE) 2015/849 constituie un motiv rezonabil pentru a se opune achiziției.

(4) Statele membre nu impun condiții prealabile în ceea ce privește cota de participație care trebuie să fie achiziționată și nici nu permit autorităților lor competente să examineze proiectul de achiziție din punctul de vedere al nevoilor economice ale pieței.

(5) Statele membre publică o listă cu informațiile necesare pentru efectuarea evaluării. Informațiile respective trebuie transmise autorităților competente în momentul notificării menționate la articolul 27a alineatul (1). Informațiile trebuie să fie proporționale și adecvate naturii entității care urmează să fie achiziționată. Statele membre nu solicită informații care nu prezintă relevanță pentru evaluarea prudențială în temeiul prezentului articol.

(6) Fără a aduce atingere articolului 27a alineatele (2)-(7), în cazul în care autoritatea competentă primește notificări în legătură cu două sau mai multe proiecte de achiziție de participații calificate în aceeași instituție de credit, autoritatea competentă tratează achizitorii în mod nediscriminatoriu.

(7) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în care precizează:

(a) lista minimă a informațiilor care trebuie furnizate autorităților competente în momentul notificării menționate la articolul 23 alineatul (1), articolul 27a alineatul (1), articolul 27f alineatul (1) și articolul 27k alineatul (1);

(b) o metodologie comună de evaluare a criteriilor prevăzute la prezentul articol, la articolul 27g și la articolul 27l;

(c) procesul aplicabil notificării și evaluării prudențiale impuse la articolul 27a, articolul 27f și articolul 27k.

În scopul primului paragraf, ABE ia în considerare Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului[*6].

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la [OP: a se introduce data = 18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

[*6] Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (codificare).

Articolul 27c

Cooperarea dintre autoritățile competente

(1) Autoritățile competente relevante se consultă atunci când efectuează evaluarea menționată la articolul 27b, în cazul în care entitatea achiziționată este:

(a) o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o firmă de investiții sau o societate de administrare în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE („societate de administrare a OPCVM”) autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel al potențialului achizitor;

(b) o întreprindere-mamă a unei instituții de credit, a unei întreprinderi de asigurare, a unei întreprinderi de reasigurare, a unei firme de investiții sau a unei societăți de administrare în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE («societate de administrare a OPCVM») autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel al potențialului achizitor;

(c) o persoană juridică ce controlează o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o firmă de investiții sau o societate de administrare a OPCVM, autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel în care se propune achiziția.

Autoritățile competente își furnizează reciproc informații esențiale sau relevante pentru evaluare, fără întârzieri nejustificate. În acest sens, autoritățile competente își comunică, la cerere sau din proprie inițiativă, toate informațiile relevante pentru evaluare.

(2) Autoritățile competente urmăresc să își coordoneze evaluările și să asigure coerența deciziilor lor. În acest scop, decizia autorității competente a achizitorului indică orice opinii sau rezerve formulate de autoritatea competentă care a autorizat instituția de credit controlată de întreprinderea-mamă vizată de achiziție.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în scopul stabilirii unor proceduri, formulare și modele comune pentru procesul de consultare între autoritățile competente relevante, astfel cum se menționează la prezentul articol.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la [OP: a se introduce data = 18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 27d

Notificarea în caz de cesionare

Statele membre solicită instituțiilor, societăților financiare holding mixte mamă dintr-un stat membru, societăților financiare holding mamă din UE și societăților financiare holding mixte mamă din UE, precum și societăților financiare holding și societăților financiare holding mixte să notifice autorităților competente dacă intenționează să cedeze, direct sau indirect, o participație calificată care depășește 15 % din capitalul eligibil al achizitorului. Notificarea respectivă se face în scris și înainte de cesionare, indicând dimensiunea participației în cauză.

Articolul 27e

Obligații de informare și sancțiuni

În cazul în care achizitorul nu notifică în prealabil proiectul de achiziție în conformitate cu articolul 27a alineatul (1) sau a achiziționat o participație calificată, astfel cum se menționează la articolul respectiv, în pofida opoziției autorităților competente, statele membre solicită autorităților competente respective să ia măsurile corespunzătoare. Măsurile respective pot include interdicții, penalități cu titlu cominatoriu și sancțiuni, în conformitate cu articolele 65-72, împotriva membrilor organului de conducere și a membrilor conducerii superioare. În cazul în care se achiziționează o participație calificată în pofida opoziției autorităților competente, statele membre, fără a aduce atingere potențialelor sancțiuni, dispun fie suspendarea exercitării drepturilor de vot aferente, fie declararea voturilor exprimate ca fiind nule.

CAPITOLUL 4

Transferuri semnificative de active și pasive

Articolul 27f

Notificarea și evaluarea transferurilor semnificative de active și pasive

(1) Statele membre prevăd obligația ca instituțiile, societățile financiare holding mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mixte mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mamă din UE, societățile financiare holding mixte mamă din UE sau alte societăți financiare holding și societăți financiare holding mixte supuse cerinței de solicitare a aprobării în conformitate cu articolul 21a alineatul (1) pe bază subconsolidată să notifice autorității competente orice transfer semnificativ de active sau datorii pe care intenționează să îl execute prin vânzare sau prin orice alt tip de tranzacție («operațiunea preconizată»). În notificare trebuie să se indice dimensiunea operațiunii preconizate și să se prezinte informațiile menționate la articolul 27g alineatul (5).

Atunci când în operațiunea preconizată sunt implicate numai instituții din cadrul aceluiași grup, instituțiile respective intră, de asemenea, sub incidența primului paragraf.

În sensul primului și al celui de al doilea paragraf, fiecare dintre instituțiile implicate în aceeași operațiune preconizată este supusă individual obligației de notificare prevăzute la paragrafele respective.

(2) În sensul alineatului (1):

(a) se consideră că operațiunea preconizată este semnificativă pentru o instituție atunci când operațiunea preconizată este egală cu cel puțin 10 % din activele sau datoriile totale ale instituției, iar în cazul în care operațiunea preconizată se realizează între entități din cadrul aceluiași grup, se consideră că operațiunea preconizată este semnificativă pentru o instituție atunci când operațiunea preconizată este egală cu cel puțin 15 % din activele sau datoriile sale totale;

(b) transferurile de active neperformante sau de active în scopul includerii într-un portofoliu de acoperire, în sensul articolului 3 punctul 3 din Directiva (UE) 2019/2162 a Parlamentului European și a Consiliului[*7], sau al securitizării nu se iau în considerare la calcularea procentului de la litera (a);

(c) transferurile de active sau de datorii în contextul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE nu se iau în considerare la calcularea procentului menționat la litera (a).

(3) Autoritățile competente confirmă primirea notificării prevăzute la alineatul (1) sau a informațiilor suplimentare prevăzute la alineatul (6) imediat și, în orice caz, în termen de două zile lucrătoare de la primirea notificării.

(4) De la data confirmării scrise de primire a notificării și a documentelor, inclusiv a celor solicitate de statul membru odată cu notificarea în conformitate cu articolul 27g alineatul (5), autoritățile competente au la dispoziție cel mult 60 de zile lucrătoare pentru a efectua evaluarea prevăzută la articolul 27g alineatul (1) («termenul de evaluare»).

(5) În momentul transmiterii confirmării de primire, autoritățile competente comunică instituției data de expirare a termenului de evaluare.

(6) În orice moment în decursul termenului de evaluare, dar nu mai târziu de cea de a 50-a zi lucrătoare a termenului respectiv, autoritățile competente pot să solicite informații suplimentare necesare pentru finalizarea evaluării. O astfel de solicitare trebuie făcută în scris, precizându-se informațiile suplimentare necesare.

(7) Termenul de evaluare se suspendă pe perioada cuprinsă între data solicitării de informații de către autoritățile competente și data primirii răspunsului la această solicitare prin care instituția oferă toate informațiile solicitate. Suspendarea nu trebuie să depășească 20 de zile lucrătoare. Orice solicitări suplimentare formulate de autoritățile competente în vederea completării sau clarificării informațiilor sunt la discreția autorităților competente, dar nu conduc la suspendarea termenului de evaluare.

(8) În cazul în care autoritățile competente decid să se opună operațiunii preconizate, acestea informează instituția în scris și își motivează decizia în termen de două zile lucrătoare de la finalizarea evaluării și nu mai târziu de data expirării termenului de evaluare. Sub rezerva dreptului intern, la cererea instituției, se poate pune la

dispoziția publicului o motivare corespunzătoare a deciziei. În cazul în care dreptul intern nu prevede dispoziții cu privire la o motivare corespunzătoare a deciziei de opoziție față de proiectul de achiziție, aceasta nu împiedică un stat membru să permită autorității competente să publice informațiile respective în absența unei cereri din partea instituției.

(9) În cazul în care autoritățile competente nu se opun în scris operațiunii preconizate în termenul de evaluare, se consideră că operațiunea preconizată este aprobată.

(10) Autoritățile competente pot stabili un termen maxim pentru finalizarea operațiunii preconizate și îl pot prelungi, atunci când este necesar.

(11) Statele membre nu pot impune cerințe mai stricte decât cele prevăzute la articolul 27f pentru notificarea către autoritățile competente sau pentru aprobarea de către acestea a operațiunii preconizate.

[*7] Directiva (UE) 2019/2162 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind emisiunea de obligațiuni garantate și supravegherea publică a obligațiunilor garantate și de modificare a Directivelor 2009/65/CE și 2014/59/UE (JO L 328, 18.12.2019, p. 29).

Articolul 27g

Criterii de evaluare

(1) Atunci când tratează notificarea prevăzută la articolul 27f alineatul (1) și informațiile menționate la articolul 27f alineatul (6), autoritățile competente evaluează operațiunea preconizată în conformitate cu următoarele criterii:

(a) dacă instituția va putea respecta și continua să respecte cerințele prudențiale prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, în alte acte ale dreptului Uniunii;

(b) dacă există motive rezonabile de a suspecta că o faptă sau o tentativă de spălare de bani ori de finanțare a terorismului în sensul articolului 1 din Directiva (UE) 2015/849 a fost sau este săvârșită în legătură cu operațiunea preconizată sau că proiectul de achiziție ar putea face să crească un astfel de risc.

(2) În scopul evaluării criteriului prevăzut la alineatul (1) litera (b), autoritățile competente trebuie să consulte, în contextul verificărilor lor, autoritățile care au competențe de supraveghere a întreprinderilor în temeiul Directivei (UE) 2015/849.

(3) Autoritățile competente se pot opune operațiunii preconizate numai în cazul în care nu sunt întrunite criteriile prevăzute la alineatul (1) sau în cazul în care informațiile furnizate de instituție sunt incomplete în pofida unei cereri formulate în conformitate cu articolul 27f.

În ceea ce privește criteriul prevăzut la alineatul (1) litera (b), o obiecție scrisă formulată de autoritățile competente în temeiul Directivei (UE) 2015/849 constituie un motiv rezonabil de opoziție.

(4) Statele membre nu pot condiționa operațiunea preconizată de atingerea unui nivel sau a unei sume specifice și nici nu pot permite autorităților lor competente să examineze operațiunea preconizată din punctul de vedere al nevoilor economice ale pieței.

(5) Statele membre trebuie să publice o listă a informațiilor necesare pentru efectuarea evaluării menționate la alineatul (1). Informațiile respective trebuie transmise autorităților competente în momentul notificării menționate la articolul 27f alineatul (1). Statele membre nu cer informații care nu prezintă relevanță pentru o evaluare prudențială a operațiunii preconizate.

Articolul 27h

Cooperarea dintre autoritățile competente

(1) Autoritățile competente relevante se consultă reciproc atunci când efectuează evaluarea menționată la articolul 27g în cazul în care părțile implicate în operațiunea preconizată se încadrează în una dintre următoarele categorii:

(a) o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o firmă de investiții sau o societate de administrare în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE («societate de administrare a OPCVM») autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție;

(b) o întreprindere-mamă a unei instituții de credit, a unei întreprinderi de asigurare, a unei întreprinderi de reasigurare, a unei firme de investiții sau a unei societăți de administrare în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE («societate de administrare a OPCVM») autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție;

(c) o persoană juridică ce controlează o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o firmă de investiții sau o societate de administrare a OPCVM autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție.

(2) Autoritățile competente își furnizează reciproc, fără întârzieri nejustificate, orice informații esențiale sau relevante pentru evaluare. În acest sens, autoritățile competente își comunică, la cerere sau din proprie inițiativă, orice informație relevantă pentru evaluare.

(3) Autoritățile competente depun eforturi pentru a-și coordona evaluările și a asigura coerența deciziilor lor și indică în deciziile lor orice opinii sau rezerve formulate de autoritatea competentă care supraveghează alte entități implicate în operațiunea preconizată.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în scopul stabilirii unor proceduri, formulare și modele comune pentru procesul de consultare între autoritățile competente relevante, astfel cum se menționează la prezentul articol.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la [OP: a se introduce data = 18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 27i

Obligații de informare și sancțiuni

Statele membre prevăd obligativitatea luării de către autoritățile competente a măsurilor care se impun în cazul în care instituțiile nu notifică în prealabil

operațiunea preconizată, în conformitate cu articolul 27f alineatul (1), sau în cazul în care au efectuat operațiunea preconizată, astfel cum se menționează la articolul respectiv, în pofida opoziției autorităților competente. Măsurile respective pot consta în interdicții, penalități cu titlu cominatoriu și sancțiuni, sub rezerva articolelor 65-72, împotriva membrilor organului de conducere și a administratorilor.

CAPITOLUL 5

Fuziuni și divizări

Articolul 27j
Definiții

În sensul prezentului capitol, se aplică următoarele definiții:

(a) «fuziune» înseamnă oricare dintre următoarele operațiuni prin care:

(i) una sau multe societăți comerciale care, ca urmare a dizolvării fără intrare în lichidare, își transferă toate activele și pasivele sau părți ale acestora unei alte societăți comerciale existente, în schimbul emiterii către propriii asociați a unor titluri de valoare sau acțiuni reprezentând capitalul celeilalte societăți comerciale și, după caz, în schimbul unei plăți în numerar care nu depășește 10 % din valoarea nominală (cu excepția cazului în care legislația națională aplicabilă prevede altfel) sau, în absența unei valori nominale, din valoarea contabilă nominală a titlurilor de valoare sau acțiunilor respective;

(ii) una sau mai multe societăți își transferă, ca urmare a dizolvării fără intrare în lichidare, toate activele și pasivele sau părți ale acestora unei alte societăți existente –societatea absorbantă, fără emiterea de noi acțiuni de către societatea absorbantă, cu condiția ca o persoană să dețină direct sau indirect totalitatea acțiunilor societăților care fuzionează sau cu condiția ca asociații societăților care fuzionează să dețină titlurile de valoare și acțiunile în aceeași proporție în toate societățile care fuzionează;

(iii) două sau multe societăți comerciale care, ca urmare a dizolvării fără intrare în lichidare, își transferă toate activele și pasivele sau părți ale acestora unei societăți comerciale pe care o constituie, în schimbul emiterii către propriii asociați a unor titluri de valoare sau acțiuni reprezentând capitalul noii societăți comerciale și, după caz, în schimbul unei plăți în numerar care nu depășește 10 % din valoarea nominală (cu excepția cazului în care legislația națională aplicabilă prevede altfel) sau, în absența unei valori nominale, din valoarea contabilă nominală a titlurilor de valoare sau acțiunilor respective;

(iv) o societate comercială care, ca urmare a dizolvării fără intrare în lichidare, își transferă toate activele și pasivele sau părți ale acestora către societatea care deține toate titlurile de valoare sau acțiunile reprezentând capitalul său.

(b) «divizare» înseamnă oricare dintre următoarele operațiuni:

(i) o operațiune prin care, după dizolvarea fără intrare în lichidare, o societate comercială își transferă toate activele și pasivele mai multor societăți comerciale, în schimbul alocării, către acționarii societății comerciale care face obiectul divizării, de acțiuni la societățile comerciale care primesc contribuții ca urmare a divizării și, după caz, în schimbul unei plăți în numerar care nu depășește 10 % din valoarea nominală (cu excepția cazului în care legislația națională aplicabilă prevede altfel) sau, în absența unei valori nominale, din valoarea contabilă nominală a titlurilor de valoare sau acțiunilor respective;

(ii) o operațiune prin care, după dizolvarea fără intrare în lichidare, o societate comercială își transferă toate activele și pasivele mai multor societăți comerciale nou-create, în schimbul alocării, către acționarii societății comerciale care face obiectul divizării, de acțiuni la societățile comerciale destinatare și, după caz, în schimbul unei plăți în numerar care nu depășește 10 % din valoarea nominală (cu excepția cazului în care legislația națională aplicabilă prevede altfel) sau, în absența unei valori nominale, din valoarea contabilă nominală a titlurilor de valoare sau acțiunilor respective;

(iii) o operațiune care constă într-o combinație de operațiuni descrise la punctele (i) și (ii);

(iv) o operațiune prin care o societate comercială care face obiectul divizării își transferă o parte din active și pasive mai multor societăți comerciale destinatare, în schimbul emiterii, către acționarii societății comerciale care face obiectul divizării, de acțiuni la societățile comerciale destinatare, la societatea care face obiectul divizării sau atât la societățile comerciale destinatare, cât și la societatea care face obiectul divizării și, după caz, în schimbul unei plăți în numerar care nu depășește 10 % din valoarea nominală (cu excepția cazului în care legislația națională aplicabilă prevede altfel) sau, în absența unei valori nominale, din valoarea contabilă nominală a titlurilor de valoare sau acțiunilor respective;

(v) o operațiune prin care o societate comercială care face obiectul divizării își transferă o parte din active și pasive către una sau mai multe societăți destinatare, în schimbul emiterii, către societatea care face obiectul divizării, de titluri de valoare sau acțiuni la societățile comerciale destinatare.

Articolul 27k

Notificarea și evaluarea fuziunii sau divizării

(1) Statele membre prevăd obligația ca instituțiile, societățile financiare holding mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mixte mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mamă din UE, societățile financiare holding mixte mamă din UE sau alte societăți financiare holding și societăți financiare holding mixte supuse cerinței de solicitare a aprobării în conformitate cu articolul 21a alineatul (1) pe bază subconsolidată («părți interesate financiare») care efectuează o fuziune sau o divizare («operațiunea propusă») să notifice în prealabil finalizarea operațiunii propuse autorităților competente care vor fi responsabile cu

supravegherea entităților rezultate din respectiva operațiune propusă, indicând informațiile relevante, astfel cum sunt specificate la articolul 27l alineatul (4).

În sensul primului paragraf, se consideră că BCE este autoritatea competentă care trebuie notificată și care este responsabilă de evaluare atunci când entitățile rezultate din operațiunea propusă ar îndeplini, pe bază consolidată, oricare dintre următoarele condiții:

(a) valoarea totală a activelor depășește 30 de miliarde EUR;

(b) ponderea totalului activelor în PIB-ul statului membru participant în care entitățile sunt stabilite depășește 20 %, cu excepția cazului în care valoarea totală a activelor este mai mică de 5 miliarde EUR.

În sensul primului paragraf, în cazul în care operațiunea propusă constă într-o divizare, autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea entității care efectuează operațiunea propusă este autoritatea competentă care trebuie notificată și care răspunde de evaluare.

(2) Autoritățile competente confirmă primirea notificării menționate la alineatul (1) sau a informațiilor suplimentare prezentate în conformitate cu alineatul (3) imediat și, în orice caz, în termen de 10 zile lucrătoare de la primirea notificării sau a informațiilor suplimentare.

Atunci când în operațiunea propusă sunt implicate numai părți interesate financiare din cadrul aceluiași grup, autoritățile competente au la dispoziție un termen de cel mult 60 de zile lucrătoare de la data confirmării scrise de primire a notificării și a tuturor documentelor solicitate de statele membre odată cu notificarea în conformitate cu articolul 27l alineatul (5) («termenul de evaluare»), pentru a efectua evaluarea prevăzută la articolul 27l alineatul (1).

În momentul transmiterii confirmării de primire, autoritatea competentă comunică părții interesate financiare data de expirare a termenului de evaluare.

(3) Autoritățile competente pot solicita informații suplimentare care sunt necesare pentru finalizarea evaluării. O astfel de solicitare trebuie făcută în scris, precizându-se informațiile suplimentare necesare.

Atunci când în operațiunea propusă sunt implicate numai părți interesate financiare din cadrul aceluiași grup, autoritățile competente pot solicita informații suplimentare până cel târziu în a cincizecea zi lucrătoare a termenului de evaluare.

Termenul de evaluare se suspendă pe perioada cuprinsă între data solicitării de informații suplimentare de către autoritățile competente și data primirii răspunsului la această solicitare prin care părțile interesate financiare oferă toate informațiile solicitate. Suspendarea nu trebuie să depășească 20 de zile lucrătoare. Orice solicitări suplimentare formulate de autoritățile competente în vederea completării sau clarificării informațiilor furnizate sunt la discreția autorităților competente, dar nu conduc la suspendarea termenului de evaluare.

(4) Prin derogare de la alineatul (3) al treilea paragraf, autoritățile competente pot prelungi suspendarea menționată la alineatul respectiv la cel mult 30 de zile lucrătoare în următoarele cazuri:

(a) entitatea achiziționată este situată sau reglementată într-o țară terță;

(b) pentru a efectua evaluarea prevăzută la articolul 27l alineatul (1) din prezenta directivă, este necesar un schimb de informații cu autoritățile responsabile cu

supravegherea entităților obligate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctele 1 și 2 din Directiva (UE) 2015/849.

(5) Operațiunile propuse nu trebuie finalizate înainte de emiterea unui aviz favorabil de către autoritățile competente.

(6) În termen de două zile lucrătoare de la finalizarea evaluării lor, autoritățile competente emit în scris un aviz pozitiv sau negativ motivat adresat părților interesate financiare. Sub rezerva dreptului intern, la cererea părților interesate financiare, se poate pune la dispoziția publicului o motivare corespunzătoare a avizului. Chiar dacă partea interesată financiară nu a formulat o cerere în acest sens, aceasta nu împiedică un stat membru să permită autorității competente să publice respectivele informații.

Părțile interesate financiare transmit avizul motivat, emis de autoritățile lor competente în temeiul primului paragraf, autorităților responsabile, în temeiul dreptului intern, cu examinarea operațiunii propuse.

(7) Atunci când în operațiunea propusă sunt implicate numai părți interesate financiare din cadrul aceluiași grup, iar autoritățile competente nu se opun în scris operațiunii propuse în termenul de evaluare, se consideră că avizul este pozitiv.

(8) Avizul pozitiv emis de autoritatea competentă poate fi limitat în timp.

(9) Statele membre nu trebuie să impună cerințe referitoare la notificare și aprobare, astfel cum se descrie în prezentul capitol, care sunt mai stricte decât cele prevăzute în prezentul capitol.

(10) Prezentul capitol nu aduce atingere aplicării Regulamentului (CE) nr. 139/2004 al Consiliului*[8] și Directivei (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului.

(11) Evaluarea în temeiul articolului 27k alineatul (1) nu se efectuează în cazul în care operațiunea propusă necesită o autorizație în conformitate cu articolul 8 sau o aprobare în conformitate cu articolul 21a.

_____

*[8] Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi [Regulamentul (CE) privind concentrările economice].

Articolul 27l

Criterii de evaluare

(1) Atunci când examinează notificarea prevăzută la articolul 27k alineatul (1) și informațiile menționate la articolul 27k alineatul (3), pentru a se asigura de soliditatea profilului prudențial al părților interesate financiare după finalizarea operațiunii propuse și, în particular, pentru a acoperi riscurile la care partea interesată financiară este sau ar putea fi expusă în cursul operațiunii propuse și riscurile la care ar putea fi expusă partea interesată financiară în urma operațiunii propuse, autoritățile competente evaluează operațiunea propusă în conformitate cu următoarele criterii:

(a) reputația entităților implicate în operațiunea propusă;

(b) reputația suficient de bună și cunoștințele, aptitudinile și experiența suficiente, astfel cum se menționează la articolul 91 alineatul (1), ale oricărui membru al

organului de conducere care va conduce activitatea părții interesate financiare rezultată din operațiunea propusă;

(c) soliditatea financiară a entităților implicate în operațiunea propusă, în special în ceea ce privește tipul de activitate desfășurată și prevăzută a se desfășura pentru partea interesată financiară rezultată din operațiunea propusă;

(d) dacă entitatea rezultată din operațiunea propusă va putea respecta și continua să respecte cerințele prudențiale prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, în alte acte ale dreptului Uniunii, în particular Directivele 2002/87/CE și 2009/110/CE;

(e) dacă planul de punere în aplicare al operațiunii propuse este realist, solid și eficient din punct de vedere prudențial;

(f) dacă există motive rezonabile de a suspecta că o faptă sau o tentativă de spălare de bani ori de finanțare a terorismului în sensul articolului 1 din Directiva (UE) 2015/849 a fost sau este săvârșită în legătură cu operațiunea propusă sau că operațiunea propusă ar putea face să crească un astfel de risc.

Planul de punere în aplicare menționat la litera (d) trebuie monitorizat în mod corespunzător de autoritatea competentă până la finalizarea operațiunii propuse.

(2) În scopul evaluării criteriului prevăzut la alineatul (1) litera (f), autoritățile competente trebuie să consulte, în contextul verificărilor lor, autoritățile care au competențe de supraveghere a întreprinderilor în temeiul Directivei (UE) 2015/849.

(3) Autoritățile competente pot emite un aviz negativ cu privire la operațiunea propusă numai în cazul în care nu sunt întrunite criteriile prevăzute la alineatul (1) sau în cazul în care informațiile furnizate de partea interesată financiară sunt incomplete în pofida unei cereri formulate în conformitate cu articolul 27k.

În ceea ce privește criteriul prevăzut la alineatul (1) litera (f), o obiecție scrisă formulată de autoritățile care au competențe de supraveghere a întreprinderilor în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 constituie un motiv rezonabil pentru un aviz negativ.

(4) Statele membre nu permit autorităților lor competente să examineze operațiunea propusă din perspectiva necesităților economice ale pieței.

(5) Statele membre trebuie să publice o listă a informațiilor necesare pentru efectuarea evaluării menționate la articolul 27k alineatul (1) și care trebuie furnizate autorităților competente în momentul notificării prevăzute la articolul respectiv. Informațiile solicitate trebuie să fie proporționale și adecvate operațiunii propuse. Statele membre nu solicită informații care nu prezintă relevanță pentru o evaluare prudențială.

Articolul 27m

Cooperarea dintre autoritățile competente

(1) Autoritățile competente relevante se consultă reciproc atunci când efectuează evaluarea menționată la articolul 27l, în cazul în care, pe lângă partea interesată financiară, în operațiunea propusă sunt implicate entități care se încadrează în una dintre următoarele categorii:

(a) o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o firmă de investiții sau o societate de administrare în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE («societate de

administrare a OPCVM») autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție;

(b) o întreprindere-mamă a unei instituții de credit, a unei întreprinderi de asigurare, a unei întreprinderi de reasigurare, a unei firme de investiții sau a unei societăți de administrare a OPCVM autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție;

(c) o persoană juridică ce controlează o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o firmă de investiții sau o societate de administrare a OPCVM autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție.

(2) Autoritățile competente își furnizează reciproc, fără întârzieri nejustificate, orice informații care sunt relevante pentru evaluare. Astfel, autoritățile competente își comunică, la cerere, orice informație relevantă și, din proprie inițiativă, orice informație esențială. În decizia autorității competente a părții interesate financiare se indică orice opinii sau rezerve exprimate de autoritatea competentă care supraveghează una sau mai multe dintre entitățile enumerate mai sus și implicate în operațiunea propusă.

(3) Autoritățile competente depun eforturi pentru a-și coordona evaluările și a asigura coerența avizelor lor și indică în avizele lor orice opinii sau rezerve formulate de autoritatea competentă care supraveghează alte părți interesate financiare.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în scopul stabilirii unor proceduri, formulare și modele comune pentru procesul de consultare între autoritățile competente relevante, astfel cum se menționează la prezentul articol.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la [OP: a se introduce data = 18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 27n

Obligații de informare și sancțiuni

Statele membre prevăd obligativitatea luării de către autoritățile competente a măsurilor care se impun în cazul în care părțile interesate financiare nu notifică în prealabil operațiunea propusă, în conformitate cu articolul 27k alineatul (1), sau în cazul în care au efectuat operațiunea propusă, astfel cum se menționează la articolul respectiv, în lipsa avizului pozitiv prealabil al autorităților competente. Măsurile respective pot consta în interdicții, penalități cu titlu cominatoriu, sancțiuni, sub rezerva articolelor 65-72, împotriva membrilor organului de conducere și a administratorilor părților interesate financiare sau împotriva entității rezultată din operațiunea propusă.”

(8) Titlul VI se înlocuiește cu următorul text:

„TITLUL VI
SUPRAVEGHEREA PRUDENȚIALĂ A SUCURSALELOR

ENTITĂȚILOR DIN ȚĂRI TERȚE ȘI RELAȚIILE CU ȚĂRILE TERȚE

CAPITOLUL 1

Supravegherea prudențială a sucursalelor entităților din țări terțe

SECȚIUNEA I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 47
Domeniu de aplicare și definiții

(1) Prezentul capitol stabilește normele privind desfășurarea într-un stat membru:

(a) a oricăreia dintre activitățile enumerate în anexa I la prezenta directivă de către o întreprindere stabilită într-o țară terță;

(b) a activităților menționate la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 de către o întreprindere stabilită într-o țară terță care îndeplinește oricare dintre criteriile prevăzute la punctele (i)-(iii) de la litera respectivă.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), în cazul în care întreprinderea din țara terță nu este o instituție de credit sau o întreprindere care îndeplinește criteriile de la alineatul (1) litera (b), desfășurarea oricăreia dintre activitățile enumerate la punctele 4, 5 și 7-15 din anexa I la prezenta directivă de către întreprinderea respectivă într-un stat membru intră sub incidența titlului II capitolul IV din Directiva 2014/65/UE.

(3) În sensul prezentului titlu, se aplică următoarele definiții:

(a) «sucursală a unei entități dintr-o țară terță» înseamnă o sucursală înființată într-un stat membru:

(i) fie de o întreprindere care își are sediul central într-o țară terță, în scopul desfășurării oricăreia dintre activitățile menționate la alineatul (1);

(ii) fie de o instituție de credit care își are sediul central într-o țară terță;

(b) «Întreprindere principală»” înseamnă întreprinderea cu sediul central într-o țară terță care a înființat o sucursală a unei entități dintr-o țară terță într-un stat membru, precum și întreprinderile-mamă intermediare și întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang ale acestei întreprinderi, după caz.

Articolul 48
Interzicerea discriminării

Statele membre nu aplică în cazul sucursalelor entităților din țări terțe, atunci când acestea își încep sau își continuă activitatea, dispoziții care au ca rezultat un tratament mai favorabil decât cel acordat sucursalelor instituțiilor care își au sediul central într-un alt stat membru al Uniunii Europene.

Articolul 48a

Clasificarea sucursalelor entităților din țări terțe

(1) Statele membre clasifică sucursalele entităților din țări terțe în clasa 1 în cazul în care sucursalele respective îndeplinesc oricare dintre următoarele condiții:

(a) valoarea totală a activelor contabilizate în statul membru de sucursala entității dintr-o țară terță, astfel cum a fost raportată pentru perioada de raportare anuală imediat precedentă în conformitate cu secțiunea II subsecțiunea 4, este egală cu 5 miliarde EUR sau mai mare de 5 miliarde EUR;

(b) activitățile autorizate ale sucursalei unei entități dintr-o țară terță includ preluarea de depozite și alte fonduri rambursabile de la clienții de retail;

(c) sucursala unei entități dintr-o țară terță nu este o sucursală calificată a unei entități dintr-o țară terță în conformitate cu articolul 48b.

(2) Statele membre clasifică sucursalele entităților din țări terțe care nu îndeplinesc niciuna dintre condițiile prevăzute la alineatul (1) în clasa 2.

(3) Autoritățile competente actualizează clasificarea sucursalelor entităților din țări terțe după cum urmează:

(a) în cazul în care o sucursală a unei entități dintr-o țară terță din clasa 1 nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la alineatul (1), sucursala respectivă este considerată imediat ca fiind în clasa 2;

(b) în cazul în care o sucursală a unei entități dintr-o țară terță din clasa 2 începe să îndeplinească una dintre condițiile prevăzute la alineatul (1), sucursala respectivă este considerată ca aparținând clasei 1 numai după o perioadă de trei luni de la data la care a început să îndeplinească condițiile respective.

Articolul 48b

Condiții pentru «sucursalele calificate ale entităților din țări terțe»

(1) În cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții în legătură cu o sucursală a unei entități dintr-o țară terță, sucursala respectivă este considerată «sucursală calificată a unei entități dintr-o țară terță» în sensul prezentului titlu:

(a) întreprinderea principală a sucursalei unei entități dintr-o țară terță este stabilită într-o țară care aplică standarde prudențiale și un regim de supraveghere în conformitate cu cadrul de reglementare bancară al țării terțe care sunt cel puțin echivalente cu prezenta directivă și cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) autoritățile responsabile cu supravegherea întreprinderii principale a sucursalei unei entități dintr-o țară terță fac obiectul unor cerințe de confidențialitate care sunt cel puțin echivalente cu cerințele prevăzute în titlul VII capitolul 1 secțiunea II din prezenta directivă;

(c) țara în care este stabilită întreprinderea principală a sucursalei unei entități dintr-o țară terță nu este considerată țară terță cu risc ridicat care are deficiențe strategice în regimul său de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, în conformitate cu articolul 9 din Directiva (UE) 2015/849.

(2) Comisia poate adopta, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, decizii prin care să stabilească dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b) de la prezentul articol în ceea ce privește cadrul de reglementare

bancară al unei țări terțe. În acest scop, Comisia respectă procedura de examinare menționată la articolul 464 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(3) Înainte de adoptarea deciziei menționate la alineatul (2), Comisia poate solicita asistența ABE în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a efectua o evaluare a cadrului de reglementare bancară al țării terțe relevante și a cerințelor de confidențialitate și pentru a emite un raport privind conformitatea cadrului respectiv cu condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b) din prezentul articol. ABE publică rezultatele evaluării sale pe site-ul său web.

(4) ABE ține un registru public al țărilor terțe și al autorităților din țările terțe care îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (1).

(5) Atunci când primesc o cerere de autorizare în conformitate cu articolul 48c, autoritățile competente evaluează condițiile prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol și la articolul 48a pentru a clasifica sucursala unei entități dintr-o țară terță în clasa 1 sau în clasa 2. În cazul în care țara terță relevantă nu este înscrisă în registrul menționat la alineatul (4) de la prezentul articol, autoritatea competentă solicită Comisiei să evalueze cadrul de reglementare bancară al țării terțe și cerințele de confidențialitate în sensul alineatului (2) de la prezentul articol, sub rezerva îndeplinirii condiției menționate la alineatul (1) litera (c) de la prezentul articol. Autoritatea competentă clasifică sucursala unei entități dintr-o țară terță în clasa 1 în așteptarea adoptării de către Comisie a unei decizii în conformitate cu alineatul (2) de la prezentul articol.

SECȚIUNEA II

CERINȚE DE AUTORIZARE ȘI DE REGLEMENTARE

SUBSECȚIUNEA 1
CERINȚE DE AUTORIZARE

Articolul 48c

Condiții pentru autorizarea sucursalelor entităților din țări terțe

(1) Statele membre impun obligația ca întreprinderile din țări terțe să înființeze o sucursală pe teritoriul lor înainte de a începe activitățile menționate la articolul 47 alineatul (1). Înființarea unei sucursale a unei entități dintr-o țară terță trebuie să facă obiectul unei autorizări prealabile în conformitate cu prezentul capitol.

(2) Statele membre impun obligația ca cererile de autorizare ale sucursalelor entităților din țări terțe să fie însoțite de un program de activitate care să descrie activitățile prevăzute, activitățile care urmează să fie desfășurate dintre cele menționate la articolul 47 alineatul (1) și organizarea structurală, precum și controalele riscurilor efectuate de sucursală în statul membru relevant, în conformitate cu articolul 48h.

(3) Sucursalele entităților din țări terțe sunt autorizate numai în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) sucursala entității dintr-o țară terță îndeplinește cerințele minime de reglementare prevăzute în subsecțiunea 2;

(b) activitățile pentru care întreprinderea principală solicită autorizarea în statul membru intră în sfera autorizației pe care o deține respectiva întreprindere principală în țara terță în care este stabilită și supusă supravegherii;

(c) autoritatea de supraveghere a întreprinderii principale din țara terță a fost notificată cu privire la cererea de înființare a unei sucursale în statul membru și la documentele însoțitoare menționate la alineatul (2);

(d) autorizația prevede că sucursala unei entități dintr-o țară terță poate desfășura activitățile autorizate numai în statul membru în care este stabilită și interzice în mod expres sucursalei unei entități dintr-o țară terță să ofere sau să desfășoare aceleași activități în alte state membre, la nivel transfrontalier;

(e) în scopul exercitării funcțiilor sale de supraveghere, autoritatea competentă poate să acceseze toate informațiile necesare privind întreprinderea principală a sucursalei unei entități dintr-o țară terță de la autoritățile de supraveghere ale acesteia și să își coordoneze în mod eficace activitățile de supraveghere cu cele ale autorităților de supraveghere ale țării terțe, în special în perioade de criză sau de dificultăți financiare care afectează întreprinderea principală, grupul acesteia sau sistemul financiar al țării terțe;

(f) nu există motive rezonabile pentru a suspecta că sucursala unei entități dintr-o țară terță ar fi utilizată pentru a săvârși sau a facilita săvârșirea faptei de spălare de bani, în sensul articolului 1 punctul 3 din Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, ori a faptei de finanțare a terorismului, astfel cum este definită la articolul 1 punctul 5 din directiva respectivă.

În sensul literei (e) de la prezentul alineat, autoritățile competente depun eforturi pentru a utiliza modelele de acorduri administrative elaborate de ABE în conformitate cu articolul 33 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(4) Pentru a evalua dacă este îndeplinită condiția prevăzută la alineatul (3) litera (f), autoritățile competente consultă autoritatea responsabilă cu supravegherea combaterii spălării banilor din statul membru în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 și obțin confirmarea scrisă a îndeplinirii condiției înainte de a acorda autorizarea sucursalei unei entități dintr-o țară terță.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza mai detaliat:

(a) informațiile care trebuie furnizate autorităților competente în momentul în care sucursala unei entități dintr-o țară terță depune cererea de autorizare, inclusiv programul de activitate și organizarea structurală și mecanismele de guvernanță prevăzute la alineatul (2);

(b) procedura de autorizare a sucursalei unei entități dintr-o țară terță, precum și formularele și modelele standard pentru furnizarea informațiilor menționate la litera (a) de la prezentul alineat;

(c) condițiile de autorizare menționate la alineatul (3).

ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare până la [OP: a se introduce data = 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la prezentul alineat, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 48d

Condiții pentru refuzarea sau retragerea autorizației unei sucursale a unei entități dintr-o țară terță

(1) Statele membre prevăd cel puțin următoarele condiții pentru refuzarea sau retragerea autorizației unei sucursale a unei entități dintr-o țară terță:

(a) sucursala unei entități dintr-o țară terță nu îndeplinește cerințele de autorizare prevăzute la articolul 48c sau în legislația națională;

(b) întreprinderea principală sau grupul unei sucursale a unei entități dintr-o țară terță nu îndeplinește cerințele prudențiale care li se aplică în temeiul legislației țării terțe sau există motive întemeiate pentru a suspecta că nu îndeplinesc sau că vor încălca cerințele respective în următoarele 12 luni.

În sensul literei (b) de la prezentul alineat, sucursalele entităților din țări terțe transmit cu promptitudine o notificare autorităților lor competente, în cazul în care au survenit circumstanțele menționate la litera respectivă.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), autoritățile competente pot retrage autorizația acordată unei sucursale a unei entități dintr-o țară terță în cazul în care este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții:

(a) sucursala unei entități dintr-o țară terță nu utilizează autorizația în termen de 12 luni, renunță în mod expres la aceasta sau își încetează activitatea pe o perioadă mai mare de șase luni, cu excepția cazului în care statul membru respectiv prevede că în astfel de situații autorizația expiră;

(b) sucursala unei entități dintr-o țară terță a obținut autorizația pe baza unor informații false sau prin orice alt mijloc ilegal;

(c) sucursala unei entități dintr-o țară terță nu mai îndeplinește condițiile sau cerințele suplimentare care au stat la baza acordării autorizației;

(d) sucursala unei entități dintr-o țară terță este susceptibilă de a nu-și putea onora obligațiile față de creditori și, în particular, nu mai prezintă garanții pentru activele încredințate ei de către deponenții săi;

(e) sucursala unei entități dintr-o țară terță se încadrează în una dintre situațiile pentru care dreptul intern prevede retragerea autorizației;

(f) sucursala unei entități dintr-o țară terță comite una dintre încălcările menționate la articolul 67 alineatul (1);

(g) există motive rezonabile de a suspecta că se săvârșește sau s-a săvârșit o faptă sau o tentativă de spălare de bani ori de finanțare a terorismului în legătură cu sucursala unei entități dintr-o țară terță, cu întreprinderea principală sau cu grupul acesteia sau că există un risc crescut de săvârșire a faptei sau a tentativei de spălare a banilor ori de finanțare a terorismului în legătură cu sucursala unei entități dintr-o țară terță, cu întreprinderea principală sau cu grupul acesteia.

(3) Pentru a evalua dacă este îndeplinită condiția prevăzută la alineatul (2) litera (g), autoritățile competente consultă autoritatea responsabilă cu supravegherea combaterii spălării banilor din statul membru în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) condițiile prevăzute la alineatele (1) și (2) pentru refuzarea sau retragerea autorizației unei sucursale a unei entități dintr-o țară terță;

(b) procedura de retragere a autorizației sucursalei unei entități dintr-o țară terță;

(c) conținutul și procesul notificării către autoritățile competente menționate la alineatul (1) ultimul paragraf de la prezentul articol.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la prezentul alineat, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

SUBSECȚIUNEA 2
CERINȚE MINIME DE REGLEMENTARE

Articolul 48e

Cerința privind capitalul de dotare

(1) Fără a aduce atingere altor cerințe de capital aplicabile în conformitate cu dreptul intern, statele membre prevăd obligația sucursalelor entităților din țări terțe de a menține în permanență un capital minim de dotare care să fie cel puțin egal cu:

(a) 1 % din datoriile medii ale sucursalei, astfel cum au fost raportate pentru cele trei perioade anuale de raportare imediat precedente în conformitate cu subsecțiunea 4, sub rezerva a minimum 10 milioane EUR, în cazul sucursalelor entităților din țări terțe din clasa 1;

(b) 5 milioane EUR, în cazul sucursalelor entităților din țări terțe din clasa 2.

(2) Sucursalele entităților din țări terțe trebuie să întrunească cerința privind capitalul minim de dotare menționată la alineatul (1) cu active sub forma oricărora dintre următoarele:

(a) numerar sau instrumente asimilate numerarului;

(b) titluri de datorie emise de administrații centrale sau bănci centrale ale statelor membre ale Uniunii sau

(c) orice alt instrument care este la dispoziția sucursalei unei entități dintr-o țară terță pentru o utilizare nerestricționată și imediată cu scopul de a acoperi riscuri sau pierderi de îndată ce acestea apar.

(3) Statele membre prevăd obligația ca sucursalele entităților din țări terțe să depoziteze instrumentele de capital de dotare menționate la alineatul (2) într-un cont escrow deschis la o instituție de credit din statul membru în care sucursala este autorizată sau, în cazul în care dreptul intern permite acest lucru, la banca centrală a statului membru. Instrumentele de capital de dotare depozitate în contul escrow se gajează sau se cesionează cu titlu de garanție în favoarea autorității de rezoluție pentru a garanta creanțele creditorilor sucursalei unei entități dintr-o țară terță. Statele membre stabilesc norme pentru a acorda autorității de rezoluție competența de a acționa în capacitate fiduciară în beneficiul creditorilor respectivi în sensul prezentului articol și al articolului 48g.

(4) ABE emite ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a preciza cerința prevăzută la alineatul (2) litera (c) de la prezentul articol în ceea ce privește instrumentele care sunt disponibile pentru utilizare nerestricționată și imediată cu scopul de a acoperi riscuri sau pierderi de îndată ce acestea apar. ABE emite respectivele ghiduri până la [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Articolul 48f

Cerințe de lichiditate

(1) Fără a aduce atingere altor cerințe de lichiditate aplicabile în conformitate cu dreptul intern, statele membre impun cel puțin obligația ca sucursalele entităților din țări terțe să mențină în permanență un volum de active negrevate de sarcini și lichide suficient pentru a acoperi ieșirile de lichidități pe o perioadă de cel puțin 30 de zile.

(2) În sensul alineatului (1), statele membre impun obligația ca sucursalele entităților din țări terțe din clasa 1 să respecte cerința de acoperire a necesarului de lichiditate prevăzută în partea a șasea titlul I din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Regulamentul delegat (UE) 2015/61 al Comisiei[*9].

(3) Statele membre prevăd obligația ca sucursalele entităților din țări terțe să depoziteze activele lichide deținute în vederea respectării prezentului articol într-un cont escrow deschis la o instituție de credit din statul membru în care sucursala este autorizată sau, în cazul în care dreptul intern permite acest lucru, la banca centrală a statului membru. Activele lichide depozitate în contul escrow se gajează sau se cesionează cu titlu de garanție în favoarea autorității de rezoluție pentru a garanta creanțele creditorilor sucursalei unei entități dintr-o țară terță. Statele membre stabilesc norme pentru a acorda autorității de rezoluție competența de a acționa în capacitate fiduciară în beneficiul creditorilor respectivi în sensul prezentului articol și al articolului 48g.

(4) Autoritățile competente pot acorda o derogare de la cerința de lichiditate prevăzută la prezentul articol pentru sucursalele calificate ale entităților din țări terțe.

[*9] Regulamentul delegat (UE) 2015/61 al Comisiei din 10 octombrie 2014 de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește cerința de acoperire a necesarului de lichiditate pentru instituțiile de credit (JO L 11, 17.1.2015, p. 1).

Articolul 48g

Insolvența și rezoluția sucursalelor entităților din țări terțe

(1) Statele membre se asigură că, în eventualitatea insolvenței sau rezoluției unei sucursale a unei entități dintr-o țară terță în temeiul articolului 96 din Directiva 2014/59/UE, autoritățile de rezoluție sunt învestite cu competența și autoritatea juridică de a executa garanția creată asupra activelor lichide și instrumentelor de capital de dotare deținute în contul escrow în temeiul articolului 48e alineatul (3) și al articolului 48f alineatul (3) din prezenta directivă. Atunci când tratează respectivele active lichide și instrumente de capital de dotare în urma executării garanției, autoritățile de rezoluție țin seama de normele naționale existente, precum și de competențele de supraveghere și judiciare și asigură o coordonare adecvată cu autoritățile administrative sau judiciare naționale, în

conformitate cu legislația națională în materie de insolvență și cu principiile prevăzute la articolul 96 din Directiva 2014/59/UE, după caz.

(2) Orice excedent de active lichide sau de instrumente de capital de dotare deținute în contul escrow și neutilizate în conformitate cu alineatul (1) se tratează în conformitate cu legislația națională aplicabilă.

Articolul 48h
Guvernanță internă și controalele riscurilor

(1) Statele membre prevăd obligația sucursalelor entităților din țări terțe de a avea cel puțin două persoane care să conducă efectiv activitatea în statul membru, sub rezerva aprobării prealabile de către autoritățile competente. Persoanele respective trebuie să aibă o bună reputație și să posede suficiente cunoștințe, competențe și experiență și să dedice suficient timp pentru îndeplinirea sarcinilor lor.

(2) Statele membre impun sucursalelor entităților din țări terțe din clasa 1 obligația de a respecta articolele 74 și 75 și articolul 76 alineatul (5). Autoritățile competente pot solicita sucursalelor entităților din țări terțe să înființeze un comitet local de gestionare care să asigure o guvernanță adecvată a sucursalei.

(3) Statele membre impun sucursalelor entităților din țări terțe din clasa 2 obligația de a respecta articolele 74 și 75 și de a avea funcții de control intern, astfel cum se prevede la articolul 76 alineatul (5) primul, al doilea și al treilea paragraf.

În funcție de dimensiunea lor, organizarea internă și natura, sfera și complexitatea activităților lor, autoritățile competente pot prevedea obligația sucursalelor entităților din țări terțe din clasa 2 de a numi coordonatori ai funcțiilor de control intern, astfel cum se prevede la articolul 76 alineatul (5) al patrulea și al cincilea paragraf.

(4) Statele membre impun sucursalelor entităților din țări terțe obligația de a institui linii de raportare către organul de conducere al întreprinderii principale care să acopere toate riscurile semnificative, politicile de gestionare a riscurilor și modificările acestora și de a dispune de sisteme și controale TIC adecvate care să asigure respectarea în mod corespunzător a politicilor.

(5) Statele membre impun sucursalelor entităților din țări terțe obligația de a monitoriza și gestiona acordurile de externalizare și de a se asigura că autoritățile lor competente au acces deplin la toate informațiile de care au nevoie pentru a-și îndeplini funcția de supraveghere.

(6) Statele membre impun sucursalelor entităților din țări terțe care efectuează operațiuni *back-to-back* sau intragrup obligația de a dispune de resurse adecvate pentru a identifica și a gestiona în mod corespunzător propriul risc de credit al contrapărții în cazul în care riscurile semnificative asociate activelor contabilizate de sucursala unei entități dintr-o țară terță sunt transferate contrapărții.

(7) În cazul în care întreprinderii principale îi sunt delegate funcții critice sau importante, autoritățile competente responsabile cu supravegherea sucursalelor entităților din țări terțe trebuie să aibă acces la toate informațiile de care au nevoie pentru a-și îndeplini funcția de supraveghere.

(8) Autoritățile competente prevăd obligația ca o parte terță independentă să evalueze periodic punerea în aplicare și respectarea continuă a cerințelor prevăzute la prezentul articol și să transmită autorității competente un raport care să includă constatările și concluziile sale.

(9) ABE emite ghiduri, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu privire la aplicarea, în cazul sucursalelor entităților din țări terțe, a cadrului, proceselor și mecanismelor menționate la articolul 74 alineatul (1), ținând seama de articolul 74 alineatul (2), și cu privire la aplicarea, în cazul sucursalelor entităților din țări terțe, a articolului 75 și a articolului 76 alineatul (5), până la [OP: a se introduce data = 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Articolul 48i

Cerințe de contabilizare

(1) Statele membre prevăd obligația ca sucursalele entităților din țări terțe să țină un registru care să le permită sucursalelor respective să urmărească și să țină o evidență cuprinzătoare și precisă a tuturor activelor și pasivelor asociate activităților desfășurate de sucursala unei entități dintr-o țară terță în statul membru respectiv și să gestioneze activele și pasivele respective în mod autonom în cadrul sucursalei. Registrul trebuie să furnizeze informații suficiente cu privire la riscurile generate de sucursala entității dintr-o țară terță și cu privire la modul în care acestea sunt gestionate.

(2) Statele membre prevăd obligația ca sucursalele entităților din țări terțe să elaboreze politici privind modalitățile de contabilizare pentru gestionarea registrului menționat la alineatul (1) în scopurile prevăzute la alineatul respectiv. Politicile respective trebuie să fie documentate și validate de organismul de conducere relevant al întreprinderii principale al sucursalei entității din țara terță. Documentul de politică menționat la prezentul alineat trebuie să ofere o justificare clară a modalităților de contabilizare și să stabilească în ce fel modalitățile respective se aliniază la strategia de afaceri a sucursalei unei entități dintr-o țară terță.

(3) Autoritățile competente prevăd obligația de a pregăti în mod periodic un aviz scris și motivat independent cu privire la punerea în aplicare și respectarea continuă a cerințelor prevăzute la prezentul articol și de a transmite autorității competente avizul respectiv, împreună cu constatările și concluziile stabilite în aviz.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza modalitățile de contabilizare pe care sucursalele entităților din țări terțe trebuie să le aplice în sensul prezentului articol, în special în ceea ce privește:

(a) metodologia care trebuie utilizată de o sucursală a unei entități dintr-o țară terță pentru a identifica și a păstra evidențe cuprinzătoare și precise ale activelor și pasivelor asociate activităților desfășurate în statul membru de o sucursală a unei entități dintr-o țară terță și

(b) tratamentul specific pentru identificarea și ținerea unei evidențe a activelor și pasivelor inițiate de o sucursală a unei entități dintr-o țară terță și contabilizate sau deținute la distanță la alte sucursale sau filiale ale aceluiași grup în numele sau în beneficiul sucursalei inițiatoare a unei entități dintr-o țară terță.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la [OP: a se introduce data = 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

SUBSECȚIUNEA 3
COMPETENȚA DE A SOLICITA AUTORIZAREA ÎN TEMEIUL TITLULUI III ȘI CERINȚELE PRIVIND SUCURSALELE DE IMPORTANȚĂ SISTEMICĂ

Articolul 48j

Competența de a impune instituirea unei filiale

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente au competența de a impune obligația sucursalelor entităților din țări terțe de a solicita autorizația prevăzută la titlul III capitolul 1 cel puțin în cazul în care:

(a) sucursala unei entități dintr-o țară terță a desfășurat în trecut sau desfășoară în prezent activități interconectate cu alte sucursale ale unor entități din țări terțe sau cu instituții-filiale din cadrul același grup ori a desfășurat în trecut sau desfășoară în prezent una dintre activitățile menționate la articolul 47 alineatul (1) cu clienți sau contrapărți din alte state membre, încălcând normele pieței interne sau

(b) sucursala unei entități dintr-o țară terță întrunește indicatorii de importanță sistemică menționați la articolul 131 alineatul (3) și prezintă un risc semnificativ la adresa stabilității financiare a Uniunii sau a statului membru în care este stabilită.

(2) Înainte de a lua decizia menționată la alineatul (1), autoritățile competente consultă autoritățile competente din statele membre în care grupul relevant dintr-o țară terță are alte sucursale și instituții-filiale.

În caz de dezacord, autoritățile competente ale grupului dintr-o țară terță din alte state membre pot sesiza ABE în vederea medierii în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. ABE ia o decizie în termen de o lună de la data sesizării, iar autoritatea competentă a sucursalei unei entități dintr-o țară terță relevante se abține de la luarea unei decizii în acest interval de timp.

Autoritatea competentă a sucursalei unei entități dintr-o țară terță relevante adoptă decizia menționată la alineatul (1) în conformitate cu decizia ABE.

(3) Înainte de a impune cerința prevăzută la prezentul articol unei sucursale a unei entități dintr-o țară terță în conformitate cu alineatul (1) litera (a), autoritatea competentă solicită ABE să emită o recomandare în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 cu privire la interpretarea literei respective în ceea ce privește respectiva sucursală a unei entități dintr-o țară terță.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza indicatorii de importanță sistemică menționați la articolul 131 alineatul (3) în ceea ce privește sucursalele entităților din țări terțe în sensul alineatului (1) litera (b) de la prezentul articol și al articolului 48k. ABE are în vedere următoarele elemente:

(a) tipurile de activități și servicii prestate și operațiunile desfășurate de sucursala unei entități dintr-o țară terță și, în special, dacă acea sucursală prestează respectivele activități și servicii și desfășoară respectivele operațiuni cu un număr foarte restrâns de clienți sau contrapărți;

(b) complexitatea structurii, a organizării și a modelului de afaceri al sucursalei unei entități dintr-o țară terță;

(c) gradul de interconectare al sucursalei unei entități dintr-o țară terță cu sistemul financiar al Uniunii și al statului membru în care este stabilită;

(d) posibilitatea de substituire a activităților, serviciilor sau operațiunilor desfășurate sau a infrastructurii financiare furnizate de sucursala unei entități dintr-o țară terță;

(e) cota de piață a sucursalei unei entități dintr-o țară terță în Uniune și în statele membre în care este stabilită în ceea ce privește activele bancare totale și în ceea ce privește activitățile și serviciile pe care le furnizează și operațiunile pe care le desfășoară;

(f) impactul probabil pe care l-ar putea avea suspendarea sau închiderea operațiunilor ori a activităților sucursalei unei entități dintr-o țară terță asupra lichidității sistemice sau asupra sistemelor de plată, de compensare și de decontare din Uniune și din statul membru în care este stabilită respectiva sucursală;

(g) impactul probabil pe care l-ar putea avea suspendarea sau închiderea operațiunilor sucursalei unei entități dintr-o țară terță asupra acordurilor de finanțare intragrup sau asupra serviciilor intragrup care acoperă funcții critice în Uniune și în statele membre în care este stabilită respectiva sucursală;

(h) activitatea transfrontalieră a sucursalei unei entități dintr-o țară terță cu întreprinderea principală și cu contrapărți din alte țări terțe;

(i) rolul și importanța sucursalei unei entități dintr-o țară terță pentru activitățile, serviciile și operațiunile grupului dintr-o țară terță în Uniune și în statul membru în care este stabilită respectiva sucursală;

(j) volumul activităților grupului dintr-o țară terță desfășurate prin intermediul sucursalelor unei entități dintr-o țară terță, raportat la activitățile aceluiași grup desfășurate prin intermediul instituțiilor-filială autorizate în Uniune și în statul membru în care sunt stabilite respectivele sucursale;

(k) dacă sucursala unei entități dintr-o țară terță este o sucursală calificată a unei entități dintr-o țară terță în conformitate cu articolul 48b.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 48k

Evaluarea importanței sistemice și cerințe privind sucursalele de importanță sistemică ale entităților din țări terțe

(1) Sucursala sau sucursalele din Uniune ale unei entități dintr-o țară terță care aparțin aceluiași grup dintr-o țară terță fac obiectul evaluării prevăzute la alineatul (2) de la prezentul articol în cazul în care cuantumul agregat al activelor pe care le dețin conform evidențelor lor contabile în Uniune, astfel cum sunt raportate în conformitate cu subsecțiunea 4, este egal cu 30 de miliarde EUR sau mai mare de 30 de miliarde EUR:

(a) în medie pentru cele trei perioade anuale de raportare imediat precedente sau

(b) în valoare absolută, pentru cel puțin trei perioade anuale de raportare în cursul celor cinci perioade anuale de raportare imediat precedente.

(2) Autoritățile competente evaluează dacă sucursalele unei entități dintr-o țară terță menționate la alineatul (1) au importanță sistemică pentru Uniune și pentru statele membre în care sunt stabilite. În acest sens, autoritățile competente evaluează dacă respectivele sucursale ale unei entități dintr-o țară terță îndeplinesc indicatorii de importanță sistemică menționați la articolul 48j alineatul (4) și la articolul 131 alineatul (3).

(3) Evaluarea importanței sistemice menționate la alineatul (2) de la prezentul articol se efectuează de oricare dintre următoarele autorități abilitate:

(a) de supraveghetorul consolidant al grupului relevant dintr-o țară terță, determinat în conformitate cu articolul 111, în cazul în care articolul menționat se aplică respectivului grup dintr-o țară terță în Uniune;

(b) de autoritatea competentă care ar deveni supraveghetorul consolidant al grupului relevant dintr-o țară terță în Uniune în conformitate cu articolul 111, în cazul în care articolul citat nu se aplică respectivului grup, dacă sucursalele entității dintr-o țară terță se tratează ca instituții-filiale;

(c) de autoritatea competentă din statul membru în care grupul dintr-o țară terță are sucursale și instituții-filiale, dacă respectivele sucursale și instituții-filiale se află doar în acel stat membru sau

(d) de ABE în cazul în care, după trei luni de la data începerii perioadei anuale de raportare imediat următoare ultimei perioade anuale de raportare care a declanșat obligația de a efectua evaluarea în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol:

(i) evaluarea nu a fost inițiată de niciuna dintre autoritățile competente menționate la litera (a), (b) sau (c) sau

(ii) autoritatea competentă care ar fi supraveghetorul consolidant în conformitate cu litera (b) nu a fost stabilită.

Autoritățile competente menționate la literele (a) și (b), care acționează în calitate de „autoritate competentă principală”, sau, după caz, ABE efectuează evaluarea în deplină cooperare cu toate autoritățile competente în cauză. Autoritățile competente în cauză acordă asistență și furnizează toate documentele necesare autorității competente principale sau, după caz, ABE. În acest sens, „autorități competente în cauză” înseamnă toate autoritățile responsabile cu supravegherea sucursalelor entităților din țări terțe și a instituțiilor-filiale ale grupului relevant dintr-o țară terță din Uniune.

Înainte de finalizarea evaluării importanței sistemice, autoritatea competentă principală, autoritatea competentă menționată la litera (c) sau, după caz, ABE audiază grupul dintr-o țară terță și stabilește termene rezonabile pentru ca grupul dintr-o țară terță să prezinte documentația și să își facă cunoscute punctele de vedere în scris.

(4) Autoritatea competentă principală finalizează evaluarea menționată la alineatul (2) și emite un raport în termen de cel mult șase luni de la data începerii perioadei anuale de raportare imediat următoare ultimei perioade de raportare care a

declanșat obligația de a efectua evaluarea în conformitate cu alineatul (1). În cazul în care, în conformitate cu alineatul (3), evaluarea este efectuată de ABE, perioada respectivă începe să curgă de la data la care ABE a devenit responsabilă cu efectuarea evaluării. Raportul prezintă următoarele:

(a) evaluarea importanței sistemice, care expune o analiză clară și detaliată a indicatorilor de importanță sistemică menționați la alineatul (2) în ceea ce privește sucursalele relevante ale entităților din țări terțe și concluzia autorității competente principale sau, după caz, a ABE;

(b) o propunere de proiect de decizie, în cazul în care autoritatea competentă principală sau, după caz, ABE concluzionează că sucursalele unei entități dintr-o țară terță prezintă importanță sistemică:

  (i) pentru a impune sucursalelor unei entități dintr-o țară terță obligația de a solicita autorizarea în temeiul titlului III capitolul 1 sau

  (ii) pentru a impune sucursalelor unei entități dintr-o țară terță obligația de a își restructura activele sau activitățile în Uniune în așa fel încât sucursalele respective să înceteze să se califice drept sistemice în conformitate cu alineatul (2) de la prezentul articol sau

  (iii) pentru a impune cerințe suplimentare sucursalelor unei entități dintr-o țară terță sau instituțiilor-filiale ale grupului dintr-o țară terță în Uniune, în conformitate cu articolul 48p sau, respectiv, cu titlul VII capitolul 2 secțiunea IV sau

  (iv) pentru a nu impune niciuna dintre cerințele menționate la punctele (i)-(iii) pentru o perioadă de amânare de maximum 12 luni, sub rezerva efectuării unei noi evaluări a sucursalelor unei entități dintr-o țară terță înainte de data expirării perioadei respective.

(c) motivele care stau la baza propunerii de proiect de decizie menționate la litera (b), care trebuie să ofere o explicație detaliată a modului în care decizia este corelată cu evaluarea menționată la litera (a).

Autoritatea competentă principală sau, după caz, ABE propune decizia menționată la litera (b) punctul (iv) numai în cazul în care poate justifica faptul că absența cerințelor privind sucursalele unei entități dintr-o țară terță prevăzute la prezentul articol nu ar conduce la o creștere semnificativă a riscului pe care sucursalele respective îl prezintă pentru stabilitatea financiară și integritatea pieței Uniunii sau ale statelor membre în perioada de amânare menționată la punctul respectiv.

După caz, trimiterile la „autoritatea competentă principală” de la prezentul articol se interpretează ca trimiteri la autoritatea competentă menționată la alineatul (3) litera (c). În cazul în care autoritatea competentă respectivă este responsabilă cu emiterea raportului menționat la prezentul alineat, decizia prevăzută la alineatul respectiv intră în vigoare la data notificării deciziei către sucursalele unei entități dintr-o țară terță. Autoritatea competentă notifică, de asemenea. decizia către ABE.

(5) Autoritatea competentă principală sau, după caz, ABE transmite autorităților competente în cauză raportul menționat la alineatul (5). Autoritatea competentă principală și autoritățile competente în cauză depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună prin consens cu privire la raport și, după caz, cu privire la proiectul de decizie în termen de trei luni de la data transmiterii raportului.

În cazul în care autoritățile competente nu reușesc să ajungă la un consens la încheierea perioadei de trei luni menționate la primul paragraf, decizia comună se ia în luna imediat următoare sfârșitului perioadei de trei luni precedente, cu majoritatea voturilor exprimate. În acest scop, ponderea voturilor se alocă autorităților competente după cum urmează:

(a) sub rezerva literei (b), fiecare autoritate competentă, inclusiv autoritatea competentă principală, are dreptul la o pondere a votului egală cu procentajul activelor grupului dintr-o țară terță aflat sub supravegherea sa în raport cu totalul activelor grupului respectiv din Uniune;

(b) ponderea votului autorității competente principale se majorează până la 25 % în cazul în care nu a atins procentajul respectiv în conformitate cu litera (a);

(c) în cazul în care ponderea votului autorității competente principale a fost majorată la 25 % în conformitate cu litera (b), ponderile voturilor celorlalte autorități competente care rezultă de la litera (a) se ajustează în mod corespunzător ca ponderi din restul de 75 % din drepturile de vot.

În sensul literei (a), în calcul se includ activele deținute atât în sucursalele, cât și în instituțiile-filiale ale grupului dintr-o țară terță.

După adoptare, decizia comună intră în vigoare la data la care este notificată sucursalelor entității dintr-o țară terță. Decizia comună se notifică, de asemenea, ABE.

(6) Sucursalele unei entități dintr-o țară terță au la dispoziție trei luni de la data intrării în vigoare a deciziei în conformitate cu alineatul (5) sau (6) pentru a se conforma cerințelor prevăzute în decizia respectivă.

În cazul în care sucursalele unei entități dintr-o țară terțe trebuie să solicite autorizarea ca instituții în conformitate cu titlul III capitolul 1, autorizația lor în temeiul prezentului titlu rămâne valabilă cu titlu provizoriu până la expirarea termenului menționat la primul paragraf de la prezentul alineat sau, după caz, până la finalizarea procesului de autorizare ca instituție. Sucursalele unei entități dintr-o țară terță pot solicita autorității competente să prelungească termenul de trei luni menționat la primul paragraf în cazul în care pot justifica necesitatea prelungirii termenului pentru a se conforma cerinței relevante care le este impusă.

În cazul în care pragul menționat la alineatul (1) este atins prin agregarea activelor diferitelor sucursale, autoritățile competente pot impune îndeplinirea cerinței menționate la prezentul paragraf prin reducerea dimensiunii activelor până la nivelul la care totalul activelor rămase în evidențele contabile ale sucursalelor din Uniune ale unei entități dintr-o țară terță este mai mic de 30 de miliarde EUR.

(7) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza normele de interpretare a articolului 111 din prezenta directivă în scopul stabilirii supraveghetorului consolidant ipotetic, astfel cum se menționează la alineatul (3) litera (b) de la prezentul articol.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

SUBSECȚIUNEA 4
CERINȚE DE RAPORTARE

Articolul 48l

Informații privind aspectele de reglementare și financiare și privind întreprinderea principală

(1) Statele membre impun sucursalelor entităților din țări terțe obligația de a raporta periodic autorităților lor competente informații cu privire la:

(a) activele și pasivele deținute în evidențele lor contabile în conformitate cu articolul 48i, cu o defalcare care să evidențieze:

(i) cele mai mari active și pasive înregistrate clasificate pe sectoare și tipuri de contrapărți (inclusiv, în particular, expunerile din sectorul financiar);

(ii) expunerea semnificativă și concentrarea surselor de finanțare față de anumite tipuri de contrapărți;

(iii) tranzacțiile interne semnificative cu întreprinderea principală și cu membrii grupului întreprinderii principale;

(b) respectarea de către sucursala unei entități dintr-o țară terță a cerințelor care i se aplică în temeiul prezentei directive;

(c) pe o bază ad-hoc, modalitățile de protecție a depozitelor puse la dispoziția deponenților sucursalei unei entități dintr-o țară terță, în conformitate cu articolul 15 alineatele (2) și (3) din Directiva 2014/49;

(d) cerințele de reglementare suplimentare impuse sucursalei unei entități dintr-o țară terță de către statele membre în temeiul legislației naționale.

În scopul raportării informațiilor privind activele și pasivele deținute în evidențele lor contabile în conformitate cu litera (a), sucursalele entităților din țări terțe trebuie să aplice standardele internaționale de contabilitate adoptate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1606/2002[*10] sau GAAP aplicabile în statul membru.

(2) Statele membre impun obligația sucursalelor entităților din țări terțe de a raporta autorităților lor competente următoarele informații cu privire la întreprinderea principală:

(a) periodic, informații agregate privind activele și pasivele deținute sau contabilizate în Uniune de filialele și, respectiv, de celelalte sucursale ale entităților dintr-o țară terță ale respectivului grup al întreprinderii principale;

(b) periodic, respectarea de către întreprinderea principală a cerințelor prudențiale care i se aplică pe bază individuală și consolidată;

(c) în mod ad-hoc, analize și evaluări semnificative de supraveghere, atunci când acestea sunt efectuate asupra întreprinderii principale, și deciziile de supraveghere subsecvente;

(d) planurile de redresare ale întreprinderii principale și măsurile specifice care ar putea fi luate cu privire la sucursala unei entități dintr-o țară terță în conformitate cu planurile respective, precum și orice actualizări și modificări ulterioare ale planurilor respective;

(e) strategia de afaceri a întreprinderii principale în ceea ce privește sucursala unei entități dintr-o țară terță și orice modificări ulterioare ale strategiei respective;

(f) serviciile furnizate de întreprinderea principală contrapărților eligibile sau clienților profesionali, în sensul secțiunii 1 din anexa II la Directiva 2014/65/UE, pe bază de solicitare în sens invers a serviciilor în conformitate cu articolul 21c din prezenta directivă.

(3) Obligațiile de raportare prevăzute la prezentul articol nu împiedică autoritățile competente să impună cerințe de raportare ad-hoc suplimentare sucursalelor entităților din țări terțe în cazul în care autoritatea competentă consideră că informațiile suplimentare sunt necesare pentru a avea o imagine cuprinzătoare asupra operațiunilor, activităților sau soliditățiii financiare a sucursalei ori a întreprinderii principale, pentru a verifica conformitatea sucursalei și a întreprinderii principale cu actele legislative aplicabile și pentru a asigura respectarea de către sucursală a actelor legislative respective.

_____

[*10] Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 iulie 2002 privind aplicarea standardelor internaționale de contabilitate (JO L 243, 11.9.2002, p. 1).

Articolul 48m

Formulare și modele standard și frecvența raportării

(1) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formatele uniforme, definițiile, soluțiile informatice și frecvența raportării care trebuie aplicate în sensul articolului 48l.

Cerințele de raportare menționate la primul paragraf trebuie să fie proporționale cu clasificarea sucursalelor entităților din țări terțe în clasa 1 sau în clasa 2.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la [OP: a se introduce data = 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(2) Informațiile de reglementare și financiare menționate la prezentul articol se raportează cel puțin de două ori pe an de către sucursalele entităților din țări terțe din clasa 1 și cel puțin o dată pe an de către sucursalele entităților din țări terțe din clasa 2.

(3) Autoritățile competente pot acorda derogare totală sau parțială de la cerințele de raportare a informațiilor privind întreprinderea principală prevăzute la articolul 48l alineatul (3) pentru sucursalele calificate ale entităților din țări terțe, cu condiția ca autoritatea competentă să poată să obțină informațiile relevante direct de la autoritățile de supraveghere din țara terță relevantă.

SECȚIUNEA III

SUPRAVEGHEREA

Articolul 48n

Supravegherea sucursalelor entităților din țări terțe și programul de examinare prudențială

(1) Statele membre impun autorităților competente obligația de a respecta prezenta secțiune și, *mutatis mutandis,* titlul VII în scopul supravegherii sucursalelor entităților din țări terțe.

(2) Autoritățile competente includ sucursalele entităților din țări terțe în programul de examinare prudențială menționat la articolul 99.

Articolul 48o

Procesul de supraveghere și evaluare

(1) Statele membre impun autorităților competente obligația de a analiza dispozițiile, strategiile, procedurile și mecanismele puse în aplicare de sucursalele entităților din țări terțe pentru a se conforma dispozițiilor care li se aplică în temeiul prezentei directive și, după caz, oricăror cerințe suplimentare de reglementare care li se aplică în temeiul legislației naționale.

(2) Pe baza analizei efectuate în conformitate cu alineatul (1), autoritățile competente evaluează dacă dispozițiile, strategiile, procedurile și mecanismele puse în aplicare de sucursalele entităților din țări terțe și capitalul de dotare și lichiditatea deținute de acestea asigură o gestionare și o acoperire adecvată a riscurilor lor semnificative și viabilitatea sucursalei.

(3) Autoritățile competente efectuează analiza și evaluarea menționate la alineatele (1) și (2) în conformitate cu principiul proporționalității, pe baza datelor publicate în conformitate cu articolul 143 alineatul (1) litera (c). În particular, autoritățile competente stabilesc o frecvență și o intensitate analizei menționate la alineatul (1) care să fie proporționale cu clasificarea ca sucursale ale entităților din țări terțe din clasele 1 și 2 și care să ia în considerare alte criterii relevante, cum ar fi natura, amploarea și complexitatea activităților sucursalelor entităților din țări terțe.

(4) În cazul în care o analiză, în particular evaluarea mecanismelor de guvernanță, a modelului de afaceri sau a activităților unei sucursale a unei entități dintr-o țară terță, oferă autorităților competente motive întemeiate pentru a suspecta că, în legătură cu respectiva sucursală a unei entități dintr-o țară terță, se săvârșește sau s-a săvârșit o faptă ori o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a terorismului sau că există un risc crescut în acest sens, autoritatea competentă informează imediat ABE și autoritatea care supraveghează sucursala unei entități dintr-o țară terță în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849. În cazul în care există un risc crescut de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, autoritatea competentă și autoritatea care supraveghează sucursala unei entități dintr-o țară terță în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 cooperează și transmit imediat ABE evaluarea lor comună. Autoritatea competentă ia, după caz, măsuri în conformitate cu prezenta directivă, care pot include retragerea permisiunii sucursalei unei entități dintr-o țară terță, în conformitate cu articolul 48d alineatul (2) litera (g).

(5) Autoritățile competente, unitățile de informații financiare și autoritățile care supraveghează sucursalele entităților din țări terțe cooperează îndeaproape în limitele competențelor lor respective și fac schimb de informații relevante în sensul prezentei directive, cu condiția ca această cooperare și acest schimb de informații să nu afecteze o anchetă, o investigație sau o procedură aflată în curs de desfășurare în conformitate cu dreptul penal sau administrativ al statului membru în care este situată autoritatea competentă, unitatea de informații financiare sau autoritatea care are îndatorirea publică de a supraveghea sucursalele entităților din țări terțe. ABE poate acorda asistență din proprie inițiativă autorităților competente și autorităților responsabile cu supravegherea sucursalei unei entități dintr-o țară terță în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 în caz de dezacord cu privire la coordonarea activităților de supraveghere în temeiul prezentului articol. În această situație, ABE acționează în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza mai detaliat:

(a) procedurile și metodologiile comune pentru procesul de analiză prudențială și de evaluare menționat la prezentul articol și pentru evaluarea modului în care sunt tratate riscurile semnificative;

(b) mecanismele de cooperare și schimb de informații dintre autoritățile menționate la alineatul (5) de la prezentul articol, în contextul identificării unor încălcări grave ale normelor privind combaterea spălării banilor.

În sensul literei (a), procedurile și metodologiile menționate la litera respectivă se stabilesc într-un mod proporțional cu clasificarea sucursalelor entităților din țări terțe în clasa 1 sau clasa 2, precum și cu alte criterii adecvate, cum ar fi natura, amploarea și complexitatea activităților lor.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 48p

Măsuri și competențe de supraveghere

(1) Autoritățile competente impun obligația sucursalelor entităților din țări terțe de a lua măsurile necesare într-un stadiu incipient astfel încât:

(a) să se asigure faptul că sucursalele entităților din țări terțe respectă cerințele care li se aplică în temeiul prezentei directive și al legislației naționale sau să se restabilească conformitatea cu cerințele respective și

(b) să se asigure faptul că riscurile semnificative la care sunt expuse sucursalele entităților din țări terțe sunt acoperite și gestionate în mod corespunzător și suficient și că sucursalele respective rămân viabile.

(2) Competențele autorităților competente în sensul alineatului (1) includ cel puțin competența de a impune sucursalelor entităților din țări terțe obligația:

(a) de a deține capital de dotare într-un cuantum mai mare decât cerințele minime prevăzute la articolul 48e sau de a respecta alte cerințe suplimentare de capital. Orice cuantum suplimentar al capitalului de dotare care trebuie deținut de sucursala unei entități dintr-o țară terță în conformitate cu prezenta literă trebuie să respecte cerința prevăzută la articolul 48e;

(b) de a întruni alte cerințe specifice de lichiditate, pe lângă cerința prevăzută la articolul 48f. Orice active lichide suplimentare care trebuie deținute de sucursala unei entități dintr-o țară terță în conformitate cu prezenta literă trebuie să respecte cerințele prevăzute la articolul 48f;

(c) de a-și consolida cadrul de administrare, controlul riscurilor sau modalitățile de contabilizare;

(d) de a restricționa sau limita domeniul de aplicare al operațiunilor lor sau al activităților pe care le desfășoară, precum și contrapărțile la activitățile respective;

(e) de a reduce riscul inerent activităților, produselor și sistemelor lor, inclusiv activităților externalizate, și de a nu mai participa sau oferi astfel de activități sau produse;

(f) de a respecta cerințe suplimentare de raportare în conformitate cu articolul 48l alineatul (3) sau de a mări frecvența raportării periodice;

(g) de a publica informații.

Articolul 48q

Cooperarea dintre autoritățile competente și colegiile de supraveghetori

(1) Autoritățile competente care supraveghează sucursalele entităților dintr-un stat membru și instituțiile-filiale ale aceluiași grup dintr-o țară terță cooperează îndeaproape și fac schimb de informații. Autoritățile competente instituie acorduri scrise de coordonare și cooperare în conformitate cu articolul 115.

(2) În sensul alineatului (1), sucursalele entităților din țări terțe din clasa 1 fac obiectul unei supravegheri cuprinzătoare exercitate de un colegiu de supraveghetori în conformitate cu articolul 116, sub rezerva următoarelor cerințe:

(a) în cazul în care s-a înființat un colegiu de supraveghetori în legătură cu instituțiile-filiale ale unui grup dintr-o țară terță, sucursalele entităților din țări terțe din clasa 1 din același grup trebuie incluse în sfera colegiului de supraveghetori respectiv;

(b) în cazul în care grupul dintr-o țară terță are sucursale ale entităților din țări terțe din clasa 1 în mai multe state membre, dar nicio instituție-filială în Uniune care intră sub incidența articolului 116, se instituie un colegiu de supraveghetori pentru sucursalele entităților din țări terțe din clasa 1;

(c) în cazul în care grupul dintr-o țară terță are sucursale din clasa 1 în mai multe state membre sau cel puțin o sucursală din clasa 1 și una sau mai multe instituții-filiale în Uniune care nu intră sub incidența articolului 116, se instituie un colegiu de supraveghetori pentru sucursalele și instituțiile-filiale respective.

(3) În sensul alineatului (2) literele (b) și (c), trebuie să existe o autoritate competentă principală care să îndeplinească același rol ca și supraveghetorul consolidant în

conformitate cu articolul 116. Autoritatea competentă principală trebuie să fie cea a statului membru în care se află cea mai mare sucursală a entității dintr-o țară terță din punctul de vedere al valorii totale a activelor contabilizate.

(4) Pe lângă sarcinile prevăzute la articolul 116, colegiile de supraveghetori:

(a) pregătesc un raport privind structura și activitățile grupului dintr-o țară terță în Uniune și actualizează acest raport în fiecare an;

(b) fac schimb de informații cu privire la rezultatele procesului de analiză și evaluare menționat la articolul 48o;

(c) depun eforturi pentru a alinia aplicarea măsurilor și a competențelor în materie de supraveghere menționate la articolul 48p.

(5) Colegiul de supraveghetori asigură coordonarea și cooperarea corespunzătoare cu autoritățile de supraveghere relevante din țări terțe, după caz.

(6) ABE contribuie la promovarea și monitorizarea funcționării eficiente, efective și coerente a colegiilor de supraveghetori menționate în prezentul articol, în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) mecanismele de cooperare și proiectele de modele de acorduri între autoritățile competente în sensul alineatului (1) de la prezentul articol și

(b) condițiile de funcționare a colegiilor de supraveghetori în sensul articolelor 2-6 de la prezentul articol.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice până la [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 48r

Raportarea către ABE

Autoritățile competente notifică ABE următoarele:

(a) toate autorizațiile acordate sucursalelor entităților din țări terțe și orice modificări ulterioare ale acestor autorizații;

(b) totalul activelor și pasivelor contabilizate de sucursalele entităților din țări terțe autorizate, astfel cum sunt raportate periodic;

(c) numele grupului dintr-o țară terță căruia îi aparține o sucursală a unei entități dintr-o țară terță autorizată.

ABE publică pe site-ul său web o listă a tuturor sucursalelor entităților din țări terțe autorizate să își desfășoare activitatea în Uniune în conformitate cu prezentul titlu, indicând statul membru în care sunt autorizate să funcționeze.

CAPITOLUL 2

Relațiile cu țările terțe

Articolul 48s

Cooperarea cu autoritățile de supraveghere ale țărilor terțe privind supravegherea pe bază consolidată

(1) Uniunea poate încheia acorduri cu una sau mai multe țări terțe cu privire la mijloacele de exercitare a supravegherii pe bază consolidată a:

(a) instituțiilor ale căror întreprinderi-mamă au sediile centrale într-o țară terță;

(b) instituțiilor situate în țări terțe ale căror întreprinderi-mamă, fie că sunt instituții, societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte, își au sediile centrale în Uniune.

(2) Acordurile menționate la alineatul (1) urmăresc, în special, să garanteze că:

(a) autoritățile competente din statele membre pot obține informațiile necesare pentru a supraveghea, pe baza situațiilor lor financiare consolidate, instituțiile, societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte situate în Uniune care au ca filiale instituții sau instituții financiare situate într-o țară terță, sau care dețin participații în astfel de entități;

(b) autoritățile de supraveghere ale țărilor terțe pot obține informațiile necesare pentru a supraveghea întreprinderile-mamă ale căror sedii centrale sunt situate pe teritoriile lor și care au ca filiale instituții sau instituții financiare situate în unul sau mai multe state membre sau care dețin participații în astfel de entități și

(c) ABE poate obține de la autoritățile competente ale statelor membre informațiile primite de la autoritățile naționale ale țărilor terțe, în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 218 din TFUE, Comisia, cu sprijinul Comitetului bancar european, examinează rezultatul negocierilor menționate la alineatul (1) și situația rezultată.

(4) ABE sprijină Comisia în sensul prezentului articol, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

(9) Articolele 65 și 66 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 65

Sancțiuni administrative, penalități cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative

(1) Fără a aduce atingere competențelor de supraveghere ale autorităților competente menționate la articolul 64 și nici dreptului statelor membre de a prevedea și impune sancțiuni penale, statele membre stabilesc norme privind sancțiunile administrative, penalitățile cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative cu privire la încălcări ale dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive și de punere în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că aceste sancțiuni sunt puse în aplicare. Sancțiunile administrative, penalitățile cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative trebuie să fie eficace, proporționale și disuasive.

(2) Statele membre se asigură că în cazul în care obligațiile menționate la alineatul (1) se aplică instituțiilor, societăților financiare holding și societăților financiare holding mixte, în eventualitatea unei încălcări a dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive sau de punere în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 se pot aplica sancțiuni administrative, penalități cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative în condițiile stabilite în dreptul intern, membrilor organului de conducere și altor persoane fizice care sunt responsabile pentru încălcare în temeiul dreptului intern.

(3) Aplicarea penalităților cu titlu cominatoriu nu împiedică autoritățile competente să impună sancțiuni administrative pentru aceeași încălcare.

(4) Autoritățile competente au toate competențele de colectare a informațiilor și de investigare necesare pentru exercitarea funcțiilor lor. Respectivele competențe includ:

(a) competența de a solicita furnizarea tuturor informațiilor necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor care le revin autorităților competente, inclusiv a unor informații care trebuie furnizate la intervale repetate și în formate specificate în scopuri de supraveghere și în scopuri statistice aferente, de la următoarele persoane fizice sau juridice:

  (i) instituții cu sediul în statul membru în cauză;

  (ii) societăți financiare holding cu sediul în statul membru în cauză;

  (iii) societăți financiare holding mixte cu sediul în statul membru în cauză;

  (iv) societăți holding cu activitate mixtă cu sediul în statul membru în cauză;

  (v) persoane care aparțin entităților menționate la punctele (i)-(iv);

  (vi) părți către care entitățile menționate la punctele (i)-(iv) au externalizat funcții sau activități operaționale;

(b) competența de a efectua toate investigațiile necesare în legătură cu orice persoană menționată la litera (a) punctele (i)-(vi) stabilită sau care se află în statul membru în cauză, atunci când acest lucru este necesar pentru îndeplinirea atribuțiilor autorităților competente, inclusiv competența:

  (i) de a solicita prezentarea de documente;

  (ii) de a examina registrele și evidențele persoanelor menționate la litera (a) punctele (i)-(vi) și de a ridica copii sau extrase ale acestor registre și evidențe;

  (iii) de a obține explicații scrise sau orale de la orice persoană menționată la litera (a) punctele (i)-(vi) sau de la reprezentanții ori personalul acesteia;

  (iv) de a intervieva orice altă persoană care consimte să fie intervievată în scopul colectării de informații referitoare la obiectul unei investigații și

  (v) sub rezerva altor condiții prevăzute de dreptul Uniunii, competența de a efectua toate inspecțiile necesare, la sediile comerciale ale persoanelor juridice menționate la litera (a) punctele (i)-(vi) și la sediul oricărei alte întreprinderi incluse în supravegherea consolidată pentru care o autoritate competentă este supraveghetorul consolidant, sub rezerva notificării prealabile a autorităților competente în cauză. În cazul în care inspecția

necesită autorizarea din partea unei autorități judiciare în conformitate cu dreptul intern, se solicită o astfel autorizare.

(5) Prin derogare de la alineatul (1), în cazul în care sistemul juridic al statului membru nu prevede sancțiuni administrative, prezentul articol se poate aplica astfel încât sancțiunea să fie inițiată de autoritatea competentă și impusă de autoritățile judiciare, garantându-se, în același timp, faptul că aceste mijloace juridice sunt eficiente și au un efect echivalent cu cel al sancțiunilor administrative impuse de autoritățile competente. În orice caz, sancțiunile impuse trebuie să fie eficace, proporționale și disuasive. Statele membre respective notifică Comisiei dispozițiile actelor legislative pe care le adoptă în temeiul prezentului alineat până la [OP: a se introduce data = data transpunerii prezentei directive de modificare] și, fără întârziere, orice act legislativ de modificare ulterior sau orice modificare ulterioară care afectează acele acte legislative.

Articolul 66

Sancțiuni administrative, penalități cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative pentru încălcarea autorizării și a cerințelor privind achizițiile sau cesionarea de participații calificate, transferurile semnificative de active și pasive, fuziunile sau divizările

(1) Statele membre se asigură că actele cu putere de lege și actele administrative naționale prevăd sancțiuni administrative, penalități cu titlu cominatoriu și alte măsuri administrative cel puțin în cazul în care:

(a) activitatea de preluare de depozite sau de alte fonduri rambursabile de la populație se desfășoară fără a avea autorizația de instituție de credit, cu încălcarea articolului 9;

(b) activitățile de instituție de credit sunt inițiate fără a fi obținut autorizația prealabilă, cu încălcarea articolului 9;

(c) o participație calificată într-o instituție de credit este achiziționată, în mod direct sau indirect, sau majorată ulterior, în mod direct sau indirect, astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să atingă sau să depășească pragurile menționate la articolul 22 alineatul (1) sau astfel încât instituția de credit să devină filiala achizitorului, fără a notifica în scris autoritățile competente ale instituției de credit în care achizitorul intenționează să achiziționeze ori să majoreze participația calificată, în cursul termenului de evaluare sau în pofida opoziției autorităților competente, cu încălcarea articolului menționat anterior;

(d) o participație calificată într-o instituție de credit este cedată în mod direct sau indirect sau redusă și drept urmare proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut ar scădea sub pragurile menționate la articolul 25 sau instituția de credit ar înceta să mai fie o filială a achizitorului, fără notificarea în scris a autorităților competente, cu încălcarea articolului menționat anterior;

(e) o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă, astfel cum se prevede la articolul 21a alineatul (1), nu depune cererea de aprobare, cu încălcarea articolului 21a sau a oricăror alte cerințe prevăzute la articolul respectiv;

(f) un achizitor, astfel cum este definit la articolul 27a alineatul (1), dobândește, în mod direct sau indirect, o participație calificată într-o instituție sau majorează o participație calificată deja deținută, astfel încât proporția drepturilor de vot sau

a capitalului deținut de achizitor în cadrul instituției ar depăși 15 % din capitalul eligibil al instituției, fără ca achizitorul să transmită o notificare autorităților competente, cu încălcarea articolului menționat anterior;

(g) oricare dintre părțile menționate la articolul 27d din prezenta directivă cedează, în mod direct sau indirect, o participație calificată care depășește pragul menționat la articolul 89 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 fără notificarea autorităților competente, cu încălcarea articolului 27d din prezenta directivă;

(h) oricare dintre părțile menționate la articolul 27f alineatul (1) execută un transfer semnificativ de active și pasive fără a notifica autoritățile competente, cu încălcarea articolului menționat anterior;

(i) oricare dintre părțile menționate la articolul 27k litera (l) participă la un proces de fuziune sau de divizare, cu încălcarea articolului menționat anterior.

(2) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), măsurile care se pot aplica includ cel puțin următoarele:

(a) sancțiuni administrative:

(i) în cazul unei persoane juridice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 10 % din valoarea totală netă anuală a cifrei de afaceri a întreprinderii;

(ii) în cazul unei persoane fizice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 5 000 000 EUR sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, echivalentul în moneda națională la 17 iulie 2013;

(iii) sancțiuni administrative pecuniare egale cu până la de două ori profiturile obținute sau pierderile evitate ca urmare a încălcării, în cazul în care acestea pot fi stabilite;

(b) penalități cu titlu cominatoriu:

(i) în cazul unei persoane juridice, penalități cu titlu cominatoriu de până la 5 % din cifra de afaceri zilnică medie pe care, în cazul unei încălcări continue, persoana juridică este obligată să le plătească pentru fiecare zi de încălcare până la restabilirea situației de respectare a unei obligații și care pot fi impuse pe o perioadă de până la șase luni de la data prevăzută în decizia prin care se solicită să se pună capăt încălcării și prin care se impun penalitățile cu titlu cominatoriu;

(ii) în cazul unei persoane fizice, penalități cu titlu cominatoriu de până la 500 000 EUR pe care, în cazul unei încălcări continue, persoana fizică este obligată să le plătească pentru fiecare zi de încălcare până la restabilirea situației de respectare a unei obligații și care pot fi impuse pe o perioadă de până la șase luni de la data prevăzută în decizia prin care se solicită să se pună capăt încălcării și prin care se impun penalitățile cu titlu cominatoriu;

(c) alte măsuri administrative:

(i) o declarație publică în care se indică persoana fizică, instituția, societatea financiară holding, societatea financiară holding mixtă sau întreprinderea-mamă intermediară responsabilă și natura încălcării;

(ii) un ordin prin care i se cere persoanei fizice sau juridice responsabile să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea comportamentului respectiv;

(iii) suspendarea drepturilor de vot ale acționarului sau acționarilor considerați responsabili de încălcările menționate la alineatul (1);

(iv) sub rezerva articolului 65 alineatul (2), sancționarea unui membru al organului de conducere al instituției sau a oricărei alte persoane fizice considerate responsabile de încălcare prin interzicerea temporară sau definitivă a exercitării funcțiilor lor în cadrul instituției;

(3) Cifra de afaceri totală netă anuală menționată la alineatul (2) litera (a) punctul (i) și litera (b) punctul (i) de la prezentul articol este egală cu indicatorul de activitate prevăzut la articolul 314 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În sensul prezentului articol, indicatorul de activitate se calculează pe baza celor mai recente informații financiare anuale disponibile în materie de supraveghere, cu excepția cazului în care rezultatul este zero sau negativ. Dacă rezultatul este zero sau negativ, baza de calcul o reprezintă cele mai recente informații financiare anuale anterioare în materie de supraveghere care duc la un indicator mai mare decât zero. În cazul în care întreprinderea în cauză face parte dintr-un grup, cifra de afaceri totală netă anuală relevantă este cifra de afaceri totală netă anuală care rezultă din conturile consolidate ale întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang.

(4) Cifra de afaceri zilnică medie menționată la alineatul (2) litera (b) punctul (i) este cifra de afaceri totală netă anuală menționată la alineatul (3) împărțită la 365.”

(10) Articolul 67 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) literele (d) și (e) se înlocuiesc cu următorul text:

„(d) o instituție nu dispune de mecanismele de guvernanță și politicile de remunerare neutre din punctul de vedere al genului impuse de autoritățile competente în conformitate cu articolul 74;

(e) o instituție nu transmite autorităților competente informații sau furnizează informații incomplete sau inexacte privind respectarea obligației îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii prevăzute la articolul 92 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu încălcarea articolului 430 alineatul (1) din regulamentul menționat;”;

(ii) litera (j) se înlocuiește cu următorul text:

„(j) o instituție nu menține un indicator de finanțare stabilă netă, încălcând articolul 413 sau 428b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau nu își îndeplinește în mod repetat și persistent obligația de a dispune de active lichide, cu încălcarea articolului 412 din regulamentul menționat;”;

(iii) se adaugă următoarele litere (r)-(ab):

„(r) o instituție nu îndeplinește cerințele de fonduri proprii prevăzute la articolul 92 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(s) o instituție sau o persoană fizică nu îndeplinește o obligație care decurge dintr-o decizie emisă de autoritatea competentă sau o

obligație care decurge din dispozițiile naționale de transpunere a Directivei 2013/36/UE sau de punere în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013;

(t) o instituție nu îndeplinește cerințele de remunerare prevăzute la articolele 92, 94 și 95 din prezenta directivă;

(u) o instituție acționează fără a avea permisiunea prealabilă a autorității competente în cazul în care dispozițiile naționale de transpunere a Directivei 2013/36/UE sau de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 impun instituției să obțină o astfel de permisiune prealabilă, instituția a obținut respectiva permisiune în baza propriilor sale declarații false sau instituția nu respectă condițiile în care a fost acordată permisiunea;

(v) o instituție nu îndeplinește cerințele privind structura, condițiile, ajustările și deducerile legate de fondurile proprii, astfel cum sunt prevăzute în partea a doua din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(w) o instituție nu îndeplinește cerințele privind expunerile mari față de un client sau un grup de clienți aflați în legătură, astfel cum sunt prevăzute în partea a patra din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(x) o instituție nu îndeplinește cerințele privind calcularea ratei efectului de levier, inclusiv aplicarea derogărilor, astfel cum sunt prevăzute în partea a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(y) o instituție nu transmite autorităților competente informații sau furnizează informații incomplete sau inexacte cu privire la datele menționate la articolul 430 alineatele (1), (2) și (3) și la articolele 430a și 430b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(z) o instituție nu respectă cerințele privind colectarea datelor și guvernanța prevăzute în partea a treia titlul III capitolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(aa) o instituție nu îndeplinește cerințele privind calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc sau a cerințelor de fonduri proprii ori nu a instituit mecanismele de guvernanță prevăzute în partea a treia titlurile II-VI din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(ab) o instituție nu îndeplinește cerințele legate de calcularea indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate sau a indicatorului de finanțare stabilă netă, astfel cum se prevede în partea a șasea titlul I și în titlul IV din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în actul delegat menționat la articolul 460 alineatul (1) din regulamentul respectiv.”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), măsurile care se pot aplica includ cel puțin următoarele:

(a) sancțiuni administrative:

(i) în cazul unei persoane juridice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 10 % din valoarea totală netă anuală a cifrei de afaceri a întreprinderii;

(ii) în cazul unei persoane fizice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 5 000 000 EUR sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, echivalentul în moneda națională la 17 iulie 2013;

(iii) sancțiuni administrative pecuniare egale cu până la de două ori profiturile obținute sau pierderile evitate ca urmare a încălcării, în cazul în care acestea pot fi stabilite;

(b) penalități cu titlu cominatoriu:

(i) în cazul unei persoane juridice, penalități cu titlu cominatoriu de până la 5 % din cifra de afaceri zilnică medie pe care, în cazul unei încălcări continue, persoana juridică este obligată să le plătească pentru fiecare zi de încălcare până la restabilirea respectării unei obligații și care pot fi impuse pe o perioadă de până la șase luni de la data prevăzută în decizia prin care se solicită să se pună capăt încălcării și prin care se impun penalitățile cu titlu cominatoriu. Cifra de afaceri zilnică medie menționată la prezentul alineat este egală cu cifra de afaceri totală netă anuală împărțită la 365;

(ii) în cazul unei persoane fizice, penalități cu titlu cominatoriu de până la 500 000 EUR pe care, în cazul unei încălcări continue, persoana fizică este obligată să le plătească pentru fiecare zi de încălcare până la restabilirea respectării unei obligații și care pot fi impuse pe o perioadă de până la șase luni de la data prevăzută în decizia prin care se solicită să se pună capăt încălcării și prin care se impun penalitățile cu titlu cominatoriu;

(c) alte măsuri administrative:

(i) o declarație publică în care se indică persoana fizică, instituția, societatea financiară holding, societatea financiară holding mixtă sau întreprinderea-mamă intermediară responsabilă și natura încălcării;

(ii) un ordin prin care i se cere persoanei fizice sau juridice responsabile să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea comportamentului respectiv;

(iii) în cazul unei instituții, retragerea autorizației instituției în conformitate cu articolul 18;

(iv) sub rezerva articolului 65 alineatul (2), sancționarea unui membru al organului de conducere al instituției sau a oricărei alte persoane fizice considerate responsabile de încălcare prin interzicerea temporară sau definitivă a exercitării funcțiilor lor în cadrul instituției;

(v) suspendarea drepturilor de vot ale acționarului sau acționarilor considerați responsabili de încălcările menționate la alineatul (1).”;

(c) se adaugă următoarele alineate (3) și (4):

„(3) Cifra de afaceri totală netă anuală menționată la alineatul (2) litera (a) punctul (i) și litera (b) punctul (i) de la prezentul articol este egală cu indicatorul de activitate prevăzut la articolul 314 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În sensul prezentului articol, indicatorul de activitate se

calculează pe baza celor mai recente informații financiare anuale disponibile în materie de supraveghere, cu excepția cazului în care rezultatul este zero sau negativ. Dacă rezultatul este zero sau negativ, baza de calcul o reprezintă cele mai recente informații financiare anuale anterioare în materie de supraveghere care duc la un indicator mai mare decât zero. În cazul în care întreprinderea în cauză face parte dintr-un grup, cifra de afaceri totală netă anuală relevantă este cifra de afaceri anuală totală netă care rezultă din conturile consolidate ale întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang.

(4) Cifra de afaceri zilnică medie menționată la alineatul (2) litera (b) punctul (i) este egală cu cifra de afaceri totală netă anuală menționată la alineatul (3) împărțită la 365.”

(11) Articolul 70 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 70

Aplicarea efectivă a sancțiunilor administrative și exercitarea competențelor de a impune sancțiuni de către autoritățile competente

(1) Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul și nivelul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri administrative, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

(a) gravitatea și durata încălcării;

(b) gradul de responsabilitate al persoanei fizice sau juridice responsabile de încălcare;

(c) capacitatea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile de încălcare, astfel cum este indicată inclusiv de cifra de afaceri totală a persoanei juridice sau de venitul anual al persoanei fizice;

(d) volumul profiturilor obținute sau al pierderilor evitate de către persoana fizică sau juridică responsabilă de încălcare, în măsura în care acestea pot fi stabilite;

(e) pierderile suferite de terți ca urmare a încălcării, în măsura în care acestea pot fi stabilite;

(f) măsura în care persoana fizică sau juridică responsabilă de încălcare cooperează cu autoritatea competentă;

(g) încălcări anterioare comise de persoana fizică sau juridică responsabilă de încălcare;

(h) orice posibile consecințe sistemice ale încălcării;

(i) aplicarea anterioară de sancțiuni penale unei persoane fizice sau juridice responsabile de aceeași încălcare.

(2) În exercitarea competențelor lor de a impune sancțiuni, autoritățile competente cooperează îndeaproape pentru a se asigura că sancțiunile produc rezultatele urmărite de prezenta directivă. Autoritățile competente își coordonează de asemenea acțiunile pentru a preveni acumularea și suprapunerea sancțiunilor și măsurilor administrative pe care le aplică în cazuri transfrontaliere. Autoritățile competente cooperează îndeaproape cu autoritățile judiciare atunci când se ocupă de aceleași cazuri.

(3) Autoritățile competente pot aplica sancțiuni unei persoane fizice sau juridice responsabile de aceleași fapte sau omisiuni în cazul cumulării unor proceduri administrative și penale în cadrul cărora mai multe sancțiuni sunt aplicate aceleiași

încălcări. Cu toate acestea, o astfel de cumulare de proceduri și de sancțiuni trebuie să fie strict necesară și proporțională pentru a urmări obiective de interes general diferite și complementare. Severitatea tuturor sancțiunilor și a altor măsuri administrative impuse în cazul cumulării procedurilor administrative și penale trebuie să se limiteze la ceea ce este necesar având în vedere gravitatea încălcării în cauză. Statele membre stabilesc norme clare și precise privind circumstanțele în care acțiunile sau omisiunile pot face obiectul cumulării procedurilor administrative și penale și a sancțiunilor.

(4) Statele membre stabilesc norme care prevăd o cooperare deplină între autoritățile competente și autoritățile judiciare pentru a asigura o legătură suficient de strânsă, pe fond și în ceea ce privește calendarul de desfășurare, între procedurile administrative și cele penale.

(5) Până la 18 iulie 2029, ABE prezintă Comisiei un raport privind cooperarea dintre autoritățile competente și autoritățile judiciare în contextul aplicării de sancțiuni administrative. În plus, ABE evaluează eventualele diferențe în aplicarea sancțiunilor între autoritățile competente în acest sens. În particular, ABE evaluează:

(a) nivelul de cooperare dintre autoritățile competente și autoritățile judiciare în contextul aplicării sancțiunilor;

(b) nivelul de cooperare dintre autoritățile competente în contextul sancțiunilor aplicabile în cazurile transfrontaliere sau în cazul cumulării procedurilor administrative și penale;

(c) aplicarea principiului *ne bis in idem* și nivelul de respectare al acestuia în ceea ce privește sancțiunile administrative și penale aplicate de statele membre;

(d) aplicarea principiului proporționalității atunci când, în cazul cumulării procedurilor administrative și penale, se aplică ambele tipuri de sancțiuni;

(e) schimbul de informații între autoritățile competente atunci când se ocupă de cazuri transfrontaliere.”

(12) La articolul 73, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Instituțiile dispun de strategii și proceduri solide, eficace și cuprinzătoare pentru a evalua și menține în permanență valorile, tipurile și repartizarea capitalului intern pe care le consideră adecvate pentru a acoperi natura și nivelul riscurilor la care sunt expuse sau ar putea fi expuse pe termen scurt, mediu și lung, inclusiv riscurile de mediu, sociale și de guvernanță.”

(13) La articolul 74, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Instituțiile dispun de mecanisme de guvernanță solide, care includ:

(a) o structură organizatorică clară, cu linii de responsabilitate bine definite, transparente și coerente;

(b) procese eficace de identificare, administrare, monitorizare și raportare a riscurilor la care sunt sau ar putea fi expuse pe termen scurt, mediu și lung, inclusiv a riscurilor de mediu, sociale și de guvernanță;

(c) mecanisme adecvate de control intern, inclusiv proceduri administrative și contabile riguroase;

(d) politici și practici de remunerare care să promoveze și să fie în concordanță cu o administrare adecvată și eficace a riscurilor.

Politicile și practicile de remunerare menționate la primul paragraf trebuie să fie neutre din punctul de vedere al genului.”

(14) Articolul 76 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că organul de conducere aprobă și examinează cel puțin o dată la doi ani strategiile și politicile de asumare, gestionare, monitorizare și diminuare a riscurilor la care instituția este expusă sau ar putea fi expusă, inclusiv a riscurilor determinate de mediul macroeconomic în care instituția respectivă își desfășoară activitatea, ținând cont de stadiul ciclului economic, și a riscurilor care rezultă din impactul curent, pe termen scurt, mediu și lung al factorilor de mediu, sociali și de guvernanță.”;

(b) la alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„Statele membre se asigură că organul de conducere elaborează planuri specifice și obiective cuantificabile pentru a monitoriza și a aborda riscurile care decurg pe termen scurt, mediu și lung din nealinierea modelului de afaceri și a strategiei instituțiilor la obiectivele de politică relevante ale Uniunii sau la tendințele de tranziție mai ample către o economie durabilă în ceea ce privește factorii de mediu, sociali și de guvernanță.”;

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În conformitate cu cerința privind proporționalitatea prevăzută la articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2006/73/CE a Comisiei[*11], statele membre se asigură că instituțiile au funcții de control intern independente de funcțiile operaționale și că funcțiile de control intern au suficientă autoritate, importanță, resurse și acces la organul de conducere.

Statele membre se asigură că funcțiile de control intern se asigură că toate riscurile semnificative sunt identificate, evaluate și raportate în mod corespunzător. Statele membre se asigură că funcțiile de control intern sunt implicate în mod activ în elaborarea strategiei de risc a instituției și în toate deciziile importante privind gestionarea riscurilor și că funcțiile de control intern pot oferi o imagine completă asupra întregii game de riscuri la care este expusă instituția.

Statele membre se asigură că funcția de control intern poate informa direct organul de conducere în exercitarea funcției sale de supraveghere, independent de membrii organului de conducere în exercitarea funcției sale de conducere sau de conducerea superioară, și că poate să facă sesizări și să avertizeze acest organ, atunci când este cazul, dacă au loc evoluții specifice ale riscurilor care afectează sau ar putea să afecteze instituția, fără a aduce atingere responsabilităților pe care le are organul de conducere în conformitate cu prezenta directivă și cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Coordonatorii funcțiilor de control intern trebuie să fie cadre de conducere de nivel superior independente, cu responsabilități distincte pentru funcțiile de gestionare a riscurilor, de asigurare a conformității și de audit intern. În cazul în care natura, amploarea și complexitatea activităților instituției nu justifică numirea unei persoane distincte pentru fiecare dintre funcțiile de control intern, o altă persoană de rang înalt din cadrul instituției poate combina

responsabilitățile pentru funcțiile respective, cu condiția să nu existe niciun conflict de interese.

Coordonatorii funcțiilor de control intern nu pot fi demiși fără aprobarea prealabilă a organului de conducere în exercitarea funcției sale de supraveghere și trebuie să aibă acces direct la organul de conducere în exercitarea funcției sale de supraveghere, atunci când este necesar.

_____

*11 Directiva 2006/73/CE a Comisiei din 10 august 2006 de punere în aplicare a Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind cerințele organizatorice și condițiile de funcționare ale întreprinderilor de investiții și termenii definiți în sensul directivei menționate (JO L 241, 2.9.2006, p. 26).”

(15) Articolul 78 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„ **Analiza comparativă în scopuri de supraveghere a abordărilor privind calcularea cerințelor de fonduri proprii** *”;*

(b) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritățile competente se asigură de toate elementele următoare:

(a) că instituțiile cărora li se permite să utilizeze abordări interne pentru calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc sau a cerințelor de fonduri proprii transmit rezultatele calculelor pentru expunerile sau pozițiile lor care sunt incluse în portofoliile de referință;

(b) că instituțiile care utilizează abordarea standardizată alternativă prevăzută în partea a treia titlul IV capitolul 1a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 transmit rezultatele calculelor pentru expunerile sau pozițiile lor care sunt incluse în modelele de referință;

(c) că instituțiile cărora li se permite să utilizeze abordări interne prin dispozițiile din partea a treia titlul II capitolul 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și instituțiile semnificative care aplică abordarea standardizată în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 din regulamentul respectiv transmit rezultatele calculelor abordărilor utilizate în scopul determinării valorii pierderilor de credit așteptate pentru expunerile sau pozițiile lor care sunt incluse în modelele de referință în cazul în care este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții:

(i) instituțiile își întocmesc situațiile financiare conform standardelor internaționale de contabilitate adoptate în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1606/2002;

(ii) instituțiile realizează evaluarea activelor și a elementelor extrabilanțiere și determinarea fondurilor lor proprii conform standardelor internaționale de contabilitate în conformitate cu articolul 24 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(iii) instituțiile realizează evaluarea activelor și a elementelor extrabilanțiere în conformitate cu standarde de contabilitate în temeiul Directivei 86/635/CEE*12 și utilizează un model pentru

pierderile de credite așteptate identic cu cel utilizat în standardele internaționale de contabilitate adoptate în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1606/2002.

Instituțiile transmit autorităților competente rezultatele calculelor lor menționate la primul paragraf, împreună cu o explicație a metodologiilor utilizate pentru a produce aceste rezultate și orice informații calitative, astfel cum sunt solicitate de ABE, care pot explica impactul acestor calcule asupra cerințelor de fonduri proprii, cel puțin o dată pe an, dar cu posibilitatea ca ABE să desfășoare exercițiul o dată la doi ani după ce exercițiul s-a derulat de cinci ori.”;

(c) alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(i) partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritățile competente monitorizează, pe baza informațiilor transmise de instituții în conformitate cu alineatul (1), plaja de valori a expunerilor ponderate la risc sau a cerințelor de fonduri proprii, după caz, pentru expunerile sau tranzacțiile din portofoliul de referință, care se bazează pe abordările instituțiilor respective. Autoritățile competente realizează o evaluare a calității abordărilor respective, cu frecvența menționată la alineatul (1) al doilea paragraf, acordând o atenție deosebită:”;

(ii) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE produce un raport pentru a sprijini autoritățile competente în evaluarea calității metodelor pe baza informațiilor menționate la alineatul (2).”;

(d) la alineatul (5), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritățile competente asigură faptul că deciziile lor privind caracterul adecvat al măsurilor corective menționate la alineatul (4) respectă principiul conform căruia aceste măsuri trebuie să mențină obiectivele metodelor care intră în sfera prezentului articol și, prin urmare:”;

(e) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) ABE poate emite ghiduri și recomandări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 atunci când consideră că sunt necesare, pe baza informațiilor și evaluărilor menționate la alineatele (2) și (3) de la prezentul articol, pentru a îmbunătăți practicile de supraveghere sau practicile instituțiilor în ceea ce privește metodele care intră în sfera analizei comparative în scopuri de supraveghere.”;

(f) alineatul (8) se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf se adaugă următoarea literă (c):

„(c) lista instituțiilor semnificative menționate la alineatul (1) litera (c).”;

(ii) se adaugă următorul al doilea paragraf:

„În sensul literei (c), atunci când stabilește lista instituțiilor semnificative, ABE ține seama de aspectele legate de proporționalitate.”;

[*12] Directiva 86/635/CEE a Consiliului din 8 decembrie 1986 privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare (JO L 372, 31.12.1986, p. 1).

(16) alineatul (1) de la articolul 85 se modifică după cum urmează:

„(1) Autoritățile competente se asigură că instituțiile pun în aplicare politici și proceduri pentru evaluarea și gestionarea expunerilor la riscul operațional, inclusiv la riscurile care rezultă din externalizare, precum și pentru acoperirea evenimentelor cu frecvență redusă, dar extrem de grave. Instituțiile stabilesc ce anume constituie risc operațional în sensul politicilor și procedurilor respective.”

(17) Se introduce un nou articol 87a:

„Articolul 87a

Riscuri de mediu, sociale și de guvernanță

(1) Autoritățile competente se asigură că instituțiile dispun, ca parte a mecanismelor lor de guvernanță solide, inclusiv a cadrului de gestionare a riscurilor prevăzut la articolul 74 alineatul (1), de strategii, politici, procese și sisteme robuste de identificare, măsurare, gestionare și monitorizare a riscurilor de mediu, sociale și de guvernanță într-un interval de timp adecvat.

(2) Strategiile, politicile, procesele și sistemele menționate la alineatul (1) trebuie să fie proporționale cu amploarea, natura și complexitatea riscurilor de mediu, sociale și de guvernanță ale modelului de afaceri și cu sfera activităților instituției și să ia în considerare un interval de timp scurt, mediu și un orizont de timp lung de cel puțin 10 ani.

(3) Autoritățile competente se asigură că instituțiile își testează reziliența la impacturile negative pe termen lung ale factorilor de mediu, sociali și de guvernanță, atât în cadrul scenariului de referință, cât și al scenariului nefavorabil într-un interval de timp dat, începând cu factorii legați de climă. În ceea ce privește testarea, autoritățile competente se asigură că instituțiile includ o serie de scenarii de mediu, sociale și de guvernanță care să reflecte impactul potențial al schimbărilor de mediu și sociale și al politicilor publice conexe asupra mediului de afaceri pe termen lung.

(4) Autoritățile competente evaluează și monitorizează evoluțiile practicilor instituțiilor în ceea ce privește strategia lor de mediu, socială și de guvernanță și gestionarea riscurilor, inclusiv planurile care trebuie pregătite în conformitate cu articolul 76, precum și progresele înregistrate și riscurile de a-și adapta modelele de afaceri la obiectivele de politică relevante ale Uniunii sau la tendințele de tranziție mai ample către o economie durabilă, ținând seama de oferta de produse legate de durabilitate, de politicile de finanțare a tranziției, de politicile conexe de acordare a împrumuturilor și de obiectivele și limitele de mediu, sociale și de guvernanță.

(5) ABE emite ghiduri, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a preciza:

(a) standardele minime și metodologiile de referință pentru identificarea, măsurarea, gestionarea și monitorizarea riscurilor de mediu, sociale și de guvernanță;

(b) conținutul planurilor de pregătit în conformitate cu articolul 76, care trebuie să includă termene specifice și obiective și repere intermediare cuantificabile,

pentru a aborda riscurile rezultate din nealinierea modelului de afaceri și a strategiei instituțiilor la obiectivele de politică relevante ale Uniunii sau din tendințele mai ample de tranziție către o economie durabilă în ceea ce privește factorii de mediu, sociali și de guvernanță;

(c) criteriile calitative și cantitative pentru evaluarea impactului riscurilor de mediu, sociale și de guvernanță asupra stabilității financiare a instituțiilor pe termen scurt, mediu și lung;

(d) criteriile de stabilire a scenariilor și metodelor menționate la alineatul (3), inclusiv parametrii și ipotezele care trebuie utilizate în fiecare dintre scenarii și riscurile specifice.

ABE publică respectivele ghiduri până la [OP: a se introduce data = 18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare]. ABE actualizează periodic ghidurile respective pentru a reflecta progresele înregistrate în măsurarea și gestionarea factorilor de mediu, sociali și de guvernanță, precum și evoluțiile obiectivelor de politică ale Uniunii în materie de durabilitate.”

(18) Articolul 88 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) președintele organului de conducere în exercitarea funcției sale de supraveghere a unei instituții nu poate să exercite simultan funcția de director executiv în cadrul aceleiași instituții.”;

(b) la articolul 88, se adaugă următorul alineat (3):

„(3) Statele membre se asigură că instituțiile întocmesc, mențin și actualizează situații individuale în care se descriu rolurile și atribuțiile fiecărui membru al organului de conducere, al conducerii superioare și ale titularilor funcțiilor-cheie și o punere în corespondență a atribuțiilor, incluzând detalii privind liniile de raportare și liniile de responsabilitate, precum și persoanele care fac parte din mecanismele de guvernanță menționate la articolul 74 alineatul (1) și atribuțiile acestora aprobate de organul de conducere.

Statele membre se asigură că situațiile privind atribuțiile și punerea în corespondență a atribuțiilor sunt puse la dispoziția autorităților competente și comunicate în timp util, la cererea acestora.

ABE emite ghiduri, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, care să faciliteze punerea în aplicare a prezentului alineat și aplicarea coerentă a acestuia. ABE emite respectivele ghiduri până la [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].”

(19) Articolul 91 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 91

Criterii de adecvare pentru membrii organului de conducere al entităților

(1) Instituțiile și societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte, astfel cum au fost aprobate în temeiul articolului 21a alineatul (1), («entitățile»), au responsabilitatea principală de a se asigura că membrii organului de conducere au în orice moment o reputație suficient de bună și posedă suficiente cunoștințe,

competențe și experiență pentru a-și exercita atribuțiile și îndeplinesc cerințele prevăzute la alineatele (2)-(8) de la prezentul articol.

Autoritățile competente verifică în special dacă sunt îndeplinite în continuare criteriile și cerințele prevăzute la primul paragraf de la prezentul articol în cazul în care au motive întemeiate să suspecteze că este săvârșită sau a fost săvârșită o faptă ori o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a terorismului în sensul articolului 1 din Directiva (UE) 2015/849 sau că există un risc crescut în acest sens în legătură cu instituția în cauză.

(2) Fiecare membru al organului de conducere trebuie să dedice suficient timp pentru a-și îndeplini funcțiile în cadrul entităților.

(3) Fiecare membru al organului de conducere trebuie să acționeze cu onestitate, integritate și pe baza unei gândiri independente pentru a evalua și contesta în mod eficace deciziile conducerii superioare atunci când este necesar și pentru a supraveghea și monitoriza în mod eficace procesul decizional. Calitatea de membru al organului de conducere al unei instituții de credit afiliate în mod permanent unui organism central nu constituie în sine un obstacol în calea acționării pe baza unei gândiri independente.

(4) Organul de conducere trebuie să posede la nivel colectiv cunoștințe, competențe și experiență pentru a putea înțelege în mod adecvat activitățile instituției, precum și riscurile asociate la care este expusă pe termen scurt, mediu și lung, ținând seama de factorii de mediu, sociali și de guvernanță. Întreaga componență a organului de conducere trebuie să reflecte o gamă suficient de largă de domenii de experiență.

(5) Numărul de funcții de conducere pe care le poate deține simultan un membru al organului de conducere se stabilește în funcție de circumstanțele specifice și de natura, amploarea și complexitatea activităților instituției. Cu excepția cazului în care membrii organului de conducere reprezintă interesele unui stat membru, membrii organului de conducere al unei instituții care este semnificativă din punct de vedere al dimensiunii, al organizării interne și al naturii, obiectului și complexității activităților sale dețin simultan, începând cu 1 iulie 2014, cel mult una dintre următoarele combinații de funcții de conducere:

(a) o funcție de conducere executivă cu două funcții de conducere neexecutive;

(b) patru funcții de conducere neexecutive.

(6) În sensul alineatului (5), următoarele sunt considerate ca fiind o singură funcție de conducere:

(a) funcțiile de conducere executive sau neexecutive deținute în cadrul aceluiași grup;

(b) funcțiile de conducere executive sau neexecutive deținute în oricare dintre următoarele:

   (i) instituții care sunt membre ale aceluiași sistem instituțional de protecție, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

   (ii) întreprinderi, inclusiv entități nefinanciare, în cadrul cărora instituția deține o participație calificată.

În sensul literei (a) de la prezentul alineat, un grup înseamnă un grup de întreprinderi care sunt legate între ele, astfel cum se prevede la articolul 22 din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului[*13].

(7) Funcțiile de conducere în organizațiile care nu urmăresc în mod predominant obiective comerciale nu sunt avute în vedere în sensul alineatului (5).

(8) Autoritățile competente pot autoriza membrii organului de conducere să dețină o funcție de conducere neexecutivă în plus față funcțiile de conducere menționate la alineatul (5) literele (a) și (b).

(9) Entitățile alocă resurse umane și financiare adecvate pentru integrarea și formarea membrilor organului de conducere.

(10) Statele membre sau autoritățile competente impun entităților și comitetelor lor de numire respective, dacă sunt instituite astfel de comitete, să facă apel la o gamă largă de calități și competențe atunci când recrutează membrii organului de conducere și, în acest sens, să pună în aplicare o politică de promovare a diversității în cadrul organului de conducere.

(11) Autoritățile competente colectează informațiile publicate în conformitate cu articolul 435 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și utilizează informațiile respective pentru a compara practicile în materie de diversitate. Autoritățile competente transmit ABE aceste informații. ABE utilizează aceste informații pentru a compara practicile în materie de diversitate la nivelul Uniunii.

(12) ABE emite ghiduri pentru a detalia următoarele:

(a) noțiunea de dedicare a unui timp suficient de către un membru al organului de conducere pentru îndeplinirea funcțiilor sale, în raport cu circumstanțele specifice și natura, amploarea și complexitatea activităților instituției;

(b) noțiunile de onestitate, integritate și independență de spirit a unui membru al organului de conducere, menționate la alineatul (3);

(c) noțiunea de deținere de către organul de conducere la nivel colectiv de cunoștințe, competențe și experiență adecvate, menționată la alineatul (4);

(d) noțiunea de alocare de resurse umane și financiare adecvate pentru integrarea și instruirea membrilor organului de conducere, menționată la alineatul (9);

(e) noțiunea de luare în considerare a diversității la selectarea membrilor organului de conducere, menționată la alineatul (10);

ABE emite respectivele ghiduri până la [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

(13) Prezentul articol și articolele 91a-91d nu aduc atingere dispozițiilor statelor membre privind reprezentarea angajaților în organul de conducere.

[*13] Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 182, 29.6.2013).”

(20) Se introduc următoarele articole 91a-91d:

„Articolul 91a

Evaluarea caracterului adecvat al membrilor organului de conducere de către entități

(1) Entitățile menționate la articolul 91 alineatul (1) se asigură că membrii organului de conducere îndeplinesc în orice moment criteriile și cerințele prevăzute la articolul 91 alineatele (1)-(8).

(2) Entitățile evaluează caracterul adecvat al membrilor organului de conducere înainte ca respectivii membri să își preia funcțiile. În cazul în care entitățile concluzionează, pe baza evaluării caracterului adecvat, că membrul în cauză nu îndeplinește criteriile și cerințele prevăzute la alineatul (1), entitățile se asigură că membrul în cauză nu preia poziția avută în vedere.

Cu toate acestea, în cazul în care este strict necesar să se înlocuiască imediat un membru al organului de conducere, entitățile pot evalua caracterul adecvat al membrului înlocuitor după ce acesta și-a preluat funcțiile. Entitățile trebuie să fie în măsură să justifice în mod corespunzător o astfel de înlocuire imediată.

(3) Entitățile se asigură că informațiile privind caracterul adecvat al membrilor organului de conducere sunt la zi. În cazul în care li se solicită acest lucru, entitățile comunică informațiile respective autorităților competente.

(4) Entitățile care reînnoiesc mandatul membrilor organului de conducere trebuie să informeze în scris autoritățile competente în termen de 15 zile lucrătoare de la data reînnoirii mandatului.

Articolul 91b

Evaluarea caracterului adecvat al membrilor organului de conducere al entităților de către autoritățile competente

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente evaluează dacă membrii organului de conducere al entităților menționate la articolul 91 alineatul (1) îndeplinesc în orice moment criteriile și cerințele prevăzute la articolul 91 alineatele (1)-(8).

(2) În ceea ce privește evaluarea menționată la alineatul (1), entitățile transmit autorităților competente cererea inițială a membrului relevant al organului de conducere, fără întârzieri nejustificate, după finalizarea evaluării interne a adecvării. Cererea respectivă trebuie să fie însoțită de toate informațiile și documentele necesare, astfel încât autoritățile competente să poată să efectueze în mod eficace evaluarea caracterului adecvat.

(3) Autoritățile competente confirmă în scris primirea cererii și a documentelor cerute în conformitate cu alineatul (2) în termen de două zile lucrătoare.

Autoritățile competente finalizează evaluarea menționată la alineatul (1) într-un interval de 80 de zile lucrătoare («termenul de evaluare») de la data confirmării scrise menționate la primul paragraf al prezentului alineat.

(4) Autoritățile competente care solicită entităților informații sau documente suplimentare, inclusiv interviuri sau audieri, pot prelungi termenul de evaluare cu maximum 40 de zile lucrătoare. Termenul de evaluare nu trebuie însă să depășească 120 de zile lucrătoare. Cererea de informații sau documente suplimentare se face în scris și trebuie să fie specifică. Entitățile confirmă primirea cererii de informații sau documente suplimentare în termen de două zile lucrătoare și furnizează informațiile sau documentele suplimentare solicitate în termen de 10 zile lucrătoare de la data confirmării scrise de primire a cererii formulate de autoritățile competente.

(5) De îndată ce entitățile sau membrul relevant al organului de conducere iau cunoștință de orice noi fapte sau alte aspecte care ar putea afecta caracterul adecvat al membrului organului de conducere, entitățile informează în acest sens, fără întârzieri nejustificate, autoritățile competente relevante.

(6) Autoritățile competente nu reevaluează caracterul adecvat al membrilor organului de conducere cu ocazia reînnoirii mandatului lor, cu excepția cazului în care s-au modificat informațiile relevante care sunt cunoscute de autoritățile competente și această modificare poate afecta caracterul adecvat al membrului în cauză.

(7) În cazul în care membrii organului de conducere nu îndeplinesc în orice moment cerințele prevăzute la articolul 91 alineatele (1)-(8) sau în cazul în care entitățile nu respectă obligațiile și termenele prevăzute la alineatul (2) sau (4) de la prezentul articol, statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențele necesare pentru:

(a) a împiedica ca respectivii membri să facă parte din organul de conducere;

(b) a îi demite pe membrii respectivi din organul de conducere;

(c) a solicita entităților în cauză să ia măsurile necesare pentru a se asigura că membrii respectivi sunt adecvați pentru poziția respectivă.

(8) În conformitate cu alineatele (1)-(7), autoritățile competente efectuează evaluarea caracterului adecvat înainte ca membrii organului de conducere să își preia funcțiile în următoarele entități:

(a) instituția-mamă din UE care se califică drept instituție mare;

(b) instituția-mamă dintr-un stat membru care se califică drept instituție mare;

(c) organismul central care se califică drept instituție mare sau care supraveghează instituții mari afiliate acesteia;

(d) instituția de sine-stătătoare din UE care se califică drept instituție mare;

(e) filiala relevantă;

(f) societățile financiare holding mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mixte mamă dintr-un stat membru, societățile financiare holding mamă din UE și societățile financiare holding mixte mamă din UE care au instituții mari sau filiale relevante în cadrul grupului lor.

Cu toate acestea, în cazul în care este strict necesar să se înlocuiască imediat un membru al organului de conducere, autoritățile competente pot evalua caracterul adecvat al membrilor organului de conducere după ce aceștia și-au preluat funcțiile. Entitățile trebuie să fie în măsură să justifice în mod corespunzător o astfel de înlocuire imediată.

(9) În sensul alineatului (2), ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze informațiile sau documentele însoțitoare care trebuie transmise autorităților competente pentru ca acestea să poată efectua evaluarea caracterului adecvat.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(10) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind formularele, modelele și procedurile standard pentru transmiterea informațiilor menționate la alineatul (2).

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 91c

Criterii de adecvare și evaluarea caracterului adecvat al titularilor funcțiilor-cheie de către entități

(1) Entitățile menționate la articolul 91 alineatul (1) au responsabilitatea principală de a se asigura că titularii funcțiilor-cheie respectă în permanență cerințele de a avea o bună reputație, de a fi onești și integrii și de a poseda cunoștințele, competențele și experiența necesare pentru îndeplinirea sarcinilor lor în orice moment.

(2) În cazul în care entitățile concluzionează, pe baza evaluării menționate la alineatul (1), că persoana nu îndeplinește cerințele prevăzute la alineatul respectiv, entitățile nu desemnează persoana respectivă drept titular al unei funcții-cheie. Entitățile iau toate măsurile necesare pentru a asigura funcționarea corespunzătoare a poziției respective.

(3) Entitățile se asigură că informațiile privind caracterul adecvat al titularilor funcțiilor-cheie sunt la zi. În cazul în care li se solicită acest lucru, entitățile comunică informațiile respective autorităților competente.

Articolul 91d

Evaluarea de către autoritățile competente a caracterului adecvat al coordonatorilor funcțiilor de control intern și al directorului financiar

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente evaluează dacă coordonatorii funcțiilor de control intern și directorul financiar îndeplinesc criteriile de adecvare prevăzute la articolul 91c alineatul (1) înainte ca aceștia să își preia funcțiile, în cazul în care respectivii coordonatori ai funcțiilor de control intern sau respectivul director financiar urmează să fie numiți în funcții în următoarele entități:

(a) instituția-mamă din UE care se califică drept instituție mare;

(b) instituția-mamă dintr-un stat membru care se califică drept instituție mare;

(c) organismul central care se califică drept instituție mare sau care supraveghează instituții mari afiliate acesteia;

(d) instituția de sine-stătătoare din UE care se califică drept instituție mare;

(e) filiala relevantă.

(2) Pentru a evalua caracterul adecvat al coordonatorilor funcțiilor de control intern și al directorului financiar, astfel cum se menționează la alineatul (1), entitățile

menționate la alineatul respectiv transmit autorităților competente cererea inițială a persoanei în cauză, fără întârzieri nejustificate, după finalizarea evaluării interne a adecvării. Cererea respectivă trebuie să fie însoțită de toate informațiile și documentele de care autoritățile competente au nevoie ca să poată să efectueze în mod eficace evaluarea caracterului adecvat.

(3) Autoritățile competente confirmă în scris primirea cererii și a documentelor cerute în conformitate cu alineatul (2) în termen de două zile lucrătoare.

Autoritățile competente evaluează caracterul adecvat al coordonatorilor funcțiilor de control intern și al directorului financiar într-un interval de 80 de zile lucrătoare («termenul de evaluare») de la data confirmării scrise menționate la primul paragraf.

(4) Autoritățile competente care solicită entităților menționate la alineatul (1) informații sau documente suplimentare, inclusiv sub formă de interviuri sau audieri, pot prelungi termenul de evaluare cu maximum 40 de zile lucrătoare. Termenul de evaluare nu trebuie însă să depășească 120 de zile lucrătoare. Cererea de informații sau documente suplimentare se face în scris și trebuie să fie specifică. Entitățile menționate la alineatul (1) confirmă primirea cererii de informații sau documente suplimentare în termen de două zile lucrătoare și furnizează informațiile sau documentele suplimentare solicitate în termen de 10 zile lucrătoare de la data confirmării scrise de primire a cererii formulate de autoritățile competente.

(5) De îndată ce entitățile menționate la alineatul (1) sau membrul relevant al organului de conducere iau cunoștință de orice noi fapte sau alte aspecte care ar putea afecta caracterul adecvat al membrului organului de conducere, entitățile menționate la alineatul (1) informează în acest sens, fără întârzieri nejustificate, autoritățile competente relevante.

(6) În cazul în care coordonatorii funcțiilor de control intern și directorul financiar nu îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 91c alineatul (1) sau în cazul în care entitățile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol nu respectă obligațiile și termenele prevăzute la alineatele (2) și (4) de la prezentul articol, statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențele necesare pentru:

(a) a împiedica exercitarea de către respectivii coordonatori sau de către respectivul director a funcțiilor lor;

(b) a îi demite pe respectivii coordonatori sau pe respectivul director;

(c) a solicita entităților menționate la alineatul (1) să ia măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că respectivii coordonatori sau respectivul director sunt potriviți pentru funcția avută în vedere.

(7) În sensul prezentului articol, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze informațiile sau documentele însoțitoare care trebuie transmise autorităților competente pentru ca acestea să poată efectua evaluarea caracterului adecvat.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind formularele, modelele și procedurile standard pentru transmiterea informațiilor menționate la alineatul (2).

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(9) ABE emite ghiduri, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, care să faciliteze punerea în aplicare și aplicarea coerentă a cerințelor procedurale prevăzute la articolele 91a-91d din prezenta directivă, precum și aplicarea competențelor și a acțiunilor care vor fi încredințate autorităților competente menționate la articolul 91b alineatul (7) și la articolul 91d alineatul (6) din prezenta directivă. ABE emite respectivele ghiduri până la [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive].”

(22) Articolul 92 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), literele (e) și (f) se înlocuiesc cu următorul text:

„(e) membrii personalului care dețin funcții de control intern sunt independenți de unitățile operaționale pe care le supraveghează, dețin autoritatea corespunzătoare și sunt remunerați în funcție de realizarea obiectivelor legate de funcțiile lor, indiferent de performanțele sectoarelor operaționale pe care le controlează;

(f) remunerarea membrilor personalului de rang înalt care exercită funcții de control intern este supravegheată direct de către comitetul de remunerare menționat la articolul 95 sau, în cazul în care nu a fost înființat un astfel de comitet, de către organul de conducere în exercitarea funcției sale de supraveghere;

(b) la alineatul (3), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) membrii personalului cu responsabilități de conducere asupra funcțiilor de control intern sau a unităților operaționale importante ale instituției;”

(23) Articolul 94 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) litera (g) punctul (ii), a cincea liniuță se înlocuiește cu următorul text:

„— instituția informează fără întârziere autoritatea competentă în legătură cu deciziile luate de acționarii, proprietarii sau asociații săi, inclusiv în legătură cu eventuala rată maximă majorată aprobată în conformitate cu primul paragraf de la prezentul punct, iar autoritățile competente utilizează informația primită pentru a compara practicile instituțiilor în această privință. Autoritățile competente transmit ABE comparațiile respective, iar ABE le publică la nivel agregat pentru fiecare stat membru de origine, într-un format de raportare comun. ABE poate elabora ghiduri pentru a facilita punerea în aplicare a prezentei liniuțe și pentru a asigura coerența informațiilor colectate.”;

(b) la alineatul (2) al treilea paragraf, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) responsabilități de conducere și funcții de control intern;”;

(c) la alineatul (3), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) unei instituții care nu este o instituție mare și ale cărei active au în medie și pe bază individuală, în conformitate cu prezenta directivă și cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013, o valoare egală cu cel mult 5 miliarde EUR în perioada de patru ani imediat anterioară exercițiului financiar curent;”.

(24) La articolul 98, se adaugă următorul alineat (9):

„(9) Analiza și evaluarea efectuate de autoritățile competente includ evaluarea proceselor de guvernanță și de gestionare a riscurilor instituțiilor pentru abordarea riscurilor de mediu, sociale și de guvernanță, precum și a expunerilor instituțiilor la riscurile de mediu, sociale și de guvernanță. Atunci când determină caracterul adecvat al proceselor și al expunerilor instituțiilor, autoritățile competente țin seama de modelele de afaceri ale instituțiilor respective.”

(25) La articolul 100, se adaugă următoarele alineate (3) și (4):

„(3) Instituțiile și orice parte terță care acționează în calitate de consultant față de instituții nu trebuie să întreprindă activități care pot afecta simulările de criză, cum ar fi evaluarea comparativă, schimbul de informații între ele, înțelegeri privind comportamente comune sau optimizarea elementelor pe care le prezintă în cadrul simulărilor de criză. Fără a aduce atingere altor dispoziții relevante prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să dețină toate competențele de colectare a informațiilor și de investigare care sunt necesare pentru detectarea acțiunilor respective.

(4) ABE, EIOPA și ESMA, prin intermediul Comitetului comun menționat la articolul 54 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010, elaborează ghiduri pentru a se asigura că în simulările de criză în cazul riscurilor de mediu, sociale și de guvernanță sunt integrate aspectele legate de consecvență, considerații pe termen lung și standarde comune pentru metodologiile de evaluare. Simulările de criză în cazul riscurilor de mediu, sociale și de guvernanță efectuate de către autoritățile competente ar trebui să înceapă cu factorii legați de climă. ABE, EIOPA și ESMA analizează, prin intermediul Comitetului comun menționat la articolul 54 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010, modalitățile în care riscurile legate de aspectele sociale și de guvernanță pot fi integrate în simulările de criză.”

(26) Articolul 104 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul articolului 97, al articolului 98 alineatele (4), (5) și (9), al articolului 101 alineatul (4) și al articolului 102 din prezenta directivă și al aplicării Regulamentului (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente au cel puțin următoarele competențe:”;

(ii) se adaugă următoarea literă (m):

„(m) de a cere instituțiilor să reducă riscurile care decurg din nealinierea instituțiilor la obiectivele de politică relevante ale Uniunii și la tendințele mai ample de tranziție legate de factorii de mediu, sociali

și de guvernanță pe termen scurt, mediu și lung, inclusiv prin ajustări ale modelelor lor de afaceri, ale strategiilor lor de guvernanță și ale gestionării riscurilor.”;

(b) se adaugă următorul alineat (3):

„(3) ABE emite ghiduri, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a specifica modul în care autoritățile competente pot identifica faptul că riscurile legate de ajustarea evaluării creditului (CVA) ale instituțiilor menționate la articolul 381 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 reprezintă riscuri excesive pentru soliditatea instituțiilor respective.”

(27) Articolul 104a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care sunt necesare fonduri proprii suplimentare pentru abordarea riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier care nu este acoperit suficient de articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente stabilesc nivelul fondurilor proprii suplimentare necesare în conformitate cu alineatul (1) litera (a) de la prezentul articol ca diferență între capitalul considerat adecvat în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol, cu excepția celui de al cincilea paragraf de la alineatul respectiv, și cerințele de fonduri proprii relevante prevăzute în părțile a treia și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.”:

(b) se adaugă următoarele alineate (6) și (7):

„(6) În cazul în care o instituție intră sub incidența pragului minim al modelelor interne, se aplică următoarele:

(a) valoarea nominală a fondurilor proprii suplimentare solicitate de autoritatea competentă a instituției în conformitate cu articolul 104 alineatul (1) litera (a) pentru a aborda alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier nu trebuie să crească ca urmare a faptului că instituțiile intră sub incidența pragului minim al modelelor interne;

(b) autoritatea competentă a instituției examinează, fără întârzieri nejustificate și cel târziu până la data încheierii următorului proces de analiză și evaluare, fondurile proprii suplimentare pe care le-a solicitat instituției în conformitate cu articolul 104 alineatul (1) litera (a) și elimină orice parte a acestora care ar duce la dubla contabilizare a riscurilor care sunt deja acoperite integral prin faptul că instituția intră sub incidența pragului minim al modelelor interne.

În sensul prezentului articol și al articolelor 131 și 133 din prezenta directivă, se consideră că o instituție intră sub incidența pragului minim al modelelor interne atunci când cuantumul total al expunerii la risc al instituției, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, depășește cuantumul total al expunerii la risc fără aplicarea pragului calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (4) din regulamentul respectiv.

(7) În sensul alineatului (2), atât timp cât o instituție intră sub incidența pragului minim al modelelor interne, autoritatea competentă a instituției nu impune o cerință de fonduri proprii suplimentare care ar duce la dubla

contabilizare a riscurilor care sunt deja acoperite integral prin faptul că instituția intră sub incidența pragului minim al modelelor interne.”

(28) La articolul 106, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre abilitează autoritățile competente să ceară instituțiilor:

(a) să publice informațiile menționate în partea a opta din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 de mai multe ori pe an și să stabilească termene pentru transmiterea de către instituțiile mari și alte instituții a informațiilor către ABE în vederea publicării informațiilor respective pe un site web centralizat al ABE;

(b) să utilizeze mijloace de informare și locuri de publicare specifice, altele decât site-ul internet al ABE, pentru publicarea centralizată a informațiilor sau situațiile financiare ale instituțiilor.”

(29) Articolul 121 se înlocuiește cu următorul text:

„Fără a aduce atingere dispozițiilor aplicabile societăților financiare holding sau societăților financiare holding mixte aprobate în conformitate cu articolul 21a alineatul (1), statele membre prevăd obligația ca membrii organului de conducere al unei societăți financiare holding sau al unei societăți financiare holding mixte să aibă o reputație suficient de bună și cunoștințele, competențele și experiența necesare, astfel cum se prevede la articolul 91 alineatul (1), pentru a exercita aceste atribuții, având în vedere rolul specific al unei societăți financiare holding sau al unei societăți financiare holding mixte.”

(30) La titlul VII capitolul 3, se inserează următoarea secțiune 0:

„SECȚIUNEA 0

APLICAREA PREZENTULUI CAPITOL ÎN CAZUL GRUPURILOR DE FIRME DE INVESTIȚII

Articolul 110a

Domeniul de aplicare în cazul grupurilor de firme de investiții

Prezentul capitol se aplică grupurilor de firme de investiții, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 25 din Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului[*], în cazul în care cel puțin o firmă de investiții din grupul respectiv face obiectul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în conformitate cu articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2019/2033[*14].

Prezentul capitol nu se aplică grupurilor de firme de investiții dacă nicio firmă de investiții din grupul respectiv nu intră sub incidența Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în conformitate cu articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2019/2033.

[*14] Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind cerințele prudențiale ale firmelor de investiții și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 575/2013, (UE) nr. 600/2014 și (UE) nr. 806/2014 (JO L 314, 5.12.2019, p. 1).”

(31) Articolul 131 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (5) se adaugă următorul paragraf:

„În cazul în care o O-SII intră sub incidența pragului minim al modelelor interne, autoritatea sa competentă sau autoritatea desemnată, după caz, revizuiește cerința instituțiilor privind amortizorul O-SII pentru a se asigura că calibrarea sa este în continuare adecvată.”;

(b) la alineatul (5a), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În termen de șase săptămâni de la primirea notificării menționate la alineatul (7) de la prezentul articol, CERS transmite Comisiei un aviz în care precizează dacă amortizorul O-SII este considerat adecvat. De asemenea, ABE îi poate transmite Comisiei avizul său referitor la amortizor, în conformitate cu articolul 16a alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”;

(c) la alineatul (15), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care suma dintre rata amortizorului de risc sistemic, astfel cum este calculată în sensul articolului 133 alineatul (10), (11) sau (12), și rata amortizorului O-SII sau rata amortizorului G-SII al cărui obiect îl face aceeași instituție ar fi mai mare de 5 %, se aplică procedura stabilită la alineatul (5a) de la prezentul articol. În sensul prezentului alineat, în cazul în care decizia de a stabili un amortizor de risc sistemic, un amortizor O-SII sau un amortizor G-SII duce la o scădere a ratelor stabilite anterior sau la menținerea acelorași niveluri ale respectivelor rate, nu se aplică procedura prevăzută la alineatul (5a) de la prezentul articol.”

(32) Articolul 133 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fiecare stat membru se asigură că există posibilitatea de a stabili un amortizor de risc sistemic constituit din fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru sectorul financiar ori pentru unul sau mai multe subseturi ale sectorului, pentru toate expunerile sau pentru un subset al acestora, astfel cum se menționează la alineatul (5) de la prezentul articol, pentru a preveni și a atenua riscurile macroprudențiale sau sistemice care nu sunt acoperite de Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și de articolele 130 și 131 din prezenta directivă, în sensul de risc de perturbare a sistemului financiar care poate să genereze consecințe negative semnificative pentru sistemul financiar și pentru economia reală dintr-un anumit stat membru.”;

(b) se introduce următorul alineat (2a):

„(2a) În cazul în care o instituție intră sub incidența pragului minim al modelelor interne, se aplică ambele elemente expuse în cele ce urmează:

(a) cuantumul fondurilor proprii de nivel 1 de bază pe care trebuie să le dețină în conformitate cu primul paragraf este plafonat la următoarea valoare:

$$r_T \cdot E_T^* + \sum_i r_i \cdot E_i^*$$

unde:

E_T = cuantumul total al expunerii la risc fără aplicarea pragului al instituției, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

E_i = cuantumul expunerii la risc fără aplicarea pragului al instituției pentru subsetul de expuneri i, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

r_T, $r_i = r_T$ și r_i , astfel cum sunt definite la primul paragraf.

(b) autoritatea competentă sau, după caz, autoritatea desemnată revizuiește fără întârzieri nejustificate calibrarea ratei sau, după caz, a ratelor amortizorului de risc sistemic pentru a se asigura că acestea rămân adecvate și nu iau în considerare de două ori riscurile care sunt deja acoperite prin faptul că instituția intră sub incidența pragului minim al modelelor interne.

Calculul de la litera (a) se aplică până când autoritatea desemnată finalizează revizuirea prevăzută la litera (b) și publică o nouă decizie privind calibrarea ratei sau a ratelor amortizorului de risc sistemic, în conformitate cu procedura prevăzută la prezentul articol. Din acel moment, plafonul de la litera (a) nu se mai aplică.”;

(c) la alineatul (8), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) amortizorul de risc sistemic nu trebuie utilizat pentru a aborda niciunele dintre următoarele:

(i) riscurile care sunt acoperite de articolele 130 și 131;

(ii) riscurile care nu sunt integral acoperite de calculul prevăzut la articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.”;

(d) la alineatul (9) se adaugă următoarea literă (g):

„(g) modul în care calculul prevăzut la articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 afectează calibrarea ratei sau, după caz, a ratelor amortizorului de risc sistemic pe care autoritatea competentă sau, după caz, autoritatea desemnată intenționează să le impună.”;

(e) alineatele (11) și (12) se înlocuiesc cu următorul text:

„(11) În cazul în care stabilirea sau restabilirea unei rate sau a unor rate ale amortizorului de risc sistemic pentru orice set sau subset de expuneri menționate la alineatul (5) care fac obiectul unuia sau al mai multor amortizoare de risc sistemic are drept rezultat o rată combinată a amortizorului de risc sistemic cuprinsă între 3 % și 5 % pentru oricare dintre expunerile respective, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată din statul membru care stabilește amortizorul respectiv solicită. în notificarea transmisă în conformitate cu alineatul (9). avizul Comisiei și pe cel al CERS.

În termen de o lună de la primirea notificării menționate la alineatul (9), CERS transmite Comisiei un aviz în care precizează dacă rata sau ratele amortizorului de risc sistemic sunt considerate adecvate. În termen de două luni de la primirea notificării, Comisia, ținând seama de evaluarea CERS, emite un aviz în care precizează dacă consideră că rata sau ratele amortizorului de risc sistemic nu comportă efecte negative disproporționate asupra sistemului financiar, în ansamblu sau în parte, al altor state membre sau al Uniunii în

ansamblu, care să constituie sau să creeze un obstacol în calea funcționării corespunzătoare a pieței interne.

În cazul în care Comisia emite un aviz negativ, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, din statul membru care stabilește respectivul amortizor de risc sistemic respectă avizul în cauză sau prezintă motivele pentru care nu face acest lucru.

În cazul în care una sau mai multe instituții cărora li se aplică una sau mai multe rate ale amortizorului de risc sistemic sunt filiale a căror întreprindere-mamă este stabilită într-un alt stat membru, CERS și Comisia analizează, de asemenea, în avizele lor, dacă aplicarea ratei sau a ratelor amortizorului de risc sistemic în cazul instituțiilor respective este considerată adecvată.

În cazul în care autoritățile filialei și întreprinderii-mamă nu sunt de acord cu privire la rata sau ratele amortizorului de risc sistemic aplicabile instituției respective și în cazul unui aviz negativ atât din partea Comisiei, cât și a CERS, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, poate sesiza ABE și solicita asistența acesteia în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Decizia privind stabilirea ratei sau a ratelor amortizorului de risc sistemic pentru expunerile respective se suspendă până la luarea unei decizii de către ABE.

În sensul prezentului alineat, recunoașterea unei rate a amortizorului de risc sistemic stabilită de alt stat membru în conformitate cu articolul 134 nu este inclusă în calculul pragurilor menționate la primul paragraf de la prezentul alineat.

(12) În cazul în care stabilirea sau restabilirea unei rate sau a unor rate ale amortizorului de risc sistemic pentru orice set sau subset de expuneri menționate la alineatul (5) care fac obiectul unuia sau al mai multor amortizoare de risc sistemic are drept rezultat o rată combinată a amortizorului de risc sistemic mai mare de 5 % pentru oricare dintre expunerile respective, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, solicită autorizația Comisiei înainte să pună în aplicare un amortizor de risc sistemic.

În termen de șase săptămâni de la primirea notificării menționate la alineatul (9) din prezentul articol, CERS transmite Comisiei un aviz în care precizează dacă amortizorul de risc sistemic este considerat adecvat. De asemenea, ABE îi poate transmite Comisiei avizul său referitor la respectivul amortizor de risc sistemic în conformitate cu articolul 16a alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în termen de șase săptămâni de la primirea notificării.

În termen de trei luni de la primirea notificării menționate la alineatul (9), Comisia, ținând seama de evaluarea realizată de CERS și ABE, după caz și în cazul în care consideră că rata sau ratele amortizorului de risc sistemic nu implică efecte negative disproporționate asupra sistemului financiar, în ansamblu sau în parte, al altor state membre sau al Uniunii în ansamblu, care să constituie sau să creeze un obstacol pentru funcționarea corespunzătoare a pieței interne, adoptă un act prin care autorizează autoritatea competentă sau autoritatea desemnată, după caz, să adopte măsura propusă.

În sensul prezentului alineat, recunoașterea unei rate a amortizorului de risc sistemic stabilită de alt stat membru în conformitate cu articolul 134 nu este

inclusă în calculul pragului menționat la primul paragraf de la prezentul alineat.”

(33) Articolul 142 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) un plan și un calendar pentru majorarea fondurilor proprii în vederea îndeplinirii pe deplin a cerinței amortizorului combinat sau, după caz, a cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier;”;

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Autoritatea competentă evaluează planul de conservare a capitalului și îl aprobă doar dacă consideră că este rezonabil de probabil ca punerea sa în aplicare să conducă la conservarea sau majorarea capitalului, astfel încât instituția să îndeplinească cerința de amortizor combinat sau, după caz, cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier într-un termen pe care autoritatea competentă îl consideră adecvat.”;

(c) la alineatul (4), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) își exercită competențele prevăzute la articolul 102 pentru a aplica restricții privind distribuirile mai stricte decât cele prevăzute la articolele 141 și 141b, după caz.”

(34) La articolul 161, alineatul (3) se elimină.

Articolul 2

Modificări aduse Directivei 2014/59/UE

Directiva 2014/59/UE[*15] se modifică după cum urmează:

(35) La articolul 27, se adaugă următoarele alineate (6), (7) și (8):

„(6) Atunci când sunt numiți noi membri ai organului de conducere sau ai conducerii superioare în conformitate cu prezentul articol și cu articolul 28 din prezenta directivă, statele membre se asigură că autoritățile competente efectuează evaluarea membrilor organului de conducere, astfel cum se prevede la articolul 91b alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE, și a titularilor funcțiilor-cheie, astfel cum se prevede la articolul 91d alineatul (1) din directiva respectivă, numai după ce și-au preluat funcția.

Articolul 91a alineatul (2) și articolul 91c alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE nu se aplică în cazul numirii de noi membri ai organului de conducere sau ai conducerii superioare în conformitate cu dispozițiile de la primul paragraf.

(7) Autoritățile competente se asigură că efectuează evaluările menționate la alineatul (6) fără întârzieri nejustificate. Autoritățile competente finalizează evaluările în termen de cel mult 20 de zile lucrătoare de la data la care primesc notificarea de numire.

(8) Autoritățile competente informează fără întârzieri nejustificate autoritatea de rezoluție cu privire la rezultatul evaluărilor menționate la alineatul (6).”

(36) La articolul 34, se adaugă următoarele alineate (7), (8) și (9):

„(7) Atunci când sunt numiți noi membri ai organului de conducere sau ai conducerii superioare în temeiul prezentului articol și al articolului 63 din prezenta directivă, statele membre se asigură că autoritățile competente efectuează evaluarea membrilor

organului de conducere, astfel cum se prevede la articolul 91b alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE, și a titularilor funcțiilor-cheie, astfel cum se prevede la articolul 91d alineatul (1) din directiva respectivă, numai după ce și-au preluat funcția.

Articolul 91a alineatul (2) și articolul 91c alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE nu se aplică în cazul numirii de noi membri ai organului de conducere sau ai conducerii superioare în conformitate cu dispozițiile de la primul paragraf.

Primul și al doilea paragraf se aplică, de asemenea, evaluării membrilor organului de conducere al instituției punte numiți în conformitate cu articolul 41 imediat după luarea măsurilor de rezoluție.

(8) Autoritățile competente se asigură că efectuează evaluările menționate la alineatul (7) fără întârzieri nejustificate. Autoritățile competente finalizează evaluările în termen de cel mult 20 de zile lucrătoare de la data la care primesc notificarea de numire.

(9) Autoritățile competente informează fără întârzieri nejustificate autoritatea de rezoluție cu privire la rezultatul evaluărilor menționate la alineatul (7).

_____

[*15] Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

Articolul 3

Transpunere

1. Statele membre adoptă și publică, cel târziu până la [OP: a se introduce data = 18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul respectivelor dispoziții.

Statele membre aplică dispozițiile respective începând cu [OP: a se introduce data = 1 zi de la data transpunerii prezentei directive de modificare].

Cu toate acestea, dispozițiile necesare pentru conformitatea cu modificările prevăzute la articolul 1 punctul 8 privind supravegherea prudențială a sucursalelor entităților din țări terțe se aplică de la [OP: a se introduce data = 12 luni de la data aplicării prezentei directive de modificare].

Prin derogare de la paragraful precedent, statele membre aplică dispozițiile referitoare la raportarea privind sucursalele entităților din țări terțe prevăzute la titlul VI capitolul 1 secțiunea II subsecțiunea 4 din Directiva 2013/36/UE, astfel cum au fost introduse prin prezenta directivă, de la data aplicării prevăzută la al doilea paragraf de la prezentul articol.

Aceste dispoziții, atunci când sunt adoptate de statele membre, cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

2. Statele membre transmit Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 4

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la publicarea în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 5

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European,	*Pentru Consiliu,*
Președintele	*Președintele*